

COMPUTERISED

சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
பிஎச்.டி (Ph.D) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

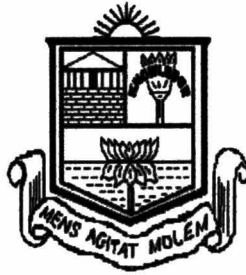
DIGITISED

ஆய்வாளர்

ப. முருகையன் எம்.ஏ., எம்.எட்., எம்.பில்

நெறியாளர்

முனைவர் சா.வளவன்
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னை - 600 030.

தமிழ்த்துறை

பச்சையப்பன் கல்லூரி

சென்னை - 600 030

அக்டோபர் - 2005

முனைவர் சா.வளவன்
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னை - 600 030.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்” என்னும் பொருளில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு என் மேற்பார்வையில் பிஎச்.டி., பட்டத்திற்காக எழுதப்பட்டதாகும். இதற்கு முன் இவ்ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ ஆய்விற்கோ அளிக்கப் பெறவில்லை என்பதற்கும், இஃது அவருடைய சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்பதற்கும் சான்றளிக்கிறேன்.

சென்னை-30

நாள்: 24.10.05

சா.வளவன்.
நெறியாளர்

சா.வளவன்
24/10/2005
முனைவர், பெ. தமிழ்ச்செல்வி
எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை-30

ப.முருகையன் எம்.ஏ., எம்.எட்., எம்.பில்.,
பகுதிநேர ஆய்வாளர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 030.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்” என்ற தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழக பிஎச்.டி., பட்டத்திற்குச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு என் முயற்சியில் உருவானதேயோகும். இதற்கு முன் இவ்ஆய்வேடு வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

சென்னை-30

நாள்:

(ப.முருகையன்)

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாகச் செய்திகள் பல நமக்குத் தெரிந்தாலும் அவ்விலக்கியக் காலத்தில் 'மனிதம்' என்ற பண்பு தழைத்தோங்கிய தன்மையைத் தனியாக எடுத்து ஆராய வேண்டுமென்ற என்னுடைய தீராத தாகத்திற்கு வடிகாலாய்ச் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர் சா.வளவன் அவர்களை அணுகி, ஆலோசித்துச் 'சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்' என்ற தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

இவ்வாய்வினை நான் மேற்கொண்டு முடித்தற்கு, வேண்டும் நேரங்களில் எல்லாம் அறிவார்ந்த ஆலோசனைகளையும் கருத்துகளையும் நல்கி வழிகாட்டி, உதவியாக இருந்த நன்னெறியாளர், பச்சையப்பன் கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர் சா.வளவன் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

இவ்வாய்வினை மேற்கொள்ள, தங்கள் கல்லூரியில் வாய்ப்பினை அளித்த பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் அவர்களுக்கும், துறை சார்ந்த அனைத்துப் பேராசிரியப் பெருமக்களுக்கும் என் நன்றி.

என் ஆய்வுப்பணி சிறக்க பல்லாற்றானும் துணை புரிந்த பச்சையப்பன் கல்லூரி முன்னாள் பேராசிரியர் முனைவர் மு.தங்கராசு அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு சிறக்க நூல்களைத் தந்துதவிய மறைமலை அடிகளார் நூலகத்தாருக்கும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகப் பொறுப்பாளருக்கும் என் நன்றி.

ஆய்வுப் பணி செவ்வனே அமைய, வேண்டிய உதவிகளை அவ்வப்போது செய்து கொடுத்த என் பள்ளித் தமிழாசிரியர் திரு. என்.ஆர்.ராஜா அவர்களுக்கும், தமிழாசிரியை முனைவர் வி.ஜெயந்தி அவர்களுக்கும் என் நன்றி. இவ்வாய்வுப் பணியினை ஊக்குவித்து உற்சாகப்படுத்திய நண்பர் திரு.குணசேகரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ப.முருகையன்

பொருளடக்கம்

இயல்	பக்கம்
முன்னுரை	1-4
ஒன்று அகத்தின் தூய்மை	5-43
இரண்டு புறத்தின் மேன்மை	44-82
மூன்று அறத்தின் மாண்பு	83-131
நான்கு உலகப் பொதுமைச் சிந்தனை	132-179
ஐந்து உயிரிரக்கப் பண்பு	180-215
ஆறு மனிதமும் மானமும்	216-257
முடிவுரை	258-265
துணைநூற்பட்டியல்	1-5

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
ப.	-	பக்கம்
நற்.	-	நற்றிணை
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
தொல். களவு.	-	தொல்காப்பியம் - களவியல்
தொல். கற்.	-	தொல்காப்பியம் - கற்பியல்
அயங்(அ) ஐங்குறு.	-	அயங்குறுநூறு
புறம்.	-	புறநானூறு
பதிற் (அ) பதிற்றுப்.	-	பதிற்றுப்பத்து
மதுரைக்.	-	மதுரைக்காஞ்சி
கலித்.	-	கலித்தொகை
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை

முன்னுரை

முன்னுரை

தமிழகத்தின் தென் பகுதியில் விளங்கிய லெமூரியா கண்டத்தில்தான் முதன் முதலில் மக்களினம் தோன்றியதென்பதும், அம்மக்களால் பேசப்பட்ட தமிழ்மொழியே உலகின் முதல்மொழி என்பதும், மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணரின் கொள்கையாகும். உலக வரலாற்றாய்வாளர்களுக்கு இக்கருத்தில் வேறுபாடு ஏதும் இல்லையென்பது தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாற்று நூல்களால் படித்துணர்ந்துள்ளோம்.

தமிழகத்தில் முன்று சங்கங்கள் இருந்தன. இச்சங்க காலத்தில் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்கள் செழிந்தோங்கின. மொத்தத்தில் தமிழக வரலாற்றில் சங்க காலத்தைப் பொற்காலம் எனலாம். தலைச்சங்கம் 4440 ஆண்டுகளும் இடைச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகளும் கடைச்சங்கம் 1850 ஆண்டுகளுமாக மொத்தம் 9990 ஆண்டுகள் இருந்தன என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் கடைச்சங்கக் காலத்திற்கு உட்பட்டது என்று கருதப்படுகிறது. எனவே, இத்தகைய பழஞ்சிறப்புமிக்க தொல்காப்பியம் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனலாம். சங்க காலத்தில் தோன்றிய நூல்களில் இல்வாழ்க்கை, அரசியல், போர்முறை போன்றவற்றைக் கூறும் பதினெட்டு நூல்களும், பிற்காலத்தில் எழுந்த அறநெறி கூறும் பதினெட்டு நூல்களும் அக்காலத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை, மன்னர்களின் போர் முறை, அரசியலமைப்பு போன்றவற்றைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றையுணர்ந்து கொள்ளும் காலக்கண்ணாடியாகத் திகழ்வன இலக்கியங்களே ஆகும். சங்க கால இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்களாயினும், இடைக்கால இலக்கியங்களாயினும் தமிழரின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் விளக்கமுறச் செய்வனவாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பெறும் செய்திகளனைத்தும் பலவாறாக அலசி, ஆராயப்பட்டு, பல்வேறு தலைப்புகளில் இன்று வரை ஆய்வாளர்களால் ஆய்ந்தறியப்பட்டு, ஆய்வேடுகளாக முகிழ்ந்துள்ளன என்பது யாவரும் அறிந்ததே. எனினும் சங்க இலக்கியத்தை மாந்தி சுவைத்த என் மனத்தின் தணியாத வேட்கையே இவ்வாய்வேடு மலரக் காரணமாயிற்று.

சங்க மாந்தரின் பண்பாடு, நாகரிகம், போர், வீரம் என்பதுடன் நில்லாத ஆய்வேடுகள் சங்க இலக்கியங்களால் அறியலாகும் பூக்கள், விலங்குகள், பறவைகள் என அனைத்தையும் ஆராய்ந்து கூறிவிட்டபோதும், சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் செய்திகளை வேறு புதிய கண்ணோட்டத்தில் ஆய்ந்திட என் மனம் விரும்பியது.

இன்றைய கால கட்டத்தில் மனிதனால் அறியப்பட வேண்டியது மனித நேயமாகும். மனிதம், மனிதநேயம், மனிதவளம், மனிதவள மேம்பாடு எனப் பலவாறாக மனித வளர்ச்சிக்கான கூறுகள் பேசப்படுகின்றன. கல்வித்துறையில் ஆசிரியராகவும், தலைமையாசிரியராகவும் சுமார் 33 ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றி வரும் நான் கல்வி சார்ந்த ஆய்வினை மேற்கொள்வது நல்லதெனக் கருதினேன். இன்று இந்திய அரசு கல்வித்துறை என்பதை மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறையென்றே அறிவிக்கிறது. ஏனெனில் மனிதவளத்திற்கு அடிப்படைக் கூறாய் அமைவது கல்வியே ஆகும். கல்வியைக் கண்ணெனப் போற்றிய அறவாளர்கள் வாழ்ந்த காலம் சங்க காலமேயாகும். எனவேதான் சங்க காலம் பொற்காலம் எனப் போற்றப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் நமது முன்னோர்கள் எழுதிச் சென்ற விலை மதிக்க முடியாத முத்துக்களை, மாண்புமிக்கு சொத்துக்களை ஆராய்ந்து, அதில் காணலாகும் மனிதநேயத்தை, அறவாழ்வை, உலகப்பொதுமைச் சிந்தனையை மற்றும் உயிரிரக்கப் பண்பினை எடுத்துரைக்க விரும்பியது மனம். எனது

எண்ணக் கருத்தை அறிந்த என்னுடைய ஆய்வின் நெறியாளராக விளங்கும் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர் திரு.சா.வளவன் அவர்கள் இந்த ஆய்வேட்டை 'சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்' எனும் தலைப்பில் ஆய்ந்திட ஒப்புகை அளித்தார்கள்.

மனிதனுக்கு இன்றியமையாத அறமும், மனித மாண்பும், அகவாழ்வின் திறமும், புறவாழ்வின் நேர்மையும், உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையும், உயிரிர்க்கமும் கொண்டு விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் உயிரோவியமாக இவ்வாய்வேட்டை மிளிரச் செய்ய வேண்டுமெனப் பேரவாக் கொண்டது என் மனம். என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய வரையில் இச்செய்திகளை ஆய்ந்து, நுகர்ந்து, மனம் தோய்ந்து எழுதியுள்ளேன் என்றே கூறுவேன்.

ஆய்வின் தேவை

முன்பே கூறியவாறு சங்க இலக்கியத்தைப் பகுதிப் பகுதியாக ஆய்ந்து எழுதப்பட்ட எத்தனையோ ஆய்வேடுகள் வெளிவந்துள்ளன. இன்றைய விரைந்தோடும் இயந்திர வாழ்வில், மதமும், சாதியும், இனமும், பொருளாதாரமும், ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்படுத்தி, சமுதாயத்தையே சீர்குலைத்து வருகின்றன. எனவே நம் பண்டைய தமிழ் மக்கள் மானிடப் பார்வையின் விசாலத் தன்மையை மக்களுக்கு எடுத்துணர்த்தி, அறம் இல்லா வாழ்வால் பயனில்லை; பொருளைத் தேடும் போதும் அறத்தின் வழி நிற்பல் வேண்டும் என்பதோடு போர் புரியும்போதும் தமிழரின் மனம் அறவழியே நின்று மானம் காத்தது என்பதையும் விளக்கிட வேண்டுமெனப் பெரிதும் விரும்பியதால்தான் 'சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்' என்ற இத்தலைப்பு தெரிவு செய்யப்பட்டது.

அடித்தட்டு மனிதனாயினும் பாராண்ட மன்னனாயினும் அறம் வழுவாது வாழ்ந்தும், முறை பிறழாது பொருளிட்டியும், பிற உயிர்கள் நோகா வழி வந்த

இன்பத்தையேப் பெரிதெனப் போற்றியும் வாழ்ந்தனர் என்பதை எடுத்துக் கூறத்தான் இவ்வாய்வேடு எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் பரப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் தோய்ந்து, இடைக்கால இலக்கியத்தில் சற்றே பழகி, இன்றைய இலக்கிய ஆர்வலர்களால் எழுதப்பட்ட பல்வேறு சங்க இலக்கிய கருத்துகளில் நடைபயின்று இவ்வாய்வேட்டின் செய்திகள் திரப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களால் பெறப்படும் கருத்துகள் முதன்மை ஆதாரங்களாகவும், இன்றைய இலக்கிய ஆர்வலர்களின் கருத்துகளைத் துணை ஆதாரங்களாகவும் கொண்டு இவ்வாய்வேடு துலங்குகிறது.

சங்க காலத் தமிழரின் அகவாழ்வின் தூய்மையும், புறவாழ்வின் சீர்மையும், பண்டைத் தமிழர் மேற்கொண்ட அறத்தின் மாண்பும் தமிழரின் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகளும், மனித மாண்பைக் காட்டும் உயிரிரக்கப் பண்பும் காதலையும் வீரத்தையும் இரு கண்ணெனப் போற்றிய தமிழரின் மானவுணர்வுகளையும் விளக்கும் ஆறு இயல்களாக இவ்வாய்வேடு பகுத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

பகுப்பாய்வு முறையிலேயே இவ்வாய்வேடு எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழரின் மாண்புமிகு செயல்களே இவ் ஆய்வேட்டில் இழைந்தோடும் செய்திகளாகும்.

இயல்-1

அகத்தின் தூய்மை

அகத்தின் தூய்மை

சங்க கால மாந்தரின் மனிதம் மாண்புடையது. அவர்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் தூய்மையைப் பேணினர். எந்த நாட்டில் அக வாழ்வு தூய்மையானதாக உள்ளதோ அந்த நாடு மனிதம் என்கிற உயரிய பண்பினைக் காக்கின்ற நாடு என்று எளிதில் சொல்லி விடலாம். அக வாழ்வின் தூய்மையே ஏனைய ஒழுக்கம் முதலிய உயரிய பண்புகளுக்கு அடிப்படை எனில் மிகையாகாது. இன்றும் உலக மக்கள் வியந்து போற்றுவது தமிழரின் அக வாழ்வில் மிளிரும் உயரிய தனித்தன்மையே ஆகும்.

“அன்பின் அய்ந்திணையொழுக்கலாறுகளை நன்கு அறிந்து
செயல்பட்டு உலக மாந்தரினத்திற்கு ஒப்பற்ற வழிகாட்டியாய்க்
காதலை உலகுக்குணர்த்தியோர் சங்கத் தமிழர்”¹

என்பார் கருத்து எண்ணுதற்கு உரியது.

ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மனம் ஒத்து ஒருவர் மீது ஒருவர் உண்மையான அன்பு செலுத்தி, அவ்வாறு இறுதி வரையில் இடையறாமல் வாழ்வதே அக வாழ்வு எனக் கருதியவர்கள் சங்க கால மாந்தர். அப்படிப்பட்ட வாழ்வில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு இன்பம் மேலோங்க வாழ்வதே இயற்கைக்கு உகந்தது என்னும் கொள்கையினர் சங்க கால மாந்தர். ஆண் தன் மனம் போன போக்கிலும், பெண் தன் மனம் போன போக்கிலும் வாழ்ந்தால் அங்கே மனிதம் தழைக்காது. மாறாக இழிவுகளும் இன்னல்களும் தான் மிகும். இயற்கை நெறியில் இனிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதே சிறப்பு என்னும் தெளிவினைச் சங்க கால மாந்தர் பெற்றிருந்தனர்.

“மண் வேறாகவும், மழைநீர் வேறாகவும் தனித்தனியாக இருக்கும்
போது, உலகில் எவ்வகை வாழ்க்கையும் இல்லை. அது மாதிரி ஆண்,

பெண் உள்ளங்கள் தனித்தனியாக இயங்கும் பொழுதும் உலகத்தில் வாழ்க்கை ஒன்றும் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்”²

என்பார் ப. ஜீவானந்தம்.

இத்தகைய உயரிய வாழ்க்கையைத் தான், அக வாழ்க்கையைத் தான் சங்க இலக்கியங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. சங்கப் புலவரின் தனிப்பண்பினைச் சுட்டும் ப.ஜீவானந்தம்,

“தமிழறிஞர் யாவரும் இறைஞ்சி வணங்கும் அந்த மதி நலமிக்க தமிழ் வல்லான் தான்கண்டு தெளிந்த எண்ணற்ற சமுதாயக் காட்சிகளை நமக்கு அருமையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான். அந்தக் காட்சிகளில் “உள்ளிய தெல்லாம் உயர்வுள்ளும்” மனிதனின் சிந்தனைச் சிகரத்தைத் தொடும் காட்சியைக் காட்டுகிறான்”³

என்பார்.

“அகத்திணை உலகக்கண் உடையது; மனித சமுதாயம் நோக்கியது. ஞாலத்து மக்களிடை நிகழும் காமக் கூறுகளையெல்லாம் அகத்திணையிற் காண முயலற்க; காணவியலாது. எல்லாம் கூறுதலால் ஒரு நூல் ஞால நூல் ஞாலநோக்கு உடையது என்று ஆகுமா? ஞால நோக்கெனக் கூறுதற்கு எல்லா மாந்தர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் பொருந்தும் உண்மையடிப்படை வேண்டும். அகத்திணை வடிக்கும் காதற் பாங்கு தனித்தாயது, இன்பஞ் சான்றது, இறைமையுடையது, சாதி சமய அரசு மொழி நாடு தொழில்செல்வம் என்றிணைய புறச்சார்பற்றது, இரண்டு உயிர்மெய்களின் ஒருமையைக் காண்பது”⁴

என்பார் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம். எனவே அகவாழ்வு என்பது சாதி, சமயம், நாடு, மொழி ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து மனிதநேயமாகிய அன்பின்

அடிப்படையிலேயே அமைவதாகும். அங்கே வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை; விபரீத எண்ணங்கள் தோன்ற முடியாது; ஒருவர் மற்றவர் மீது கொள்ளும் பற்றே அடிப்படையாக அமையும். அந்தப் பற்று அன்பால் மலர்ந்து அருளாய் மணம் பரப்பி அனைத்து உயிர்களும் நலம் பெற உதவும். தாம் இனிது வாழ்ந்து, தம்மைச் சார்ந்தாரையும் இனிது வாழவைக்கும் தூய அக வாழ்வையே சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர். அத்தகைய தூய அக வாழ்வின் பல கூறுகளையும் இவ்இயல் ஆராய்கின்றது.

அகம் ஒரு விளக்கம்

அகம் என்பதற்கு மனம் என்ற ஒரு பொருள் உண்டு. வீடு என்ற இன்னொரு பொருளும் உண்டு. உள்ளே என்பது வேறொரு பொருள், வீட்டுக்கு உரிமையாளர் தலைவனும் தலைவியும்; இருவர் மனமும் தூய்மையானதாக ஒன்றிணைந்து உருவாவதுதான் இல்லறம். அந்த இனிய இல்லற வாழ்வைத் தான் அக வாழ்வு என்று சங்கத் தமிழர் போற்றினர். அந்த அக வாழ்வைத் தூய்மை மிக்கதாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

வெளியுலகில் உள்ள பல இடங்களுக்கும் பல்வேறு பணிகளுக்காகச் சென்று பொருளிட்டி வருவது தலைவனின் கடமையாக இருந்தது. தலைவன் ஈட்டி வரும் பொருளைக் கொண்டு இல்லறக் கடமைகளைச் செய்வது தலைவியின் பொறுப்பாக அமைந்தது. இங்கே யார் பெரியவர் சிறியவர் என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. இருவரும் தங்கள் கடமைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு பணியாற்றினர்.

தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் காண்பதற்கு முன்னர் ஒருவரோடு ஒருவர் மனத்தால் பிணைந்து இன்பமாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையினைக் களவு என்றும், இருவரும் ஊரறிய இணைந்து மேற்கொண்ட இன்ப வாழ்வைக் கற்பு

என்றும் பகுத்துப் போற்றினர். இது போன்ற நுண்ணிய பகுப்பை உலகில் வேறு எங்கும் காண இயலாது. களவிலும் கற்பிலும் மனத்தால் தூயவர்களாக மேற்கொண்டதே காதல் வாழ்வு; அக வாழ்வு.

“தமிழர் காதல் ஒழுக்கத்தை ‘அகம்’ என்ற சொல்லால் வழங்கினர். அகம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ளம், வீடு போன்ற பொருள்கள் உண்டு”
 “அகத்துறை இலக்கியங்களில் எல்லாம் உலகிலேயே ஒப்பற்று விளங்குவது தமிழில் உள்ள அகத்துறை இலக்கியமே” என்று டாக்டர் தனிநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்”⁵

என்பார் முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்.

“..... அகமாவது, உருவானும் நலத்தானும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் அன்பாற் கூடித் தமர் அறியாமல் களவில் ஒழுகி, பின்னர் தமர் அறிய மணம் புரிந்து இல்லறம் என்னும் நல்லறமாற்றிக் “காமம் சான்ற கடைகோட் காலை ஏமம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி, அறம்புரி சுற்றமொடு சிறந்தது பயிற்றல்” ஆய ஒழுக்க நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையும் கூறலேயாம்”⁶

என்பார் கா. கோவிந்தன்.

அகம் என்பது மனம். மனம் பற்றிக் கூறும் நூல் அகநூல் என்பாரும் உள்ளனர்.

“அக நூலாவது மனிதனுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும் நூல். இல்வாழ்க்கைக்கு முக்கிய சாதனம் மனமாதலால் இந்நூல் அகநூல் எனப்பட்டது. அகம் என்பது மனம்”⁷

என்பார் அறிஞர் சிவபாதசுந்தரம்.

மனத்தால் தூயராய் ஒருவனும் ஒருத்தியும் அன்பின் பிணைப்பால் ஒருங்கிணைந்து, எதுவரினும் மாறுபாடு இல்லாமல் வாழ்ந்தனர் என்பது தான் சங்க கால மக்களின் அகவாழ்வு பற்றிய உண்மை. இக்கருத்தினை விளக்குவதாகவும் உறுதிபடுத்துவதாகவும் உள்ளது அறிஞர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம் கூறும் விளக்கம்.

“மனித உளவியல் வல்லுநரான வள்ளுவர் அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்றால் என்று கூறும் பொழுது ‘பலகாலம் இத்தலைவியின் உடன் வாழ்ந்தும் நேற்று இந்தப் புதுமையைக் காணவில்லையே’ என்று வியக்கும் தலைவனின் மனநிலையைக் குறிப்பிடுகின்றார்”⁸

என்பது அவர் தரும் செய்தி.

அதாவது தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்த நாள் தொடங்கி, அவளைத் தன் உள்ளத்தில் அமர வைத்துள்ளான். அவள் மீது அவனுக்கு ஒரு போதும் சலிப்பு ஏற்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அவளிடம் பழகும் போதும் அவளுடைய உயரிய உணர்வுகள் அவனுக்குப் புத்துணர்ச்சியை அளிப்பதாகவே கருதுகிறான். இத்தகைய மேலான உணர்வு தூய அன்புள்ளவர்க்கே வாய்க்கும் என்பதில் எவ்வித அய்யப்பாடும் இருக்க இயலாது. அறிஞர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம்,

“.....தமிழர் கண்ட காதல், காமம் என்பன உலகில் பிறநாட்டார் கனவிலும் சிந்திக்காத ஒன்று”⁹

என்பார்.

“ஆண் பெண் உறவின் அடிப்படையே காதல் என்று உலகில் வாழ்கின்ற பலரும் நினைத்திருந்த வேளையில் தமிழர் பலபடி முன்சென்று காதல் என்பது ஒருவகை மனநிலை என்று கூறிப் போந்தனர்”¹⁰

என்னும் கருத்தும் ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கது.

ஊடல்

தமிழில் அகத்துறைச் சொல்லாக விளங்குவது ஊடல் என்னும் சொல். இச்சொல்லை வேறு எந்த மொழியிலும் இதே பொருள் தருமாறு மொழி பெயர்த்தல் எளிதன்று. ஊடல் என்பது சண்டையோ சச்சரவோ அன்று; ஊடல் என்பது கருத்து மாறுபாட்டுக் கூறும் இல்லை; ஊடல் வேற்றுமை காரணமாக உண்டாவது அன்று; ஊடல் ஒருவர் மற்றவரை வெறுக்க வைப்பது அன்று. ஊடல் இன்பத்தைப் பெருக்கப் பயன்படும் ஓர் அரிய உணர்வு கலந்த சிணுங்கல் என்று தான் கொள்ள வேண்டும். அதனால் தான் அய்யன் திருவள்ளுவர் உணவுக்குச் சுவை கூட்ட உப்பு பயன்படுவது போல ஊடல் அகவாழ்வில் இன்பம் சேர்க்க உதவுகின்றது என்றார்.

“உப்புஅமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது

மிக்கற்றால் நீள விடல்”¹¹

என்பது குறள்.

உணவுக்குச் சுவை சேர்க்கிறது என்பதற்காக அளவுக்கு அதிகமாக உப்பைச் சேர்க்கவும் முடியாது. அவ்வாறு சேர்த்தால் அந்த உணவு உண்ணுவதற்குப் பயன்படாது. அது போன்று தான் ஊடல் நீளக்கூடாது என்பார். மேலும்,

“ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்குஇன்பம்

கூடி முயங்கப் பெறின்”¹²

என்பார். இதனால் ஊடல் என்பது மனத்தளவில் ஏற்படும் மிக நுண்ணிய உணர்வினை, வெறுப்புணர்வு உண்டாகாதவாறு காட்டுதல் ஊடல் என்பது புலப்படுகின்றது. இந்த ஊடல் தலைவன் தலைவியரின் இன்பத்தை மிகுவிக்கிறது

என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனவே காதல் வாழ்க்கையில் இன்பத்தைத் தூண்டும் ஊடலும் ஒரு மன உணர்வே என்பது புலனாகும்.

அகத்தின் இயல்பு

மனத்தைச் சார்ந்தது அகம்; அல்லது அகம் என்பது மனஉணர்ச்சியாகும். அது தாயது மட்டும் அன்று, மிகவும் நுண்ணியது. அகம் என்கிற காதல் உணர்வை ஒரு தலைவியிடமிருந்து அவ்வளவு எளிதில் மற்றவர் அறிந்து கொள்ள முடியாது. பெற்ற தாயோ, செவிலியோ, ஒன்றாக வளர்ந்த தோழியோ, கூட அறிய முடியாது. அத்தகைய நுண்மையானது காதல் என்று விளக்கம் தருகின்றார் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம். அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம், சங்கப் பாடலைச் சான்றாகக் காட்டி விளக்கும் பாங்கு ஈண்டு நுண்ணிதின் நோக்குதற்கு உரியது.

“மகளிர்க்கு நானுணர்ச்சி மிகக் கூறியது. ஒரு பெண்ணின் காதலுள்ளத்தை நெருங்கிப் பழகும் மற்றொரு தோழிப் பெண் வினவத் துணியாள். ‘என்தோழி நனி நானுடையாள்’ (ஐங். 205) என்று தன் தலைவியின் இயல்பை ஒரு தோழியே கூறுதல் காண்க. தோழி என்ன, ஈன்று வளர்த்த தாய் கூடத் தன் ஒரு மகளின் காதற் கரவைக் கேட்க அஞ்சவாளென்றால் திருநுதல் நல்லவர் நாணின் நுண்மை அறியத் தக்கதோ? ‘தன் மகள் போக்கைத் தாயே அறிந்து கொள்ளட்டும். இது பற்றி நமக்கென்ன கவலை என்று வாளா இராது, வாய் கொழுத்த ஊர்ப் பெண்டுகள் ஒருநாள் இருநாள் அல்ல, பல நாள் வந்து வந்து என்னிடம் என் மகள் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். யானோ அவளிடம் அது பற்றி ஒன்றும் வாய் திறப்பதில்லை. ஏதும் கேட்கப் புகின், நாணம் அவளைக் கொல்லும். ஆதலின் ஊரார் சொல்லும் செய்தியை மிகவும் மறைத்து வைத்துக் கொள்கிறேன்.”

உவக்குந ளாயினும் உடலுந ளாயினும்
யாயறிந்துணர என்னார் தீவாய்
அலர்வினை மேவல் அம்பற் பெண்டிர்
இன்னல் இனையள்நின் மகளெனப் பன்னாள்
எனக்குவந் துரைப்பவும் தனக்குரைப் பறியேன்
நானுவள் இவளென நனிகரந் துறையும்
யான். (அகம். 203)

என ஒரு தாய் கூற்றில் வைத்துக் கபிலர் பெண்பாலின் நாணச்
செவ்வியைப் புலனாக்குவர். குமரியர் தம் காமக்குறிப்பைச்
சொல்லாலும் வெளிப்படுத்துவதில்லை; எண்ணத்தாலும் அறிய
இடங்கொடுப்பதில்லை. ஆகலின், அன்னவர் அகமனத்தைக்
காண்பதற்கு ஒரு வழி போதாதென்று தோழிக்கு எழுவழி கூறுவர்
தொல்காப்பியர். அவையாவன 1. புதிய மணம் 2. புதிய களை
3. புதிய ஒழுக்கம் 4. உணவில் மனம் செல்லாமை 5. செயலை
மறைத்தல் 6. தனியே செல்லல் 7. தனியே இருத்தல்”¹³

என்பது அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் தரும் விளக்கமாகும்.

எனவே, தன்னகத்தே உள்ள தூய உணர்வை, அன்பின் அடையாளத்தை
மற்றவர்க்குக் காட்டி அதன் தூய்மைத் தன்மையினைக் குலைக்க விரும்பாத
உள்ளம் படைத்தவராய் விளங்கினர் என்பது தெள்ளதின் புலப்படுகின்றது.
தலைவனும் தலைவியும் மட்டுமன்று; தாயும், தோழியும், செவிலியும் கூட
அத்தூய்மையினைப் போற்றிக் காத்தனர் என்பது தெரிகின்றது. அகம் என்பது
மனத்துக்குள்ளேயே இருப்பது என்பதும், பிறரின் தலையீடு அகத்தில் இடம்
பெறவில்லை என்பதும், அஃது ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் மட்டும்
மனத்தளவில் உண்டாகும் ஈர்ப்புத்த தன்மை என்பது நன்கு விளங்குகிறது.
உள்ளத்துக்குள்ளேயே பொதிந்து வைத்து, அங்கேயே வளரச் செய்து, பின்னர்

வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள காதலைப் பயன்படுத்தினர். இதனால் சங்க கால மாந்தரின் அக வாழ்வின் தூய்மையை மிக நுண்மையாகச் சங்கப் புலவர்கள் பாடி வைத்துள்ளனர் என்றே கூறலாம்.

காதலின் இயல்பு

ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழும் வாழ்வையே காதல் வாழ்வு எனப் போற்றுகின்றனர். இஃது ஊனோடு உயிரோடு கலந்த ஓர் உயரிய பண்பு.

“காமப் பருவம் உற்றவர்க்கே மணங் கூட்டுவது தமிழ்ச் சமுதாய மரபு.

மணப்பட்டார் அன்றே இனபந் தலைப் பெய்துவர்”¹⁴

என்றும்,

“மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒருகால எல்லைக்குள் நிகழும் காதல் ஒழுகலாறுகளையே ஐந்திணை புனைய முற்படுகின்றது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை, குழமை முதல் முதுமை வரை எல்லாவற்றையும் அது சொல்ல முற்படுவதில்லை”¹⁵

என்றும் காதலின் இயல்பை இயம்புவார் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம்.

காதலியைப் பிரிந்து பொருளிட்டச் சென்ற தலைவரின் உணர்வைக் காட்டும் பாங்கில்,

“முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்

வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”¹⁶

என்னும் சங்கப் பாடல் வரிகள் அமைந்துள்ளதையும் காண முடிகின்றது.

“..... காதலின் எல்லையை அளவிட்டு உரைத்தல் இயலாது. இது பருகுதலை ஒத்த தன்மை வாய்ந்தது. ஈருடல் என்னும் உடல் பேதமின்றி ஒருயிர்த் தன்மைப் பட்ட உயர் வாழ்வையுடையது”¹⁷

என்பார் அறிஞர் மு. சண்முகம் பிள்ளை.

“பல்படை நிவந்த வறுமைஇல் சேக்கை

பருகுவன்ன காதலொடு திருகி

மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கத்து

ஓர் உயிர் மாக்கள்”¹⁸

என்று அகநானூறும்,

“காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே”¹⁹

என்று நற்றிணையும் காதலின் இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றன.

“காதல் என்பது அன்பின் முதிர்ந்த நிலை”²⁰

என்று காதலின் இயல்பை மிகச் சுருக்கமாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ள பாங்கினையும் காண முடிகின்றது.

“காதல் என்பது மெய்யான அன்பு; இதயத்தோடு இதயத்தைப் பின்னிப் பிணைந்து விடும் பந்தம்; இதயத்தை விட்டு என்றும் அகலாத, அகற்ற இயலாத பற்று; உயிருடன் ஒன்றிப் போகும் உறவு; புனிதமான பாசம்”²¹

என்பார் அறிஞர் முத்து - கண்ணப்பர்.

“காதல் என்பது உயிர்ப் பெருக்கம் உண்டாக்கும் உறவு மட்டு அன்று; உள்ளம் ஒன்றிய உயர்வு! உணர்தற்கு அரிதாய இந்த உண்மை அகத்திணைப் பாட்டு ஒவ்வொன்றிலும் எளிதாக ஒளிக்கின்றது. உள்ளம் என்பது பண்பட்டோர் மட்டுமே உணர்வது; அதில்

உருவாகும் உணர்ச்சிகளை மரத்துப் போகாமல் உணர்த்துவது
அகத்திணைப் பாட்டு”²²

என்பதும்,

“..... அன்பின் ஐந்திணைக் காதல் செவ்வியது; புனிதமானது; உலக
மக்களுக்கெல்லாம் உரியது; எல்லாருக்கும் இன்பம் தருவது;
எல்லோரையும் சீரான வழியில் செலுத்துவது; இக சுகத்திற்கு ஓர்
அளவு கோலாவது; இல்லறத்தின் நல்லுயிராவது; இறைமை சான்றது;
உலகப் பிறப்பை அருளுவது”²³

என்பதும், காதலின் இயல்பை உணர்த்தும் விளக்கங்களாகவே உள்ளன.

“காதல் உணர்ச்சி தோன்றாத காலம் இல்லை; இது தோன்றாத
இடமில்லை. இதனுடைய ஆச்சரியமான சக்தியினால் இயக்கப்படாத
உயிரினமும் இல்லை. மக்கள் அநாகரிகமாக வாழ்ந்து வந்த
காலந்தொட்டு இன்று வரை இக்காதல் அவர்கள் மனத்தில் நிலைத்து
வந்திருக்கிறது. மக்களை விட்டுவிட்டு, அவர்களுக்குக்
கீழ்த்தரமாயுள்ள பிராணிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும்,
அவைகளிடத்தும் இவ்வுணர்ச்சியானது வியாபித்தே வந்திருக்கிறது.
இனி எக்காலத்திலாவது எங்காவது இவ்வுணர்ச்சி தானும் மறைந்து
விடலாம் என்று நினைப்பதற்கும் இடமில்லை. ஆகவே இது நித்தியம்
என்று சொல்வதில் என்ன தடை?”²⁴

என்பார் அறிஞர் எஸ். வையாபுரிபிள்ளை.

சங்க இலக்கியம் தரும் செய்திகளும், சங்க இலக்கியத்தை நன்கு உணர்ந்த
அறிஞர்களும் காதலின் நுண்ணிய இயல்பை இப்படிப் பலவாறாக எண்ணிக்
கூறியுள்ளனர். இதனால் காதல் நுண்மையானது; உள்ளம் சார்ந்தது; உயிர்ப்புத்
தன்மையது; மனிதம் மேலோங்க வழிவகுப்பது என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

தூய காதல்

சங்க காலத் தலைவியும் தலைவனும் கொண்ட காதல் தூயது. அன்பை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது.

“மனை வாழ்க்கையில் ஒத்த அன்பு, கணவன் மனைவியர் இருவருக்கும் உரிய பண்பாகும். இந்த ஒத்த பண்பையே ‘காதல்’ என அழைத்தனர்”²⁵

என்பார் அறிஞர் மு. சண்முகம் பிள்ளை.

தலைவன் தன் மாட்டுக் கொண்டுள்ள காதல் மிகவும் தூய்மையானது; சிறந்தது; உயர்ந்தது என்று கூறும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

“தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தில் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை”²⁶

என்னும் நற்றிணைப் பாடற்பகுதி

“காதலர்தம் மன வொற்றுமையே அகத்திணையின்
உயிர்ப் பண்பு”²⁷

என்று கூறும் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம்.

“..... காதலாவது ஒற்றுமை வேற்றுமைத் தரம் பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்து அறிவு நிலையில் நிகழ்வதன்று; ‘இதற்கிது மாண்டது என்னாது அதற்பட்டு ஆண்டொழிந்தன்றே மாண்தகை நெஞ்சம்’ (குறுந் - 184) என்று ஒரு தலைவன் கூறியபடி, காரணம் கடந்த தூய மனநிலையில் அமைவது என்ற உண்மையைக் கற்கின்றோம்”²⁸

என்றும் விவரிப்பார்.

காதல் என்பது வேறு நோக்கமின்றி மனத்திலேயே உருவாகிப் பேருருவம் கொள்ளும் ஓர் உயரிய பண்பு என்பதனை,

“ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன்று இந்நோய் நோன்று கொளற்கு அரிதே”²⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடற்பகுதி நன்கு உணர்த்துகின்றது.

அன்பும் காதலும்

அன்பையே காதலர் பெரிதாகப் போற்றினர். எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் ஒருவர் மற்றவர் மீது கொண்டிருந்த அன்பில் மாற்றம் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர்.

“காதல் வாழ்வில் இருவரும் பிரியாது கூடி வாழ்தலையே பெரும்

பேறாகக் கருதினர். வறிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பிரியா

வாழ்க்கையே பெருமை தரும் வாழ்க்கை என்று

அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.”³⁰

என்பார் அறிஞர் மு. சண்முகம்பிள்ளை.

“ஒன்றன் கூறுஆடை உடுப்பவரே ஆயினும்

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”³¹

சங்க காலக் காதலர், குறிப்பாகத் தலைவி துன்பப்பட்டது பிரிவை எண்ணி மட்டும் தான் என அறியமுடிகின்றது.

“..... யாக்கைக்கு

உயிர் இயைந் தன்ன நட்பின் உயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவு அறியோளே”³²

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் இதனை நன்கு உணர்த்தும்.

“அன்பென்னும் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் தமிழிலுள்ள அகப்பொருள் நூல்கள் அமைந்திருக்கின்றன”³³

என்பார் நீதிபதி மு.மு.இஸ்மாயில்.

“..... தலைவி தனக்கு வேம்பின் பசங்காயைத் தந்தாலும் அஃது இனிய கட்டியாக உள்ளது என்றும், ஏனையோர் பாரியின் பறம்பு மலையில் உள்ள தை மாதத்துக் குளிர்ந்த தண்ணீரைத் தந்தாலும் உவர்க்கும் என்றும் தலைவன் கூறியதாகவும், இம்மாற்றங்களுக்குக் காரணம் அன்பின் அடிப்படையே என்றும் தோழி தெரிவிக்கின்றார்”³⁴

என்பார் முனைவர் ரா. சீனிவாசன்.

“வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றினிர் இனியே

பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்

வெய்ய உவர்க்கும் என்றினிர்

அய்ய அற்றால் அன்பின் பாலே”³⁵

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலின் பொருளையே அறிஞர் சீனிவாசன் இங்கே காட்டியுள்ளார்.

அன்பால் பிணைந்து பிரியாப்பெருவாழ்வு வாழ்தலையே விரும்பினர். சிறுபிரிவும் காதலரைத் துன்புறுத்தும் என்பதைப் புலப்படுத்தும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது,

“பூவிடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன

நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போல

பிரிவரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு

உடனுயிர் போகுகதில்ல கடன் அறிந்து

இருவேம் ஆகிய உலகத்து

ஒருவேம் ஆகிய புன்மை நாம் உயற்கே”³⁶

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்.

சங்க காலத்துத் தலைவனும் தலைவியும் அன்பால் இணைந்தவர்கள். வேறு எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அவர்கள் வருந்தியதில்லை. ஒருவர் மற்றவரை இறுதிவரை நம்பி வாழ்ந்தனர். தலைவன் தான் சொன்னவாறு தலைவியை உறுதியுடன் இருந்து மணந்து இனிய இல்லறம் நடத்துவான். எத்தகைய துன்பம் நேரும் போதும் தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையை இழக்கமாட்டாள்.

“நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய

சொல்புடை பெயர்த்தலோ இலரே”³⁷

என்னும் நற்றிணை அடிகள் இதனை உறுதிபடுத்துகின்றன.

“பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்த ஆண்மையாளரான உண்மைக் காதலர் சொன்னசொல் தவறாத உறுதி உடையவர்கள். உலகம் தன் நிலையிலிருந்து அசைந்து பிறழ்வதாக இருந்தாலும், அவர்கள் சொன்ன சொல் பிறழ மாட்டார்கள்”³⁸

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார். இவ்வாறு அவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பும் பற்றும் கொண்டு உறுதி மிக்க உயிரிய அகவாழ்வு வாழ்ந்ததற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது ஒருவர் மற்றவர் மீது கொண்ட பற்று என்னும் மனித நேயப் பண்பே ஆகும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

அக வாழ்வின் அருமை

சங்க கால மாந்தர் அகவாழ்வின் அருமை அறிந்து வாழ்ந்தனர். தூய அன்பின் அடிப்படையில் அந்த வாழ்வு அமைந்தது. தானே உடன் பட்டு

இல்லறம் நடத்துவதும், பெற்றோர் ஒத்துத் திருமணம் நடந்த பின் இல்லறம் நடத்துவதும் ஆகிய இரண்டு வகையான இல்லற அகவாழ்வு அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. பெற்றோர் தாம் பார்த்துச் சேர்த்துவைக்கும் இல்லற வாழ்வை இனிது அமைத்துத் தரவே எண்ணினர். தலைவனும் தலைவியும் ஒத்து வாழ அவர்களிடம் உள்ள பண்புகளை நன்கு ஆய்ந்த பின்னரே திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

“..... தோற்றப் பொலிவாலும், இருவரும் ஒத்திருத்தல் நலமாகும். தோற்றப் பொலிவு, அன்பு தோன்றுவதற்கு முதல் காரணம் எனலாம். மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் நிறை என்னும் பண்பும் இருவர் பாலும் வேண்டப்படுவதாகும். அருளும் இருவருக்கும் இன்றியமையாதது. இருவரும் அறிவினாலும் ஒத்திருத்தல் சாலச் சிறந்தது. செல்வம் நிரம்பிய காலத்து விரும்பியும், குறைந்த காலத்து வெறுத்தும் வாழும் வாழ்க்கை நீங்கி, எஞ்ஞான்றும் சிந்தை நிறைந்தவராய் இருவரும் வாழ்தல் வேண்டும், கணவனும் மனைவியும் ஒத்து வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத இவ்வயர்ந்த பண்புகளை

‘பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு

உருவு நிறுத்த காமவாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே’

என்று தொல்காப்பியர் கூறியருத்தல் காண்க”³⁹

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“வாழ்க்கை என்பது அன்பு முதலான உள்ளுணர்வுகளை மிகுத்து இன்புறுவதேயாம் என்பது மெய்யானால், அந்தக் கொள்கை, இயற்கையே அமைத்திருக்கும் இந்த ஆண் பெண் படைப்பினாலல்லாமல் வேறு வழியில் நிறைவேறுவதற்கு இடமேது?

அந்த நோக்கத்தை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்படி
கற்பிப்பதே அகப்பொருள் நூல்களின் நோக்கம்”⁴⁰

என்பார் இளவழகனார். எனவே மானிட வாழ்வில் உயரிய வாழ்வு
அகவாழ்வாகிய இருவர் இணைந்து ஒன்றுபட்டு, ஒருவர் மற்றவர் மீது
பற்றுகொண்டு, என்றும் எது வரினும் இருவரும் அதனை ஏற்று வாழ்வோம் என்ற
உறுதியுடன் வாழ்ந்தனர் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. அதுதான் மானுடத்தின்
இயல்பாகும்.

அக வாழ்வும் பொருளும்

அகம் எனப்படும் இல்லறம் இனிது நடைபெற பொருள்
இன்றியமையாதது. தலைவன் பொருளிட்டதலைத் தன் கடமையாகக் கருதினான்.
பிரிவுத் துயரம் வருத்தினாலும், இல்லறம் நெடுநாள் இனிமையாக நடைபெற
பொருளிட்டச் செல்வான். பலவகைப் பிரிவுகளுள் பொருள் வயிற் பிரிவே சங்க
இலக்கியங்களில் மிகுதியாக உள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது.

“பொருளின் தேவையை மற்றொரு புலவர் மிக அழகாகக்
காட்டுகிறார். பொருளில்லாதவர்களுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை.
பொருளால்தான் இல்லறம் ஒழுக்கம் செம்மையாக நடைபெறும்.
பொருள் இல்லாதவனுடைய இல்லற ஒழுக்கம் சிறப்படையாமல்
வாடிவிடும். இக்கருத்தைக் கழிப்பூ குவிதலில் ஏற்றிப்
பேசுகின்றார் ஆசிரியர்.

“இல்லவர் ஒழுக்கம் போல் இருங்கழி மலர்கூம்ப”

என்பது கலித்தொகைப் பாட்டு”⁴¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

அன்புடை அகவாழ்வு அனைவரும் போற்றுமாறு அமைய வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கமும் உறுதியான எண்ணமும் கொண்டவனாகத் தலைவன் விளங்கினான். தான் ஈட்டும் பொருளில்தான் தன் இல்லறம் நடைபெற வேண்டும் என்ற கொள்கைச் சான்றோனாக விளங்கினான். பிரிவு தன் தலைவிக்கு மட்டுமல்லாமல் தனக்கும் பெருந்துன்பத்தைத் தரும் என்றாலும் கூட, அதனைத் தாங்கிக் கொண்டு பொருளீட்டும் கடமையை மேற்கொண்டான், பிறர் பழிக்காத அகவாழ்வை மேற்கொள்ளவே பொருள் ஈட்ட முனைந்த உயரிய எண்ணத்தைப் பல சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவனின் உள்ளம்

தலைவன் உள்ளம் தலைவியின் மீதே படர்ந்திருந்தது. கடமை உணர்வால் பொருளீட்டப் பிரிந்து சென்றாலும், அவளையே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது அவன் உள்ளம். கடமையின் பொருட்டுப் பொருளீட்டி வர அவளைப் பிரிந்தாலும், காதல் உணர்வு அவள் பால் அவன் உள்ளத்தை இழுத்து செல்கின்றது. கடமைக்கும் உணர்வுக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தைப்

“புறம்தாழ்வு இருண்ட கூந்தல் போதின்
நிறம்பெறும் ஈரிதழ்ப் பொலிந்த உண்கண்
உள்ளம் பிணிகொண் டோள்வயின் நெஞ்சம்
செல்லல் தீர்கஞ் செல்வாம் என்னும்
செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யாமையொடு இளிவு தலைத்தரும் என
உறுதி தூக்காத் தூங்கி அறிவே
சிறிது நனிவிரையல் என்னும் ஆயிடை
ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவதுகொல் என்வருந்திய உடம்பே”⁴²

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இப்பாடலால் தலைவனின் உள்ளம் நன்கு தெரிகின்றது.

பொருள் வேண்டிய அளவு ஈட்டிய பின்னர் இல்லம் நோக்கி விரைகின்ற தலைவனின் உள்ளம் அவளையே எண்ணி நிற்பதையும் காணமுடிகின்றது. தான் கொண்டு வரும் பெரும் பொருளால் பெற்ற பெருமகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் தலைவியைக் காணப் போகிறோம் என்று எண்ணுவதில் பெரிதும் மகிழ்கிறான். தன் வரவை அவள் அறிந்திருந்தால் நலமாக இருக்குமே என்று அவன் உள்ளம் பதைக்கின்றது. இங்குப் பறந்து செல்கின்ற புள்ளினங்கள் அவளுக்கு அறிவித்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறான்.

“..... ஈண்டு நம் வரவினைப்

புள்ளறி வுறிஇயின கொல்லோ தெள்ளிதின்

காதல் கெழுமிய நலத்தள் ஏதில்

புதல்வற் காட்டிப் பொய்க்குந்

திதலை யல்குல் தேமொழி யாட்கே”⁴³

என்பது தலைவனின் உள்ளத்தைப் புலப்படுத்தும் நற்றிணைப் பகுதி.

தலைவியின் உள்ளம்

வினையே ஆடவர்க்கு உயிர் என்னும் உயரிய கொள்கையினால் தலைவன் வினைமேற் சென்றுள்ள காலத்தில், தலைவி இல்லறக் கடமையாற்றித் தனியே உள்ளாள். அவள் உள்ளம் எப்போதும் அவனையே எண்ணி உள்ளது என்றும் பிரியாது இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய அவள் வாழ்வில் வினையின் காரணமாகப் பிரிவு நேர்ந்துள்ளது. இந்தப் பிரிவை அவள் எப்படித் தாங்கிக் கொள்கின்றாள் என்பதை அறிய விழைந்த ஒரு தோழி, அவளைப் பார்த்து கேட்ட போது,

“இனமயில் அகவும் மரம்பயில் கானத்து
நகைமுக ஊகம் பார்ப்பொடு பனிப்ப
படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர்நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் தோழி
பண்புடை யிற்றோ கண்டிசின் நுதலே”⁴⁴

என்று பதில் உரைத்தாள்.

“தலைவன் இல்லாத காலத்தில் அவனுடைய மலையை
அடிக்கடி கண்டு துயராற்றிக் கொள்வேன் என்னும்
கருத்துப்பட பேசுகின்றாள் தலைவி”⁴⁵

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார். இதனால் தலைவியின் உள்ளம் தெரிகின்றது.

இப்படித் தலைவனின் நினைவில் வாழ்கின்ற தலைவி அவன் பிரிவு
எண்ணிப் பெருந்துயரம் அடைதலும் உண்டு. இதனை,

“நோம்என் நெஞ்சே நோம்என் நெஞ்சே
புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்குஇன் புதுமலர் முள்பயந் தாஅங்கு
இனிய செய்தநம் காதலர்
இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே”⁴⁶

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் தெள்ளிதின் தெரிவிக்கின்றது. தலைவனின்
நோக்கத்தை உணர்ந்து அவன் பிரிவை ஏற்றுக் கொண்டாலும், உள்ளம் அதனை
ஏற்காமல் வாடும் நிலையைக் காட்டுகின்றது இப்பாடல்.

தலைவியின் நம்பிக்கையும் உறுதியும்

தலைவி தலைவனை முழுமையாக நம்பினாள். யார் எதைச் சொன்னாலும்
தன் நம்பிக்கையில் உறுதியாக இருந்தாள். தலைவனுடைய அன்பைக் கடலினும்

பெரிதாக மதித்தாள் என்பதை அயங்குறுநாறு அறிவிக்கிறது.⁴⁷ தலைவன் எந்தக் காலத்திலும் தனக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையிலும் உறுதியாக இருந்தாள்.

“நிலம் பொறுமையின் சின்னமாகும். அகழ்வாரைத் தாங்கும் இயல்பினது. தலைவி தனக்குத் துன்பம் வந்துவிடத்தும் பொறையுடன் வாழும் இயல்பினள். வானத்திற்கு எல்லையே இல்லை. தலைவியின் காதலுக்கும் எல்லையில்லை. ஆற்றுநீர் எவ்வளவு வந்து சேரினும் கடல் தன்னளவிலே உள்ளதாகும். எவ்வளவு தான் பெருமை, செல்வம், இன்பம் பெருகிய போதும் தலைவி தன்னளவில் - தன்னிலையில் மிகுவதில்லை”⁴⁸

என்னும் கருத்து ஈண்டு எண்ணுவதற்கு உரியது.

தலைவனின் நட்பைப் பற்றிப் பிறர் பேசக் கேட்ட தலைவி,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்

கருங்கோட் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”⁴⁹

என்று கூறியதைக் குறுந்தொகை காட்டுகின்றது.

தான் விரும்பி மணந்த கணவனின் இல்லம் வறுமையானது என்பதற்காகவோ, தன் கணவன் ஈட்டும் பொருள் போதவில்லை என்பதற்காகவோ, தலைவி தன் வளமான தந்தையின் வீட்டுப் பொருளை விரும்ப மாட்டாள். தலைவன் கொண்டு வரும் பொருள் எவ்வளவு குறைந்ததாக இருந்தாலும் அதில் வாழ்க்கையினை நடத்துவதே தனக்கும் பெருமை என்பதிலும் தலைவி உறுதியுடன் இருந்தாள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

“கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்”⁵⁰

என்கிறது நற்றிணை.

பொருள்மேற் சென்றுள்ள தலைவன் காலம் வருவதில் நீட்டித்த
பொழுதோ அல்லது வேறு சில நேரங்களிலோ தலைவன் நிலை பற்றி வேறாகக்
கூறினால், அவர்களைப் பார்த்து,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோறு இனியர்
என்றும் எந்தோள் பிரிபு அறியலரே
தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தில் தொடுத்து தீம்தேன் போல
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்
தம்இன்று அமையா நம்நயந் தருளி
நறுநுதல் பசுத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்பு அறியலரே”⁵¹

என்று உறுதிபட மொழிகின்ற தலைவி தான் சங்க காலத் தலைவி. வாழ்க்கையின்
செம்மைக்கு நம்பிக்கையும் உறுதியும் தான் மிக மிக இன்றியமையாதன. அவை
சங்க காலத் தலைவியிடமும் தலைவனிடமும் முழுமையாக இருந்தன.

தலைவியின் பண்பு

தலைவியின் பண்பு நலன்களைச் சங்கப் பாடல்கள் பல இடங்களில்
பாங்குற காட்டுகின்றன. மனித நேயம் மிக்க அன்பு நிறைந்த நெஞ்சினளாய்
தலைவி விளங்குவதையே சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. தன் தலைவனின்
நலமே தன் நலம் என எண்ணி வாழ்ந்த தலைவியே சங்க காலத் தலைவி.

தலைவனைப்பிரியாது வாழும் வாழ்வையே விரும்பினாள் சங்க காலத் தலைவி என்பதை,

“கானமும் இனியவாம் நும்மொடு வரினே”⁵²

என்னும் குறுந்தொகை அடி காட்டுகின்றது.

“களவொழுக்கத்தில் தலைவியிடம் குறிப்பிடத்தக்க பண்பு ஒன்று உண்டு. தலைவனின் ஆண்மையிலும் அழகிலும் எவ்வளவுதான் ஈடுபட்ட போதிலும் தலைவி தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல் இல்லை. தலைவியின் வேட்கை ‘புதுக்கலத்துப் பெய்தநீர் புறத்துப் பொசிந்து காட்டுமாறு போலும் உணர்வினை உடைத்தென்று கூறுவர்’ தொல்காப்பியர்”⁵³

என்பார் அறிஞர் பாஸ்கரதாஸ்.

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்
புறநீர் மாக்களின்அறிய ஆயிடைப்
பெய்நநீர் போலும் உணர்விற் றென்ப”⁵⁴

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.

“அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை நம் படைப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மான் உண்டு எஞ்சிய கலுழி நீரே”⁵⁵

என்றும்,

“இராமழை பெய்த ஈர ஈரத்துள்
பனைநுகம் கொண்டு யானையேர் பூட்டி

வெள்ளி விரைத்துப் பொன்னே விளையினும்
 வேண்டேன் பிறந்தகத் தீண்டிய வாழ்வே
 செங்கேழ் வரகுப் பசங்கதிர் கொய்து
 கன்று காத்துக் குன்றில் உணக்கி
 ஊடுபதர் போக்கிமுன் உதவினோர்க் குதவிக்
 காடுகழி இந்தளம் பாடுபார்த் தெடுத்துக்
 குப்பைக் கீரை உப்பின்றி வெந்ததை
 இரவல் தாலம் பரிவுடன் வாங்கிச்
 சோறது கொண்டுபீறல் அடைத்தே
 ஒன்றுவிட் டொருநாள் தின்று கிடப்பினும்
 நன்றே தோழிநம் கணவன் வாழ்வே”⁵⁶

என்றும் உள்ள சங்கப் பாடல்கள் தலைவியின் உயர்ந்த பண்பைப்
 புலப்படுத்துகின்றன. கொண்ட கொழுநனின் குடியைக் காக்கும் அவள் இயல்பு
 இது போன்ற பாடல்களினால் நன்கு புலனாகின்றன.

மேலும்,

“உயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
 வாழ்தல் அன்ன காதல்
 சாதல் அன்ன பிரிவறி யோளே”⁵⁷

என்பதும்,

“இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
 நீயா கியரெங் கணவனை
 யானா கியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே”⁵⁸

என்பதும்,

“சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சுவல் சாவின்

பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன் கொல்என் காதலன் எனவே”⁵⁹

என்பதும், தலைவியின் உள்ளப் பாங்கினைப் புலப்படுத்துகின்ற சங்கப் பாடற் பகுதிகள். தலைவனோடு ஒன்றி இயைந்து இணைந்து வாழ்தலே சிறந்தது என்ற உயரிய எண்ணமே தலைமகளுக்கு இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

தன் கணவனுக்குத் தானே அட்டு படைக்கும் தலைவியர் சங்க காலத்துத் தலைவியர். தான் சமைத்ததைத் தன் தலைவன் இனிது என மகிழ்ந்து உண்பதைக் கண்டு உவக்கும் உயரிய பண்பினராகச் சங்க மகளிர் விளங்கினர் என்பதையும் சங்கப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁶⁰

என்னும் பாடல் மிக நல்ல சான்றாக அமைகின்றது.

“மனையின்கண் இருந்து அறம்புரியும் உரிமை, தலைவிக்குச் சிறப்பாக உரியதாகும். இத்தொடர்பு பற்றியே தலைவிக்கு மனைவி, இல்லாள் என்னும் பெயர்கள் எழுவனவாயின. இவற்றிற்கு நேரான ஆண்பாற் சொற்கள் இல்லாமையும் தலைவியின் மனையுரிமையை மிகுதிப்படுத்தும்”⁶¹

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

இது போன்றே பல சங்கப் பாடல்கள் தலைமகளின் பண்பு நலன் பற்றிப் பேசுகின்றன. விரிக்கின் அகலும். அத்தனைப் பாடல்களும் தலைவியின் உயரிய உள்ளத்தை உணரச் செய்கின்றன. தன் நலம் கருதாத நெஞ்சத்தைக் காட்டுகின்றன. தலைவன் நலமும், இல்லற நலமுமே பெரிதென வாழ்ந்த மனித மாண்பு மிக்கவராகத் தலைவியர் வாழ்ந்துள்ளனர். அகவாழ்வில் இன்பம் ஒன்றே நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தாரில்லை. உலகின் உயர்வுக்குத் தங்கள் இல்வாழ்வினை, அகவாழ்வினைப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர் என்பதே உண்மை. சங்க காலத் தலைவியர் மனிதம் நிறைந்த மாண்பினர் என்பதற்குச் சங்கப் பாடல்கள் எண்ணற்றவை சான்றாக நிற்கின்றன.

தலைவனின் பண்பு

சங்க காலத் தலைவனும் மனிதத் தன்மையில் சற்றும் தாழாதவனாகவே இருந்துள்ளான். தன் விருப்பம் போல வாழ்ந்த ஆடவரைச் சங்கப் பாடல்கள் எங்கும் காட்டவில்லை. தலைவியின் நலத்திற்காகவும், தன்னைச் சார்ந்தவர் நலத்திற்காகவும் வாழ்ந்த ஆடவர்களையே சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. தான் விரும்பிய காதலியையே மணந்தான். அவளின் நலம் கருதியே வாழ்ந்தான். இல்லறம் சிறக்க என்னென்ன செய்ய இயலுமோ அதனைக் கடமையாக எண்ணிச் செய்தான்.

பொருளீட்டுவதற்காகச் சென்ற காலத்தில் தலைவி, பிரிவாற்றாமல் பெருந்துன்பம் அடைந்திருப்பாள் என்பது தலைவனின் உள்ளத்துக்குத் தெரியும். அதனால் எவ்வளவு விரைவில் பொருளீட்டி மீள முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் மீண்டு வருகிறான். வந்தவன் தான் கொண்டு வந்த பொருளின் பெருமையையோ, தான் உழைத்து ஈட்டிய பாங்கினையோ தலைவியிடம் விவரித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. தான் வந்துவிட்டதால் இனி துன்புற வேண்டாம், இனி உன் துன்பத்தை விட்டு இன்பமாக இருப்பாயாக என்றுதான்

அவளிடம் ஆறுதல் மொழி பேசுகிறான். இதனைத்தான் மனிதம் என்று கூற வேண்டும்.

“வண்டுதாது ஊதத் தேரை தெவிட்டத்

தண்கமழ் புறவின் முல்லை மலர

இன்புறுத் தன்று பொழுதே

நின்குறி வாய்த்தனம் தீர்க இனிப் படரே”⁶⁵

என்பது தலைவன் கூற்று. ‘நீ எண்ணியவாறு நான் தான் வந்து விட்டேனே; இனி எதற்குத் துன்பம்; துன்பத்தை விடுக’ என்று பேசுகின்றான். தலைவியின் மனநிலை உணர்ந்த தலைவனை இங்குக் காண்கிறோம்.

தேய்புரி பழங்கயிறு போலத் தன்னை வருத்திக் கொண்டுதான் பொருளிட்டும் பணியில் தலைவன் ஈடுபட்டான். அப்போதும் அவன் மனம் பேசுவதை,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்து இனிதுறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்

வாரிருங் கூந்தல் வயங்கு இழையொழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”⁶⁶

என்னும் பட்டினப்பாலை அடிகள் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றன.

சங்க காலத் தலைவன் மனிதர் பண்பில் மிக உயர்ந்ததான நேர்மையில் சிறிதும் தவறாதவன். தானே எதிர்ப்பட்டுத் தன்னோடு கலந்துவிட்ட தலைவியைத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்துக் காக்கும் பண்பினன் அவன்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”⁶⁷

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியின் குறிப்பறிந்து ஆறுதல் கூறும் உயரிய தலைவனைக் காட்டுகின்றது.

ஒருவரை ஒருவர் அறியாத நிலையில் தன்னைத் தலைவனிடம் ஒப்படைத்த தலைவி, கூட்டத்திற்குப் பிறகு செய்வது அறியாமல் திகைத்து நின்றதை உணர்ந்த தலைவன் அவளின் கலக்கம் போக்குவது தன் கடமை என்று உணர்ந்து தேற்றுகிறான். தலைவனின் இந்த ஆறுதல் மொழியால் தலைவி நன்கு தெளிந்திருப்பாள் என்பதில் அய்யமில்லை. மேலும் இப்பாடலால் தலைவனின் நேர்மைத் திறமும், அருள் உள்ளமும் நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

இல்லறம்

அக வாழ்வு இல்லறத்தின் சிறப்புடன் அமைந்தது. அகம் என்றவுடன் ஒருவனும் ஒருத்தியும் வாழ்நாள் முழுவதும் இன்பம் துய்த்துக் கொண்டே காலம் கழிப்பதைக் குறிப்பதாக எண்ணிவிடக் கூடாது. விருந்தோம்பல் முதலிய பிற நலம் பேணும் அறச் செயல்கள் சிறக்கவும் ஓங்கவும் பயன்படுவது அகவாழ்வு. அத்தகைய அக வாழ்வையே சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர் என்பதைத்தான் சங்க இலக்கியம் குறிக்கின்றது.

“ ‘இல்லறம்’ என்பது வீட்டிலிருந்து வாழும் அறநெறி என்னும் பொருளதாகும். இல்லற வாழ்வே மக்களை மாக்களினின்றும் வேறு பிரித்து உயர்த்துவதாகும்.”⁶⁸

என்றும்,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்; மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’ எனக் கருதி ஒழுகினார். மனைவி அடுப்பூதிச் சமைக்கும் அடிமைப் பெண்ணாகக் கருதப்பட்டிலள். அதனாலேயே திருவள்ளுவர் மனைவியை வாழ்க்கைத் துணை என அழைத்து அவர்தம் மாட்சிமையை வகையுறப் புகலுகின்றார்”⁶⁹

என்றும் அக வாழ்வின் அடிப்படையில் அமையும் இல்லறத்தின் மேன்மையினை மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

“இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்த சங்கத் தமிழ் வாழ்வுக்குக் காமமும் காதலும் அடிக்கல்லாகவும், அன்பும் அருளும் முடி மணியாகவும் அமைந்திருப்பதையும் அந்த அடிக்கற்கள் அகன்றால் முடிமணியும் சிதையும்”⁷⁰

என்ற கருத்தும் ஈண்டு நினைத்தற்கு உரியது. இல்லற வாழ்வில்தான் அன்பு அருளாக மலர்கிறது என்பதும் இதனால் புலப்படுகின்றது. அருளே மனிதம் என்று போற்றப்படுவது.

தூய அகவாழ்வு

சங்க கால மாந்தர் தூய அக வாழ்வைத் தங்களின் கொள்கையாகக் கொண்டவர்கள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற உயர் பண்பினர். உள்ளத்தாலும் தீயன சிந்தியாதவர்கள்.

“பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் பிறன்மனை நயத்தலை மாசாகப் பாவமாகக் கேடாகக் கருதியது; பகை தரும், பழி தரும் அச்சம் தரும், இன்பம் தராது என்ற நெறி காட்டியது. அதனால் பிறனில் விழையாமை என்ற அதிகாரத்தை அறத்துப்பாலில் வைத்தார் திருவள்ளுவர். விழைவதை ஒழுக்க இழிவு எனவும், விழையாமையை ஆன்ற ஒழுக்கம் எனவும் சுட்டிக் காட்டினார்”⁷¹

என்பார் அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம்.

“எவ்வகை அகத்துறைப் பாடலுக்கும் உள்ளப் புணர்ச்சி இன்றியமையாதது; புறநடையில்லாதது; இறைமை சான்றது. உள்ளப் புணர்ச்சி என்னும் திருமணமே அகத்திணையின் குறிக்கோள்”⁷²

என்னும் கருத்தும் அகவாழ்வின் தூய்மையினைக் காட்டும் பாங்கிலேயே எழுதப் பெற்றுள்ளது.

“நற்றிணைப் பாட்டுக்களைப் பாடிய புலவர்கள், காதலரின் உடல் வனப்பை எடுத்துக் கூறுவதற்காகத் தம் புலமையைப் பயன்படுத்தவில்லை. காதலரின் பண்பட்ட உள்ளத்து உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துதலே அப்புலவர்களின் நோக்கம். அந்த உள்ளத்தின் இயல்பு புலப்படுவதற்கு, காதலரின் தோற்றம் எந்த அளவிற்கு இன்றியமையாததோ அந்த அளவிற்கே அவர்களின் உடல் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. பாட்டுக்களைப்படிப்பவர்க்குக் காதலரின் முகம் விளங்கித் தோன்றுவதை விட, முகக் குறிப்பே மிகத் தெளிவாகத் தோன்றும்”⁷³

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார். எனவே சங்க கால மாந்தரின் அக வாழ்வு உடல் அளவில் நிற்கும் காம வாழ்வாக இல்லை. உள்ளத்து உணர்வுகள் வெளிப்படும் உயரிய வாழ்வாக, உலகம் தழைக்கப் பயன்படும் மேலான வாழ்வாக அமைந்திருந்தது என்பது தெளிவு.

திருமணம்

ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே எதிர்பட்டு இணைந்தாலும், பெற்றோர் பார்த்து இணைந்தாலும் ஏற்கப் பெற்ற காலம் சங்க காலம். அதனைத் தான் திருமணம் என்று அழைக்க வேண்டிய நிலை உள்ளது. சங்க காலத்துத் திருமண முறை மிகவும் உரியதாக உள்ளது.

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை
 பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகால்
 தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
 மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரி
 கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
 கேடுஇல் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
 உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தர
 புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று
 வால்இழை மகளிர் நால்வர் கூடி
 கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோர் பெட்கும் பிணையை ஆகஎன
 நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
 பல்இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
 பேர்இற் கிழத்தி ஆகஎனத் தமர்தர
 ஓர்இற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்”⁷⁴

என்பது சங்கப் புலவர் காட்டும் சங்ககாலத் திருமணக் காட்சி. இந்தத் திருமணத்தில் வீண் செலவுகள் இல்லை; ஆடம்பரம் இல்லை. மனிதம் மட்டுமே ஓங்கியுள்ளது.

அக வாழ்வியன் பயன்

அக வாழ்வின் பயனை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் சங்க காலத் தமிழர். ஏதோ ஒருவனும் ஒருத்தியும் சில காலம் சேர்ந்து வாழ்ந்து செம்புற்றியல் போல மாண்டு மடியும் வாழ்வாக அக்காலத் தமிழரின் வாழ்வு அமையவில்லை. அவர்களின் அக

வாழ்வு பயன்மிக்க வாழ்வாகவே அமைந்திருந்தது. பிறர் துயர் துடைக்க இல்லறம் பயன்பட்டது; அறம் தழைக்க இல்லறம் பயன்பட்டது; அருள்நெறி ஓங்க இல்லறம் பயன்பட்டது; செம்மையான வாழ்வுக்கு இல்லறமே சிறந்த அமைப்பாக இருந்தது. ஒழுக்கமும் வாய்மையும் தழைக்கும் வயலாக அக வாழ்வு மிளிர்ந்தது. அத்தகைய அக வாழ்வின் பயனைக்,

“காமம் சான்ற கடைகோட் காலை

ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”⁷⁵

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் அகம் என்று போற்றப்படும் இல்வாழ்வு மிகுதியும் பயன்மிக்கது என்பதும், அப்படிப் பயன் மிக்க உயரிய வாழ்வையே பழந்தமிழர் மேற்கொண்டனர் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

கற்பு

சங்க கால அகவாழ்வை இரண்டாகப் பகுத்தனர். ஒன்று களவு ஒழுக்கம்; இன்னொன்று கற்பொழுக்கம், ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊரறிய மணந்து வாழ்வது கற்பு வாழ்வாகக் கருதப்பெற்றது.

கற்பு என்பது ஒரு ஒழுக்க நெறி. தலைவி தான் கற்புடையவளாக விளங்க வேண்டும்; தலைவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்று எந்தச் சங்கப் பாடலும் கூறவில்லை. இருபாலரும் போற்ற வேண்டிய ஓர் உயர் அறமாகவே கற்பு கருதப்பெற்றது. சிறப்பு கருதி பெண் பாலரை முன்னிறுத்திக் கூறினர்.

“... குழந்தை இறப்பினும் தாய் பிழைக்க என்பது போல, நாண்

விட்டேனும் கற்பைத் தலையாகப் போற்றியொழுக வேண்டும்

என்பது தமிழ் முன்னோர் கண்ட மனையியல்”⁷⁶

என்பார் அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம்.

“கற்புடைய நல்மனைவி வாய்க்கப் பெற்றவர்புகழ்பெற வாழ்ந்தனர்.
கற்புடைய நல் மனைவியால் கணவனுக்கு வறுமை வாழ்வு நீங்கிச்
செல்வ வாழ்வு வாய்க்கவும் பெறுவான்”⁷⁷

என்பார்.

“ஓர் ஆண் வல்சிச்சீர் இல்வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ் ஊரே”⁷⁸

என்பது குறுந்தொகைப் பகுதி.

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”⁷⁹

என்பார் தொல்காப்பியர்.

“கருத்தொருமித்த தலைவனும் தலைவியும் தங்கள்
திருமணத்திற்குப் பின் இல்லறம் என்னும் நல்லறம் புரிதலே
கற்பொழுக்கம் எனப்படும். கற்பு என்பது, தாய் தந்தையரும்,
கணவரும், பெரியோர்களும் கற்பித்த நன்னெறியில் ஒழுகுதல் எனப்
பொருள்படும்”⁸⁰

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“சங்க அக இலக்கியத்தை ஆராய்ந்துணரின் களவு தொடங்கிய
காலத்திலேயே தலைவி தன்னைக் கற்பு நெறியில் நிலைநிறுத்திக்
கொண்டாள் என்பது புலப்படும். அத்தகைய திண்ணிய
மனப்பக்குவத்தைத் தலைவி மணத்திற்கு முன்பே பெற்றுவிட்டாள்
என்பதை அறியலாம். தலைவியின் மனநிலை வளர்ச்சியையும்,
களவுக் காலத்திலேயே கற்பு நெறியை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட
தகைமையையும் சங்க அக இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன”⁸¹

என்பார் அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம். தொல்காப்பியர் தொடங்கி, இன்றைய நல்லறிஞர் வரையில் அனைவரும் கற்புக்குத் தரும் விளக்கம் நன்னெறி ஒழுகுதல் என்பதேயாகும். அத்தகைய நன்னெறியில் ஒழுகி மனிதம் தழைத்தோங்க தம் அகவாழ்வை நடத்தினர் என்பது தெளிவு.

நிறைவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சங்க கால மாந்தரின் அக வாழ்வு மனித நேயம் மிக்க தூய வாழ்வாகும். உலகில் வேறெங்கும் காண முடியாத உயரிய வாழ்வாகும். தமிழர் அகம் என்று கூறியது வெறும் தன்னலம் அன்று. தன்னலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிற நலமே ஆகும். அகவாழ்வு அன்பு தழைத்து அருளாக மலர்ந்து அனைவரும் இன்பம் அடைய மணம் பரப்புவதாக அமைந்தது. தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வகையமும் பெற வேண்டும் என்ற தூய வாழ்வே தமிழரின் அக வாழ்வு.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முனைவர் சி.பி.கோபால் (க.அ), சங்க இலக்கியம்: பன்முக நோக்கு, ப.15.
2. ப.ஜீவானந்தம், சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக் காட்சிகள் ப.40.
3. ப.ஜீவானந்தம், சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக் காட்சிகள், ப.2.
4. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், பக்.295-296.
5. டாக்டர் பாலசுப்பிரமணியன், சங்க கால மகளிர், ப.70.
6. கா.கோவிந்தன், நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள், ப.17.
7. சு.சிவபாதசுந்தரம், அகநூல், ப.1.
8. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், அகமும் புறமும், ப.29.
9. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், அகமும் புறமும், ப.30.
10. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், அகமும் புறமும், ப.19.
11. குறள் 1302.
12. குறள் 1330.
13. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், பக்.58-59.
14. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.224.
15. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.267.
16. பட்டினப்பாலை 218-220.
17. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.234.
18. அகம். 305: 5-8.
19. நற். 166:10.

20. மு.சண்முகம், சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.235.
21. டாக்டர் தி.முத்து கண்ணப்பர், கடற்கரைக் காதல், ப.43.
22. டாக்டர் மு.பொன்னுசாமி, சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், (மா.செல்வராசன் அணிந்துரை), ப.5.
23. டாக்டர் மு.பொன்னுசாமி, சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், ப.81.
24. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, தமிழர் பண்பாடு, ப.65.
25. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.231.
26. நற்.1.
27. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.46.
28. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.52.
29. குறுந். 58:3-6.
30. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.231.
31. கலி. 18: 10-11.
32. அகம். 339:11-14.
33. நீதிபதி, மு.மு.இஸ்மாயில் (பாட்டுரை), சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.XXVI.
34. டாக்டர் ரா.சீனிவாசன், சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.129.
35. குறுந். 196.
36. குறுந். 57.
37. நற். 289.
38. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.192.
39. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.68.

40. இளவழகனார், கலித்தொகை செற்பொழிவுகள், ப.137.
41. இல.தாணம்மாள், சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.129.
42. நற். 284.
43. நற்.161:8-12.
44. குறுந். 249.
45. டாக்டர் மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.94.
46. குறுந்.202.
47. அய்யங்.172.
48. டாக்டர் ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவி, ப.18.
49. குறுந்.3
50. நற். 110:10-11.
51. நற்.1
52. குறுந்.388.
53. டாக்டர் ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவி, ப.17.
54. தொல். களவு. 28.
55. குறுந். 203.
56. நற்றிணை.
57. அகம். 339: 12-14.
58. குறுந்.49: 3-5.
59. நற். 397: 7-9.
60. குறுந். 167.

61. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு , ப.72.
62. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.135.
63. பாலைக்கலி 9.
64. குறள். 1151.
65. அய்ங்குறு. 494.
66. பட்டினப். 216-220.
67. குறுந். 40.
68. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.51.
69. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.59.
70. டாக்டர் பிரான்சிஸ் சவரிமுத்து, குறுந்தொகைக் காட்சிகள், ப.37.
71. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.287.
72. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.416.
73. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், முன்னுரை, ப.4.
74. அகம். 86:1-20.
75. தொல். கற்பியல்.51.
76. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.81.
77. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.249.
78. குறுந். 295:4-6.
79. தொல்.1058.
80. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு , ப.71.
81. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.203.

இயல்-2

புறத்தீர்மானம்

புறத்தின் மேன்மை

அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் நேர்மையும் சீர்மையும் மிளிர் வாழ்ந்தவர்கள் சங்ககால மாந்தர். அன்பின் அடிப்படையில் அமைவது அகவாழ்வு. அங்கே ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒன்றுபட்டு உறவு மலர, உலகம் உய்ய வாழ்ந்தனர். அகத்திற்கு வெளியே அமைவது புறவாழ்வு. புறவாழ்வின் செம்மையும் செழுமையும் அக வாழ்வின் வளத்துக்கு வழி கண்டன. புற வாழ்வில் பல்வேறு செயல்கள் அமையும் என்றாலும் வீரமே பெரிதும் பேசப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பொருளிட்டல், தூது, கல்வி, காவல் போன்ற வேறு வேறு செயல்களில் சங்க காலமாந்தர் திறம்பட நின்றனர் என்றாலும் வீரம் செறிந்த போர் அவர்களின் மேன்மையினைக் காட்டுவதாக உள்ளதைச் சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

வீரத்தால் விளையும் போரால் பேரழிவு உண்டாகும்; பெருந்துயரம் சூழும்; மனித மாண்பே சீரழியும். அத்தகைய போரிலும் ஓர் உயரிய நெறியை, ஒழுங்கினை மேற்கொண்டு, உலகின் ஏனைய எந்தச் சமுதாயத்திற்கும் இல்லாத தனித் தன்மையினை நிலைநாட்டி மேன்மையுற்றிருந்தனர் பண்டை மாந்தர். அந்த வீரம் செறிந்த போரில் தமிழன் மேற்கொண்ட ஒருங்கினை உலகோர் அனைவரும் உணர வேண்டும் என்னும் உயரிய சிந்தனையினால்தான் ஒப்பரிய இலக்கணம் படைத்த தொல்காப்பியனார் புறத்திணையியல் என்று வகுத்து, போரின் பான்மையினையும் மேன்மையினையும் விரித்துரைத்துள்ளார்.

“சங்க காலம் அகத்துறையில் காதலையும் புறத்துறையில் வீரத்தையும் போற்றிய காலம். போர் நிலையிலும் மானிட மதிப்புகள் கைவிடப் படாமை மட்டுமன்று அவற்றைப் போற்றியமையையும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறியலாம்”¹

என்பார்.

போர் சினம் மிகும் இடம்; அறிவு அழுந்தி உணர்வு மேலோங்கும் தன்மையது. அந்த நிலையிலும் மனிதம் காத்தனர் சங்க கால மாந்தர் என்னும் செய்தி பெரிதும் சிந்தித்தற்கு உரியது. அந்தக் காலச் சூழல், போரைத் தவிர்க்க இயலாத வகையில் இருந்தது என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பகையை அழித்தல், நாட்டைக் காத்தல், வளம் பெருக்கல் போன்றே பல்வேறு காரணங்களால் போர் நிகழ்வது வாழ்வியலின் பகுதியாக அமைந்து விட்டது என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பழி நீக்கி மானம் காக்கவும் போரிட்டுள்ளனர். ஆனால் எந்த நிலையிலும், நெறி பிறழாத ஓர் உயரிய பாங்கினை மேற்கொண்டிருந்திருக்கின்றனர் என்னும் செய்தியைச் சங்கப் பாடல்கள் தெள்ளிதின் தெரிவிக்கின்றன.

புறத்திணை

‘திணை’ என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்பதே பொருள். போர் பற்றிக் கூறும்போது புறத்திணை என்றே குறிப்பிடுவது ஈண்டு சிந்தித்தற்கு உரியது. புறத்திணை என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதாலேயே போரில் கடைபிடித்த ஒழுங்கு நன்கு விளங்குகிறது.

ஆக ஒழுங்குகளை வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளது போன்றே புற ஒழுங்குகளையும் முறையாக விளக்கியுள்ளார் தொல்காப்பியர். அவர் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, காஞ்சி, வாகை, பாடாண் என்று புறத்திணையை ஏழாகப் பிரித்து அவற்றின் பாங்கினை விவரித்துள்ளார். தொல்காப்பியரின் இப் பகுப்பும் விளக்கமும் அக்காலப் போர் முறையில் கையாளப்பெற்ற நெறிமுறைகள் அனைத்தும் மனித நேயத்துடன் அமைந்த பாங்கினைக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

“ஒருவர் வாழ்வில் மற்றவர் குறுக்கிட்டுப் பூசல் விளைக்கும் குழப்ப நிலையைத் தடுத்து, மக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் விரும்பிய குற்றமற்ற இன்பங்களை அடைதற்கு மேற்கொள்ளும் செயல் முறைகளே ‘புறத்திணை’ எனப் போற்றப் பெறுவன”²

என்னும் அறிஞர் வெள்ளைவாரணனாரின் கூற்று, புறத்திணையின் பாங்கினைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. மற்றவரின் குறுக்கீட்டால் நிகழும் குழப்பத்தையும் இடையூறினையும் களையவே புறத்திணை எனப்படும் போர் நிகழ்வுகள் உண்டாகியிருக்கின்றன என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

சங்ககாலத் தமிழர் நாகரிக மேம்பாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கினர் என்றாலும், வீரத்தைப் பெரிதென மதித்திருந்தனர் என்பதையும் மறுக்க இயலாது. வீரம் மேலோங்கி நிற்கும் போது, உண்டாகும் இடையூறுகளை விரைந்து களைய முற்படுவது இயல்பு. வீரத்திற்கு இழுக்கு நேருவதை மிகப் பெரிய மனக்குறையாக அக்கால மாந்தர் எண்ணினர் என்றே கூற வேண்டும். அதனால் வலிய வரும் வம்புகளை விடாது வீழ்த்தியுள்ளனர். வீரம் செறிந்த வேகத்திலும் அறிஞர் போற்றும் ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடித்தனர் என்பது தான் சங்க கால வீரர்களின் மாண்பாக அமைகின்றது. வீரமும் காக்கப் பெற வேண்டும்; ஒழுங்கும் தவறக் கூடாது என்பது அவர்களின் உயரிய நோக்கமாக இருந்தது. சங்க கால வேந்தர்களின் வஞ்சினமும், போர் முறையும், வீரமும் பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றுள்ளன. அரசர்கள் செய்த போரினையும் வெற்றியினையும் புலவர் பெருமக்கள் போற்றியே உள்ளனர். எங்காவது யாராவது அறம் பிறழ்ந்த போரில் ஈடுபட்டால் அங்கே புலவர் பெருமக்கள் தோன்றி இடித்துரைத்துள்ள பாங்கினையும் காண முடிகின்றது. புலவர் கோலூர்கிழார், நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் மோதியபோது எடுத்துரைத்த கருத்துகள் இதற்குத் தக்க சான்றாக அமைகின்றன. ஒழுங்கும் நேர்மைத் திறமும்

இல்லாத போரினை ஒரு போதும் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்றதில்லை என்பதும் சங்கப் பாடல்களில் வழி நன்கு புலனாகும்.

அறிவியல் வளர்ந்துள்ள இன்றைய போர்கள் போன்று அன்று நடைபெறவில்லை. அன்றைய தமிழர் ஒருவர் மற்றவரைப் பதுங்கியிருந்தோ, எதிர்பாராத வகையிலோ தாக்கி அழிக்க முற்பட்டதாகவோ எங்கும் தகவல் இல்லை. முறையாக அறிவித்த பின்னரே படையெடுப்பர். இரவு நேரத்தில் எதிரியைத் தாக்கியதாகவும் எங்கும் செய்தி இல்லை. மக்கள் பகுதியில், நகரின் உள்ளே படைகள் புகுந்து நாசம் செய்ததாகவும் சங்கப் பாடல்கள் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. சங்ககாலப் போர்கள் அனைத்தும் அவற்றுக்கென்று அமைந்திருந்த போர்க்களங்களிலேயே நடைபெற்றன என்னும் செய்தி அக்கால போர் ஒழுங்குக்கு மிகச் சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது. வெண்ணிப் பறந்தலை, தலையாலங்கானம், கழுமலம் போன்ற போர்க்களங்களைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“சங்க காலத்தில், மழைக் காலங்களில் போர் செய்யப்படுதல் இல்லை. பாசறை அமைத்துப் போர் செய்தற்குரிய காலமாக கூதிர், வேனில் என்ற காலங்கள் கொள்ளப்பட்டன. மேலும் அத்தகைய போர்கள் பரந்தவெளிகளில் (பறந்தலை) நடைபெற்றன”³

என்னும் கருத்து எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

வீரமும் மரபும்

வீரத்தைப் போற்றுவது பண்டைத் தமிழர் மரபாகவே அமைந்துள்ளது. புலவர், அரசர், பெற்றோர் என்று எல்லோரும் வீரத்தை மதித்தும், போற்றியும் உள்ள பாங்கினை அறிய முடிகின்றது. பண்டைத் தமிழ் மகளிரும் வீரம் செறிந்த இளைஞரையே விரும்பி மணந்தனர் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே
 சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
 நன்னடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே
 ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
 களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁴

என்னும் புறப்பாடல், தாய், தந்தை, கொல்லர், வேந்தர் ஆகியோர் கடமைகளைச் சுட்டி, இளைஞர்களின் கடமையினையும் குறிப்பிடுகின்றது. இளைஞர்களின் கடமை போரிலே, ஒளிபொருந்திய வாளால் களிறுகளை வீழ்த்தி வெற்றியுடன் திரும்புதலாகும் என்கின்றது. இப்பாடலைப் பாடியவர் ஒரு பெண்பாற் புலவர் என்பதை ஈண்டு நன்கு சிந்திக்க வேண்டும்.

பகைவர் போர் என்கின்ற ஒரு பொல்லாங்கினைத் திணித்துள்ளனர். அவர்கள் வெல்வார்களேயானால் தன்னாடு நலியும்; மக்கள் துன்புறுவர். எனவே பகைவரைப் போரிலே புறமுதுகிடச் செய்வது, தன் நாட்டு மக்களின் நலம் பேணுவதாகும் என்ற கருத்தில் சங்கப்புலவர் பெருமாட்டி, இளையரின் கடமையைச் சுட்டியுள்ளார். இப் போரிலே கட்டாயம் காளையர் ஈடுபட வேண்டும் என்று கூறவில்லை. போர் வந்துவிட்டால் அதனைச் சந்திந்து வெல்ல வேண்டும் என்றுதான் குறிப்பிடுகின்றது.

“சிறிற் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
 யாண்டு ளனோன வினவுதி என்மகன்
 யாண்டு உளனாயினும் அறியேன் ஓரும்
 புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
 ஈன்ற வயிறோ இதுவே
 தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே”⁵

என்ற பாடலும் நுண்ணிதின் சிந்திதற்கு உரியது.

இப்பாடல் ஒரு தாயின் கூற்றாக அமைகின்றது. அவனை ஈன்ற வயிரு இது என்று மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். அவன் இருக்கும் இடம் எது என்று கேட்டால் அது போர்க்களமாகத்தான் இருக்கும் என்று அந்தச் சங்க காலத் தாய் பேசுகின்றாள்.

“களம் சென்ற மகன் வீரம் புகழ்ந்து கூறிக்

கண்கலங்காத் தாய் வீரம் காட்டுதலே தமிழர் மரபு”⁶

என்பார் கலைஞர் மு.கருணாநிதி. எனவே சங்க கால இளைஞர்கள் போரிலே வீரம் காட்டுதலை ஒரு மரபாகக் கருதியிருந்தனர் என்பது தெள்ளிதின் விளங்குகின்றது.

போரிலே புறமுதுகிடுதல் மிகவும் இழிந்த பண்பாகக் கருதப் பெற்றது. மார்பில் புண் பட்டு இறந்தால் அந்த மகனைப் பெற்றதற்காகப் பெருமைப்படுவாள் சங்க காலத் தாய். போர் நடக்கும்போது அஞ்சி, பாதியிலே தப்பி வந்த மகனைத் துரும்புக்குச் சமமாகக் கூட சங்க கால மகளிர் மதிக்கமாட்டார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. போர் தவிர்க்க முடியாத நிலையில்தான் உருவாகின்றது. அந்தப் போரில் பகைவரை வீழ்த்தி வாகை சூடுவது ஒன்றே நாடு காக்கும் நற்செயலாகும். அங்ஙனம் காக்க வீரமே பெரிதும் முன் நிற்க வேண்டும். வீரம் மிக்க மறவரின் சீற்றத்தையும் தோற்றத்தையும் காட்டும் சங்கப் பாடல்களும் உள்ளதால், போரில் வீரம் காட்டும் மரபினை அக்கால ஆடவரும் மகளிரும் போற்றினர் என்பது புலனாகின்றது.

போரும் ஒழுங்கும்

பண்டைத் தமிழர் போரிலே ஓர் ஒழுங்கும் நேர்மையும் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. போரிடுவோர் மாற்றாரின் திறமும் தகுதியும் வீரமும் வலிமையும் அறிந்தே போரிட்டனர். கோழையுடனும், புறமுதுகு காட்டுவோனோடும், அச்சம் மிகுந்தவனுடனும் போரிட விரும்ப மாட்டார். அத்தகையோருடன் போரிடுவது

தம் வீரத்திற்கு இழுக்கு எனக் கருதினர். அரசனும் அரசனுமே நேருக்கு நேர் பொருதனர். யானைப் படை வீரர் யானைப்படை வீரருடனும், தேர்ப்படை வீரர் தேர்ப்படை வீரருடனும், குதிரைப்படை வீரர் குதிரைப்படை வீரருடனும், தரைப்படை வீரர் தரைப்படை வீரருடனும் போரிடுதலே மரபாக அமைந்திருந்தது. கையில் படைக்கலன் இல்லாதாரைத் தாக்கும் இழிநிலை அன்றில்லை.

“போருடற்றுமிடத்தே இன்னாரொடு இன்னார் பொருதல்

இன்னார்க்குப் பின் இன்னார் பொருதல் வேண்டு மென்ற முறையும், வேந்தன் ஏவினாலன்றித் தாமே சென்று வீரர் பொரலாகா தென்னும் முறையும், பெரும்போர் நிகழுமிடத்தது வேந்தர் தாமேமுன் சென்று பொரும் முறையும் போர்க்களத் துறைக்கண் காணப்படுகின்றன. போர் முடிந்தபின் வேந்தன், போர்வீரரை ஒருங்குக் கூட்டிப் போர் விருந்தொன்று செய்கின்றான். அவ்விருந்தில் வீரர் வாள் பற்றி நிற்பது குற்றமாகும். (புறம் 292) ஆயினும் அவன் மிகச் சீரிய வீரமும் போர் வண்மைச் சிறப்பும் உடையனாயின், போர் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன எவையேனும் எடுத்தோதுதற்கு அறிகுறியாக வாள் பற்றி நிற்பன். இவ்விருந்தில் அரசனும் தானை வீரருடன் ஒருங்கிருந்து உண்பான். வீரார்க்குக் கள் வழங்கப்படும். ஒரு புலவர் ஆங்கிருந்து போர் வீரரின் குடிநிலையை விருந்தவையறிய எடுத்து விளம்புகின்றார்.”⁷

என்பார் அவ்வை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை.

மறைந்திருந்து தாக்குதலும், இரவு நேரத்தில் தாக்குதலும் பண்டைத் தமிழர் அறியாப் போர் முறையாகும். போரிட இயலாதோரை அங்கிருந்து அகன்று விடுமாறு எச்சரித்த பின்னரே போரினைத் தொடங்கினர். போருக்கு முன்னர், போரின் அடையாளமாக ஆநிரை கவர்தலை மேற்கொண்டனர். போரின் இயல்பைச் சுட்ட அவ்வவ் போருக்கு உரிய பூவினைச் சூடினர். இவை

அனைத்தும் மேம்பட்ட வீரத்திலும் ஒழுங்கு தவறாத நெறியினைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன.

போர்க்கலை

போர், வீரத்தையும் வலிமையையும் வெளிப்படுத்தும் ஓர் அரிய கலையாகவே பண்டைக் காலத்தில் போற்றப் பெற்றது. அதனால்தான் போர்க்கலைக்கு இலக்கணம் வகுத்தார் தொல்காப்பியர். போரின் அமைப்பினையும், முறையினையும் கண்டு அதற்குத் தனியாக இலக்கணம் வகுத்த இனத்தார் உலகில் வேறு எவரும் இலர். தமிழ்ப் புலவர் மட்டுமே போரிலக்கணத்தை மிகவும் செம்மையுற வகுத்துள்ளார்.

“பழந்தமிழர்... போரை ஒரு கலையாகப் போற்றி வளர்த்தனர். ஒவ்வொரு முறைப் போருக்கும் ஒரு பெயரிட்டனர். அப்பெயர் ஒரு பூவின் பெயராகும்; அப்பூவை அணிந்து கொண்டு அப்போர் புரிந்தனர்; ஒவ்வொரு படியும் ஒரு துறை எனப்பட்டது; ஒவ்வொரு வகை போரும் ஒரு திணை எனப் பெயர் பெற்றது”⁸

என்றும்,

“போருக்கு இலக்கணம் செய்த பெருமை உலகத்தில் தமிழர்க்கே உரிமையாகும். வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் தமிழர்”⁹

என்றும், தமிழரின் போர் திறன் பற்றியும் அஃதோர் அரிய கலையாக மிளிர்ந்தது பற்றியும் விளக்கியுள்ளார் டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார்.

போரை ஓர் உயரிய, அரிய கலையாகப் போற்றிய உயர்வைக் கண்டதாலேயே அதற்கு முறையான இலக்கணம் வகுத்தார் தொல்காப்பியர். போர் ஒரு நிலையை, அதாவது உச்ச நிலையை எட்டும்போது அறிவு அடங்கி, உணர்வின் அடிப்படையில் முகிழ்க்கும் சினமே முழுமையான ஆட்சி

செலுத்தும். சினம் ஆளுமை கொள்ளும்போது சிந்தனை வற்றிப் போகும்; அல்லது அற்றுப் போகும். சினத்திற்கு அறம் தெரியாது. நல்லதும் தீயதும் பிரித்தறியும் இயல்பு சினத்திற்குக் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட சினம் மேலோங்கும் நிலையிலும் ஓர் ஒழுங்கினை, உயரிய நெறியினைக் கைக்கொண்டே இருந்தனர் என்று அறிய முடிகின்றது. எனவே போரினை ஓர் உயரிய, அரிய கலையாக அனைவரும் கற்றிருந்ததால்தான் அத்தகைய ஒழுகலாறுகளை மேற்கொள்ள முடிந்திருக்கிறது என்று துணியலாம்.

போர் ஒரு கலையாக மதிக்கப் பெற்றதனால்தான் சங்க காலத்தில் அனைவரும் அதனைக் கற்றிருந்தனர். அக் கலையைக் கற்ற பின்னர் அவரவர் பணியில் ஈடுபடுவர். பகையின் காரணமாக நாட்டின் மீது எவராவது படை நடத்தினால், அனைவரும் உடனே சீறி வந்து போருக்கு முன் நிற்பர் என்று அறிய முடிகின்றது.

“இழையணி பொலிந்து ஏந்துகோட் டல்குல்

மடவரல் உண்கண் வாள்நுதல் விறலி

பொருநரும் உளரோ அகன்தலை நாட்டுஎன

வினவல் ஆனாப் பொருபடை வேந்தே

எறிகோல் அஞ்சா அரவின் அன்ன

சிறுவல் மள்ளரும் உளரே அதாஅன்று

பொதுவில் தூங்கும் விசியறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கன் கேட்பின்

அது போர் என்னும் என்னையும் உளனே”¹⁰

என்ற அவ்வையாரின் பாடலால் இதனை நன்கு அறிய முடிகின்றது.

போரின் அடிப்படை

சங்க கால மாந்தர் வீரத்தைப் பெரிதும் போற்றினர். தங்கள் வீரம் முழுவதையும் போர் மூளும் காலங்களில் வெளிப்படுத்தினர். வீரத்தை வெளிப்படுத்தி விழுப்புண் பெறுவதைப் பெரும் புகழாகக் கருதினர். புகழை நிலை நிறுத்துவதற்கு வீரம் தான் சரியான வழி என்று நம்பினர் என்று கூட சொல்லலாம். அதனால் போர் வருவதைச் சங்க மாந்தர் விரும்பினர் என்று கூட சொல்ல வாய்ப்பு உள்ளது.

“புறப்பாடல்களை ஒருமுறை புரட்டினவரும் கூட ஓர் உண்மையை அறியாமல் இருத்தல் இயலாது. ஏனைய எத்துணைக் காரணங்கள் இருப்பினும், இவர்கள் ஓயாமல் பூசலிட்டதற்குத் தலையாய ஒரு காரணம் காணப்படுகிறது. மனித மனத்தின் ஆழத்தில் காணப்பெறும் இரண்டு உணர்ச்சிகளே இதன் காரணம் என்று நினைவ வேண்டி உளது. இயற்கையாய்த் தோன்றும் வெறுப்பு உணர்ச்சி ஒன்று; ஏனையது புகழ் ஈட்ட வேண்டும் என்று தோன்றும் உணர்ச்சி. இவை இரண்டும் கூடினவிடத்து விளைவது போரேயன்றி வேறு யாதாக இருத்தல் இயலும்?”¹¹

என்பார் அறிஞர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம். இவர்தம் கருத்து முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நிறிஇத் தாம்மாய்ந் தனரே”¹²

என்னும் புறநானூற்று வரிகள் இதனை உறுதி செய்வதாக அமைகின்றது.

எனவே போர் ஓர் அச்சம் தரும் செயலாக மற்றவர்களுக்கு அமைந்தாலும் முழவுத்தோள் வீரர்களுக்கு அது விருப்பம் தரும் நிகழ்வாக அமைந்திருந்தது

என்று கருத இடம் உள்ளது. உடல் வலிமை மிக்க வீரர்கள் போரினை விரும்பினராதலால் வரும் பகையை முறியடிப்பதில் மன்னர்களும் பேரார்வம் காட்டினர் என்றே எண்ணலாம். அதனால் போருக்கு அடிப்படைக் காரணம் மானம் காத்தலும் புகழ் நிறுத்தலுமே எனின் அது முற்றிலும் பொருத்தமாக அமையும் என்பது நுண்ணிதின் உணர்வார்க்கு விளங்கும்.

“பழந்தமிழர் போர்கள் பெரும்பாலும் உரிமையைக் காக்கவும்
தன்மானம் காக்கவும் நடைபெற்ற தற்காப்புப் போர்கள் என்றே
கூறலாம்”¹³

என்பார் பண்டைத் தமிழரின் போரியல் வாழ்க்கையை ஆய்வு செய்த முனைவர் கி.பாண்டுரங்கன்.

சங்ககால சமுதாய அமைப்பு

மேற்கண்ட கருத்தைத் தெளிவுபட அறிய வேண்டுமானால் சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு முறையினைச் சற்று நுண்ணிதின் நோக்குதல் வேண்டும். இன்றைய சமுதாய அமைப்புக்கும் அன்றைய சமுதாய அமைப்பிற்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. இன்றைய சமுதாயம் தனி மனித முயற்சியையும், உழைப்பையும், வளத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால் அன்றைய சமுதாயம் அத்தகைய அமைப்பினைக் கொண்டது அன்று. அன்றைய சமுதாயம் அரசனைச் சார்ந்ததாகவே இருந்தது.

நாட்டின் அரசன் அல்லது மன்னன் தான் அந்நாட்டு மக்களுக்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தான். அவன் செலுத்தும் நெறியிலேயே மக்கள் ஒழுகினர். மன்னன் ஒருவனே அந்நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் தலைவன். நாட்டு மக்கள் அரசனைச் சார்ந்து இருந்தனர். அரசன் நாட்டு மக்களைக் காப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தான். அங்ஙனம் அவர்களைக் காக்க

உதவியாகப் படையை வைத்திருந்தான். அந்தப் படைவீரர்களும் மக்களில் ஒரு பகுதியினரே. எனவே நாடு, அரசன், படை இம்மூன்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று இயைந்தனவாக அமைந்தன. அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு”¹⁴

என்னும்போது அடிப்படையாகப் படையைக் குறிப்பிட்டிருப்பதை ஈண்டு நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

எனவே சங்க காலச் சமுதாயம் அரசனைச் சார்ந்த ஒரு சமுதாயம் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பினைப் பற்றிச் சுட்டும் டாக்டர் கி.பாண்டுரங்கன்,

“பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நாடு - அரசன் - படை ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து இருந்த நிலையை ஒரு முக்கோணத்தின் மூன்று முறைகளாகக் கொள்ளலாம். ஏதேனும் ஒரு முனைனையை நீக்கினால் முக்கோணம் என்னும் வடிவம் சிதைந்து விடுவது போல, நாடு - அரசன் - படை ஆகிய மூன்றனுள் ஒன்றை நீக்கிப் பார்த்தால் சமுதாய அமைப்பும் சீர்கெட்டுப் போகும்”¹⁵

என்பார். இக்கூற்றால் அரசனும் மக்களும் ஒருவருக்காக மற்றவர் என்ற நிலையில் வாழ்ந்த பாங்கு புலனாகின்றது.

“ஒருவரை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்றிவ் வுலகத்து இயற்கை”¹⁶

என்று நம்பிய சமுதாயம் சங்க காலச் சமுதாயம்.

சங்க கால சமுதாயத்தில் மன்னனே தலைவனாக, மக்களின் உயிராக விளங்கினான் என்பதை,

“நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை

வேல்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே”¹⁷

என்னும் புறப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இத்தகைய செய்திகளால் சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு மன்னன் - மக்கள் - படை என்று ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தே இருந்த பாங்கும், அதனால் காவல் கருதியும் புகழ் கருதியும் போரில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு இயல்பாக உண்டாயிற்று என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

சங்ககால மன்னரும் மக்களும் வீரமே பெரிதென வாழ்ந்தனர். அதனால்தான் சங்க காலம் வீரபுகழாகப் போற்றப் பெறுகின்றது. எனவே சங்க காலச் சமுதாயத்தை வீரம் செறிந்த அல்லது வீரம் போற்றும் சமுதாயமாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

தூய வீரம்

சங்க கால மாந்தர் வீரத்தைப் பெரிதெனப் போற்றிய அதே நேரத்தில் அவ்வீரத்தில் தூய்மையினை மேற்கொண்டனர் என்பதும் உண்மை. தனக்கு வீரமும் வலிமையும் இருக்கிறது என்று எவரையும், எங்கும், எப்போதும் தாக்கும் இயல்பு அவர்களிடம் ஒரு போதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“போர்க்களத்தே போருடற்றும் வேந்தருள் பொருது
தோல்வியுறுவோர் தம்மை வென்ற வேந்தன் வீரச் சிறப்பறிந்து
பாராட்டுவதும், வென்றோர் தம்மில் தோல்வி பெற்றோர் போர்
நலத்தைப் பாராட்டுவதும் உண்டு. இதனைக். ‘குன்றத் தன்ன களிறு
பெயரக் கடந்தட்டு வென்றோனும் நிற்குறும்மே’ என்றும், கழலணிப்

பொலிந்த சேவடி நிலங் கவர்பு, விரைந்து வந்து சமந் தாங்கிய,
வல்வேல் மலைய னல்ல னாயின், நல்லமர் கடத்தல் எளிதுமன்
நமக்கெனத் தோற்றோன் நானும் நிற்குறும்மே' (புறம் 125) என்றும்
பெருஞ்சாத்தனாரென்பார் எடுத்தோதுவது காண்க"¹⁸

என்னும் கூற்று ஈண்டு நன்கு சிந்தித்தற்கு உரியதாகும்.

இதனால் பகைவரின் வீரத்தையும், தன்னை வீழ்த்தியவனின் வீரத்தையும்
பாராட்டும் பாங்கு சங்க கால வீரமறவர்களிடம் இருந்தது புலனாகின்றது.
இத்தகைய விரிந்த மனப்பாங்கு தூய வீரம் கொண்டநிலையில் மட்டுமே
இயல்பாகும். கல்லாதார்க்கு அஃது இயலாததே ஆகும்.

சங்க கால மாந்தர் போரில் நாட்டம் செலுத்தியதற்கு வீரம் அடிப்படையாக
அமைந்தது. அந்த வீரமும் தூய வீரமாக இருந்தது. போரில்லாத காலங்களில்
அவர்களின் மனநிலையை எண்ணிப் பார்த்தலும் அக்கால நிலை, வீர நிலை நன்கு
புலனாகும். வீர விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவதும், வீர விளையாட்டுகளைக் கண்டு
களிப்பதும் சங்க கால வீரர்களின் வழக்கமாக இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

“வீரர்கள் போரில் கலந்து கொள்ளாத காலங்களில் வீர உணர்ச்சியை
வளர்த்துக் கொள்ள பலவகையான போர்க் காட்சிகளைக் காண்பதில்
விருப்பம் செலுத்தினர். ஏறுகள், ஆட்டுக் கடாக்கள், யானைகள்
ஆகியவற்றைத் தமக்குள் போரிடும்படி செய்து கண்டு மகிழ்ந்தனர்.
யானைப் போரைப் பார்க்கச் செங்குன்றுகள் அமைத்தனர் என்றும்
அவற்றின் மேல் பாதுகாப்பாக நின்று யானைப் போரைக் கண்டு
இன்புற்றனர் என்றும் மதுரைக் காஞ்சி (594-596) குறிப்பிடுகின்றது.
இதனைத் திருக்குறளும் உறுதி செய்கின்றது"¹⁹

என்னும் கூற்று வீரர்களின் மனப்பாங்கினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பண்டைத் தமிழரின் தூய வீரத்தைத் தெள்ளிதின் அறிய இன்றும் நுண்ணிதின் ஆய்வு மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் உடல் வலிமையால் போர் புரிந்தது போல நினைக்க வாய்ப்பு உண்டாகும். ஆனால் உண்மையில் அவ்வாறில்லை என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

“பண்டைத் தமிழரின் சமுதாய அமைப்பினையும், பண்பாட்டு வளர்ச்சியினையும் நுண்ணறிவையும் பற்றி முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள, அவர்தம் போரியல் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வு இன்றியமையாததாகும்”²⁰

என்னும் கூற்று மிகவும் சிந்தித்தற்கு உரியது. அவ்வாறு விரிந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ளும்போது தமிழரின் தூய வீரம் தெள்ளிதின் புலனாகும்.

வீரமும் மனமும்

சங்ககாலத்துத் தலைவனும் தலைவியும் இயற்கையின் கூட்டுதலால் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு கணவனும் மனைவியுமாக இணைந்து இல்லறம் பேணினர். பெற்றோர் முனைந்து முடிக்கும் திருமணமும் உறுதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். எத்தகைய திருமணமாக இருந்தாலும் மகளிர் வீரமிக்க ஆடவரை மணக்கவே விரும்பினர் என அறிய முடிகின்றது.

“கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கு எம் பல்லிருங்
கூந்தல் அணை கொடுப்பேம் யாம்”²¹

தோழி தலைவியிடம்...

என் மகளைக் கொல்லும் இயல்புடைய காளையை அடக்குபவருக்குக்
கொடுப்போம் என்று நம் உறவினர் கூறினர்.

எனக் கூறியதிலிருந்து வீரம் செறிந்த ஆடவரை மணக்கவே அக்கால மகளிர் பெரிதும் விரும்பினர் என்பது தெள்ளிதின் புலப்படும்.

கலித்தொகையின் ஒரு பகுதியாகிய முல்லைக் கலிப்பாடல்கள் அனைத்தும் மகளிர் வீரர்களையே மணக்க முன்வந்தனர் என்பதை விவரிக்கின்றன.

DIGITISED

“முல்லை நிலத்தில் ஏறு தழுவுதல் ஒரு சிறந்த வீர விளையாட்டு. தலைவி வளர்க்கும் ஏற்றினைத் தலைவன் அடக்கிய பிறகே அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியும். ஏறுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட பரந்தவெளியில் அவிழ்த்து விடுவர். அவ்விடத்திற்குத் ‘தொழு’ என்று பெயர். அவிழ்த்து விடப்பட்ட ஏறுகள் பாய்ந்து வரும். அவற்றில், தான் விரும்பிய தையலின் காளையினை அடக்கித் தன் வீரத்துக்குப் பரிசாகத் தலைவியைப் பெற்று, மணந்து மகிழ்வான்”²²

என்றும் இதனைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைகின்றது.

“நீயே அமர்காணின் அமர்கடந்து அவர்
படை விலக்கி எதிர் நின்றலின்
வாஅள் வாய்த்த வடுஆழ் யாக்கையொடு
கேள்விக்கு இனியை கட்டு இன்னாயே
அவரே, நிற்காணின் புறம்கொடுத்தலின்
ஊறு அறியா மெய்யாக் கையொடு
கண்ணுக்கு இனியர் செவிக்கு இன்னாரே”²³

என்னும் புறப்பாடல் வீரமற்றவரின் பெயரைக் கேட்க செவிக்குக் கசப்பாக இருக்கும் என்ற செய்தியைத் தருவதைக் காணமுடிகின்றது.

பெருங்கோழி நாய்கன் மகளாகிய நக்கண்ணையார் என்ற சங்க காலத்துப் பெண் பாடியுள்ள,

“என்னை புற்கையுண்டும் பெருந்தோ என்னே
யாமே புறஞ்சிறை இருந்தும் பொன் அன்னம்மே

M U L

PhD3016

போர் எதிர்ந்து என்னை போர்க்களம் புகினே
 கல்லென் பேர்ஊர்விழவுடை ஆங்கண்
 ஏழுற்றுக் கழிந்த மள்ளர்க்கு
 உமணர் வெருஉம் துறையன் னன்னே”²⁴

என்னும் புறப்பாடலும்,

“என்னைக்கு ஊர்இஃது அன்மை யானும்
 என்னைக்கு நாடு இஃது அன்மையானும்
 ஆடு ஆடு என்ப ஒருசா ரோரே
 ஆடு அன்று ஒருசா ரோரே
 நல்ல பல்லோர் இருநன் மொழியே
 அம்சிலம்பு ஒலிப்ப ஓடி எம்இல்
 முழாஅரைப் போந்தை பொருந்தி நின்று
 யான்கண் டனன் அவன் ஆடு ஆகுதலே”²⁵

என்னும் புறப்பாடலும் மகளிர் வீரமிக்க ஆடவரையே பெரிதும் விரும்பினர் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

வீர மகளிர்

வீரரை மணந்த மகளிர் தாம் வீரக் குடியினராகவே இருக்க விரும்பினர் என்பதும் தெரிகின்றது. அவ்வீர மகளிர் முதின் மகளிர் எனச் சங்க காலத்தில் அழைக்கப் பெற்றனர். தன் தலைவன், தந்தை, தனையன், பிள்ளைகள் அனைவருமே வீரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வது அக்கால மகளிரின் பெருமிதப் பண்பாக இருந்ததையும் காண முடிகின்றன.

“பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் ஆடவரேயன்றி
 மகளிரும் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கினர்”²⁶

என்பார் சங்க மாந்தரின் போரியல் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்த முனைவர்
கி.பாண்டுரங்கன்.

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கி
களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”²⁷

என்று பாடியுள்ளார் ஒரு பெண்பாற் புலவரே,

“மீன் உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதிரினும் பலவே”²⁸

என்னும் பாடலும்,

‘நரம்பு எழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படைஅழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற
மண்டு அமார்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்டஎன்
முலைஅறுத் திடுவென் யான்எனச் சினைஇ
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயரா
செங்களம் துழுவேவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணுஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே”²⁹

என்னும் பாடலும்,

“கெடுக சிந்தை கடிதிவன் துணிவே
மூதில் மகளிராதல் தகுமே

மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனனே
நெடுநல் உற்ற செருவிற்கிவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலக்கி ஆண்டு பட்டனனே
இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல் கை கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇ
பாறுமயிர் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே”³⁰

என்னும் பாடலும் மகளிரின் வீரத்தை விளக்க மிகச் சிறந்த சான்றாக அமைகின்றன.

யானையை வீழ்த்தும் வீரம்

படை வீரன் எதிர்வரும் களிறுகளை வீழ்த்துவதைப் பெரும் வலிமையாகக் கருதினான். பல யானைகளைக் களத்திடை வீழ்த்துகிறவன் பெருவீரனாக மதிக்கப் பெற்றான். அத்தகைய வீரனைப் பாடுவதே பின்னாளில் பரணி இலக்கியம் எனப் போற்றப் பெற்றது.

“..... கல்லென
வேந்துணர் யானைக்கு அல்லது
ஏந்துவன் போலான் தன்இலங்கு இலைவேலே”³¹

என்னும் பாடற்பகுதியும்,

“களிறு எறிந்து பட்டனர்”³²

என்னும் பாடல் அடியும்,

“வேந்துஊர் யானை ஏந்து முகத்ததுவே

வேந்து உடன்று எறிந்த வேலே”³³

என்னும் பாடற்பகுதியும்,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்நின்று விலங்கி

ஒளிறுஎந்து மருப்பின் களிநெறிந்து வீழ்ந்தென”³⁴

என்னும் பாடற் பகுதியும் யானையை வீழ்த்துவதைப் பெரும் வீரமாகக் காட்டுவதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்ககாலத்து நால்வகைப் படைகளில் யானைப் படையே வலிமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்பெற்றது. எதிரிகளின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சாமல் எதிர்த்து முன்னேறும் மதம் பிடித்த களிறுகளைப் போரில் ஈடுபடுத்தினர். எனவே அத்தகைய வலிமையான யானையை வீழ்த்துவது மிகப் பெரிய வீரமாகக் கருதப் பெற்றது. அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

“கைவேல் களிறொடு போக்கி வருபவன்

மெய்வேல் பறியா நகும்”³⁵

என்றும்,

“கானமுயல் எய்த அம்பினில் யானை

பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது”³⁶

என்றும் கூறியிருப்பது ஈண்டு சிந்தித்தற்கு உரியது. வலிமை கருதியே சங்க கால வேந்தர்கள் தாங்கள் இவர்ந்து செல்லப் பட்டத்து யானைகளை வைத்திருந்தனர். எனவே யானையை வீழ்த்துவதே பெருவீரம். அதனால்தான் பொன்முடியார், நால்வகைப் படைகளையும் வெல்வது கடமை என்றாலும், யானைப் படையை வெற்றி கண்டு விட்டால், ஏனையவற்றை வெல்வது எளிது என்னும் பொருளில்,

“களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”³⁷

என்று கூறினார்.

வீரத் தோற்றம்

வீரத்தைப் பெரிதும் போற்றிய சங்ககால மாந்தர் தம் தோற்றத்தில் வீரம் வெளிப்படுமாறு வீறுடன் நடந்தனர் என்று அறிய முடிகின்றது. தன்னை ஒரு வீறுமிக்க மாவீரனாக வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில் பெருமிதம் அடைந்தனர் என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. மாற்றாரிடையே அவ்வாறு நடந்து கொள்வது மட்டுமன்று; தம்மைச் சார்ந்தோரிடையே அவ்வாறு நடப்பது மட்டுமன்று; தன் குழந்தை முன்னரே, அதுவும் ஈன்றவுடன் முதல் தோற்றமாகத் தன் தந்தையைக் காணும்போதே ஒரு மாவீரன் தன் தந்தை என்னும் உணர்வு அக்குழந்தைக்கு வர வேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டவராக இருந்தனர் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி போர்க்களத்தில் இருந்தபோது அவனுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்த செய்தி எட்டுகின்றது. உடனே அவன் தன் குழந்தையினைக் காண வருகின்றான். அவன் எவ்வாறு வந்தான் என்பதை, அவ்வையார் பாடியுள்ளார்.

“கையது வேலே காலன புனைகழல்
மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்
வட்கர் போகிய வளரிளம் போந்தை
உச்சிக் கொண்ட ஊசி வெண்தோட்டு
வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்
சுரிஇடும் பித்தை பொலியச் சூடி
வரியம் பொருத வயக்களிறு போல
இன்னும் மாறாது சினனே அன்னோ
உய்ந்தனர் அல்லர் இவன்உடற்றி யோரே
செறுவர் நோக்கிய கண்தன்
சிறுவனை நோக்கியுங் சிவப்பு ஆனாவே”³⁸

என்பது அப்பாடல். இதனால் வீரத் தோற்றத்திற்கு அக்கால மாந்தர் அளித்த மாண்பு விளங்குகின்றது. தன்னைப் போலவே தன் புதல்வனும் மாவீரனாக விளங்க வேண்டுமாயின் அவன் தன் முதல் தோற்றத்திலேயே ஒரு பெருவீரனாகக் காண வேண்டும் என்று எண்ணினர் என்பது புலப்படுகின்றது.

வீரமும் வலிமையும்

சங்ககால மாந்தர் வீரமும் வலிமையும் ஒருசேர அமைந்தவர்களாக விளங்கினர். கரிகால்பெருவளத்தான் தன் தோள் வலிமையால் எறிந்த வேல் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனின் மார்பைப் பிளந்து முதுகு பக்கம் ஊடுருவியது என்ற செய்தி ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.³⁹

அவ்வையார் அதியமானின் வலிமையினைப் பற்றிப் பாடும்போது,

“களம்புகல் ஓம்புமின் தெவ்விர் போரெதிர்ந்து

எம்முளும் உளன்ஒரு பொருநன் வைகல்

எண்டேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே”⁴⁰

என்று அதியனின் வலிமையினைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறே சங்கப் பாடல்களில் பல இடங்களில் வீரத்துடனே வலிமையும் பேசப்பெறும் பாங்கினைக் காண இயல்கின்றது.

முற்றுகை மாண்பு

பகைவர் நாட்டின் மீது படை நடத்திச் செல்கின்ற வேந்தர் தம் படையெடுப்பினை முன்னரே பகைவர்க்கு அறிவுறுத்துவர். எதிர் வரும் படையை எல்லையில் உள்ள போர்க்களத்தில் எதிர் மன்னன் சந்தித்துப் போரிட வேண்டும். அவ்வாறு அவன் களம் வந்து படையுடன் நிற்கத் தவறினால் படை

நடத்தி வந்தவன் எதிர்கொள்ளாத அரசனின் கோட்டையினைமுற்றுகையிடுவான். முற்றுகையிட்ட மன்னன், பொதுமக்களுக்கு இன்னல் நேராவண்ணம் விரைந்து பகைவர் கோட்டையினைத் தகர்த்தி உள்ளே நுழைந்து உள்ளிருப்போனை வெல்ல வேண்டும். முற்றுகையை நீடிப்பது பொதுமக்களுக்கு இழைக்கும் தீங்காகவே கருதப்பெறும்.

பாரியின் பறம்பு மலையினை மூவேந்தரும் ஒருங்கு கூடி முற்றுகையிட்டனர். காலம் மிகவும் நீண்டது. பாரியின் பறம்பினைக் கைக் கொள்ள இயலவில்லை. அப்போது கபிலர் உங்கள் முற்றுகையினைக் கைவிட்டு, இரவலராக வந்து பறம்பினைப் பெறுங்கள் என்று மூவேந்தரையும் எள்ளிப் பாடிய பாடல்களையும் காண முடிகின்றது.⁴¹

கோட்டையின் வெளியே முற்றுகை நீட்டிக்கும் இடத்து உள்ளே உள்ளோன் தன் பெரும்படையைத் தயார் செய்து கொண்டு கோட்டைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து பகைவனோடு போரிட வேண்டும். அவ்வாறின்றி உள்ளே நீண்ட நாள் இனிது இருத்தலும் குற்றமாகவே கருதப் பெற்றது.

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா

நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ

திருந்துஅரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி

நிலமிசைப் புரளும் கைவெய்து உயிர்த்து

அலமரல் யானை உருமன முழங்கவும்

பால்இல் குழவி அலறவும் மகளிர்

பூஇல் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீர்இல்

வினைபுனை நல்இல்இனைகூஉக் கேட்பவும்

இன்னாது அம்ம ஈங்கினிது இருத்தல்

துன்னருந் துப்பில் வயமான் தோன்றல்
 அறவை ஆயின்நினது எனத் திறத்தல்
 மறவைஆயின் போரொடு திறத்தல்
 அறவையும் மறவையும் அல்லை யாக
 திறவாது அடைத்த திண்நிலைக் கதவின்
 நீள்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
 நாணுத்தகவு உடைத்து இதுகாணுங் காலே”⁴²

என்பது கோட்டையினுள்ளே பல நாள் இருந்த நெடுங்கிள்ளியை நோக்கிக்
 கோவூர் கிழார் பாடிய பாடல்.

“மக்களும் மாக்களும் உணவும் நீரும் பெறமுடியாத நிலையில்
 ஓரசன் கோட்டைக்குள் அடைந்திருத்தல் நாணத்தக்கதாகக்
 கருதப்பட்டது. அத்தகைய கோட்டையிலிருந்து வெளிப்பட்டுப்
 போர் செய்தல் வேண்டும் அல்லது முற்றுகை இட்ட மன்னனுக்குப்
 பணிந்த கோட்டையைத் திறந்துவிட வேண்டும்.”⁴³

என்பார் முனைவர் கி.பாண்டுராங்கன். இவர்தம் கருத்து கோவூர்கிழாரின் பாடலை
 அடியொற்றியாதகும்.

போரும் மாண்பும்

சங்க கால மாந்தர் வீரத்தையும் போரையும் போற்றினர். அதனால் தான்
 சங்க கால வீரர் உலகம் (வீரயுகம்) என்றே போற்றப்பெறுகிறது.

“வீரநிலைக் காலச் சமுதாயப் போரினையே வாழ்வாகக் கொண்டது.
 போரில் புண்பட்டு இறப்பதே வீரசுவிர்க்கம் அடையும் வழி என
 நம்புவது. அக்காலத்திலே போரில் புண்பட்டு இறக்காமல் ஒருவன்
 நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விட்டால், அவனைத் தருப்பைப் புல்லில்
 கிடத்தி, மார்பில் வாளால் வெட்டிப் பின்பே அடக்கம் செய்வார். மறத்

தொடர்பான புகழில் அவர்களுக்கு மட்டில்லா ஆர்வமிருந்தது. அதனை நாம் வீரர்கள் உலகம் என்றே கூறிவிடலாம். அவர்கள் பழிக்கு நானும் இயல்பினர்; அறநெறியில் அசைக்க முடியாத ஈடுபாடு உடையவர்”⁴⁴

என்பார் அறிஞர் தமிழண்ணல்.

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன்று என்று வாளின் தப்பார்
தொடர்பு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய
கேள்அல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத்தணிய
தாமிரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ இவ் உலகத் தானே”⁴⁵

என்னும் புறப்பாடல் அறிஞர் தமிழண்ணலின் கருத்துக்கு உதவும் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

வலிய வீரத்திலும் மனித மாண்பு, மனிதம் பேணப் பெற்றது நன்கு விளங்கும்.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நார்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்”⁴⁶

என்று கூறும் வீரரைக் காண முடிகின்றது. இதனால் போரில் நாட்டமில்லாதோருடனும், வலிமை குறைந்தோருடனும் மோதும் முரட்டு வீரம் சங்க காலத்தில் இல்லை என்பது தெள்ளிதின் புலனாகின்றது.

“பண்டைத் தமிழர் எதனை நோக்கினாலும், எதைச் செய்தாலும் அறக்கண் கொண்டே நோக்குவர். அறமுறை கொண்டே செய்வர்”⁴⁷

என்றும்,

“தமிழ் வேந்தர் போர் துவங்கும் முறையே தரணியிலே தனிமாண் பெருநிலையினையுடையதாகும். அறம் வழுவிய நெறி என்று சிறிது தெரிந்தாற் கூட தமிழ்வேந்தர்கள் உடனே போரினைக் கைவிட்டு விடுவர்”⁴⁸

என்றும் தமிழரின் வீரப் போரின் மாண்பினைக் குறிப்பிடுகின்றார் புலவர் செந்துறைமுத்து.

“....அரசு தன்குடி மக்களிடையே அமைதி வாழ்வை நிலைநாட்டவும், அயல்நாட்டார் அறநெறி மீறிய வன்முறைச் செயல்களை எதிர்த்து ஒடுக்கவும், அது போர் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகின்றது”⁴⁹

என்றும்,

“... போர் என்பது தற்காப்புக்காகவும் முறை கடந்து நாடு பிடிக்கும் விருப்பிலும் வலிமையை நிலைநாட்டும் நோக்கிலும் வரும் அரசரை அடக்கிச் செந்நெறிப்படுத்து வதற்காகவும், மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று தொல்காப்பியர் தெளிவுற வரைந்துள்ளார்”⁵⁰

என்றும்,

“....போர் நிகழ்ந்தாலும் படைக்கும் படைக்குந்தான் போரே ஒழிய மக்களுக்கும் போருக்கும் நேரிடைத் தொடர்பு இராது. போர் தொடங்குவதற்கு முன் அறிவிப்புச் செய்து போரில் தொடர்பற்ற மக்களையும் மாக்களையும் போர் நிகழும் இடத்துக்கப்பால் இருக்கச்

செய்துவிட்டே போர் தொடங்கும் நியதியை ஏற்றுக்
கொண்டிருந்தனர்”⁵¹

என்றும் சங்க காலப் போர் மாண்பினை விவரித்துள்ளார் அறிஞர்
சி.இலக்குவனார்.

“தமிழருடைய பலவகைப் போர்களையும், அவற்றின் பல
படிகளையும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் நன்கு விளக்கிக்
கூறுகின்றது. புறநானூற்றிலும், பதிற்றுப் பத்திலும் இப்போர்த் துறை
பற்றிய பாக்கள் பல உள்ளன. இவை அனைத்தும் நோக்க, சங்க காலத்
தமிழர் மறப்போரிலும் அறம் வழுவாதிருந்தனர் என்பது வெள்ளிடை
மலைபோல் விளக்கமாகும்”⁵²

என்றும்,

“...போர் செய்யும்போது, சோர்ந்த மனம் உடையவனையும், மகப்
பெறாதோனையும், முன் வைத்த அடியைப் பின் வைத்தவனையும்,
பெண் பெயர் கொண்டவனையும், படை இழந்தோனையும், ஒத்த
படைஎடாதோனையும் கொல்லாது விடுதலும், கூறிப் பொருதலும்
உண்டு என்பது தொல்காப்பிய உரையால் தெரிகின்றது”⁵³

என்றும் சங்க கால மாந்தரின் போரியல் மாண்பினைப் புலப்படுத்துகின்றார்
பேராசிரியர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“தமிழில் சிறந்த செய்யுட்கள் எல்லாம் அகம், புறம் என்னும் பொருட்
செல்வக் கருவூலங்களாம். அகப்பொருள் நூல்கள் அனைத்தும் காதற்
களஞ்சியங்கள். புறப்பொருள் நூல்களில் பழந்தமிழரது
பேராண்மையும் அவரது போர் அறத்துறையும் பேசப்படும். தமிழ்ப்
பொருநர் வீரம் இகலார் மேற் படையெடுக்கும் இழிவை இகழும்;
வெற்றி வெறியிலும் வீழ்வாரை நலியும் சிறுமையை

வெறுக்கும்.தமிழர் போர் அற ஒழுக்கம், வெட்சி-வஞ்சி-
உழிஞை-தும்பை-வாகை என்றைந்திறப்படும். பகைவரை
எச்சரியாமல் மெய்வீரர் போர் தொடங்கார். அவ்வெச்சரிக்கையின்
பொதுவகையே வெட்சித்திணை (ஒழுக்கம்) ஆகும். படையெடுப்பு
வஞ்சி எனப்படும். பகைவர் அரணழித்தல் உழிஞை. பொருகளத்தில்
எதிர்த்துப் போர் புரிதல் தும்பை. முடிவில் வெற்றி மாலை மிலைவது
வாகை. இப்போர் ஒழுக்கம் ஒவ்வொன்றும் இடங்களுக்கேற்ப
பலதிறத்துறை வகுத்து நடக்கும்”⁵⁴

என்று தமிழரின் போர் மாண்பினைப் போற்றிக் கூறியுள்ளார் நாவலர் சோமசுந்தர
பாரதியார்.

“போரிடுங் காலத்திலும் இவர்கள் தம்முடைய பண்பாட்டிலிருந்து
தவறுவதில்லை. போர் புரியத் தொடங்கும் முன்னரே பகைவருடைய
நாட்டில் உள்ளவர்களைப் பாதுகாப்பான இடங்களை நோக்கி
ஒடிவிடுமாறு எச்சரிக்கும் நற்பண்புடையவர்”⁵⁵

என்பார் அறிஞர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம்.

சங்க கால வேந்தர் போரில் மாண்பினைக் காத்தற்கு அக்கால அறிஞர்
பெருமக்களே பெரிதும் காரணம் எனலாம்.. மன்னர்கள் அறம் பிறமும் செயல்
ஏதும் செய்துவிடாதவாறு அவர்களுக்கு அவ்வப்போது அற மேன்மையினையும்
பாங்கினையும் உணர்த்தி வந்தனர்.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரியும் கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல் மறவரும் என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”⁵⁶

என்பது பாண்டியன் இளவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சி நன்மாறனுக்கு மதுரை மருதன் இளநாகனார் கூறும் அறவுரையாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

“தமிழரின் வீரம் ஒரு தனி வீரம். வந்த தூதர் வாய்த்துடுக்காகப் பேசினும் அவரைத் துன்புறுத்தார்; போருக்கு அஞ்சார். போர் நிகழும் காலத்தையும் இடத்தையும் முன்னதாக அறிவித்து, அந்த இடத்தை விட்டுப் பெண்டிரும், பிள்ளைகளும், பிணியாளரும், பெரியோரும் விலகிப் போய்விட வேண்டுமென முரசரைந்து அறிவிப்பர்”⁵⁷

என்று தமிழரின் போர் மாண்பினைப் போற்றுகின்றார். அறிஞர் கி.ஆ.பெ விசுவநாதன்.

“...போர்க்களத்தில் வீரர் அல்லாதார் மேலும், புறங்காட்டி ஓடுவார் மேலும், புண்பட்டார் மேலும், முதியோர் இளையோர் மேலும் படைக்கலம் செலுத்தலாகாது என்பது பழந்தமிழர் கொள்கை. இத்தகையோர் மீது படைக்கலம் செலுத்தும் போர் வீரரைப் படைமடம் பட்டோர் என்று அறிஞர் பழித்துரைப்பார்கள்”⁵⁸

என்பார் கூற்றும் பழந்தமிழரின் போர் மாண்பினைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

வீரமும் மானமும்

பழந்தமிழர் மான உணர்வு மேலோங்கப் பெற்றவராய்த் திகழ்ந்தனர். வீரம் செறிந்த அவர்கள் தன்மானத்தின் தரம் குறைய எவரேனும் நடப்பாரேயானால் அவரை விட்டு வைக்க மாட்டார். தன் உயிரைக் கொடுத்தும் மானம் காப்பர். இகழ்ந்தவர் அழியும்படி தம் வீரம் காட்டுவர்.

“இளையன்இவன்ன உளையக்கூறி

படுமணி இரட்டும் பாஅடிப் பணைத்தாள்

நெடுநல் யானைநீம் தேரும் மாவும்

படைஅமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று

உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கி

சிறுசொல் சொல்லிய சினம்கெழு வேந்தரை

அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசுமொடு

ஒருங்கு அகப்படேன் ஆயின்”⁵⁹

என்று பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கூறும் வஞ்சினம் அவனம் மானத்திற்கு இழிவு நேர்ந்தபோது உரைக்கப்பட்டது என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. பகைவர் பழித்த போதெல்லாம் தமிழ் வேந்தர் சினந்து போர் தொடுத்தனர் என்பதற்குச் சிலம்பு சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது.

“காவா நாவிற கனகனும் விசயனும்

விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி

அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கெனச்

சீற்றங் கொண்டு இச்சேனை செல்வது”⁶⁰

என்பது இளங்கோவடிகள் கூற்று.

“போர் எனின் புகலும் புனைகழல் மறவர்”⁶¹ நிறைந்த பண்டைத் தமிழ்

நாடு.

தமிழ் மன்னர் என்று சொன்னவுடன் நெஞ்சம் நடுங்கும் தன்மையினராய்

வடவர் இருந்தனர் என்பதை,

“நெஞ்ச நடுங்கு அவலம் பாய

துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத்து அரசே”⁶²

என்னும் புறநானூற்று அடிகள் காட்டுகின்றன.

பழந்தமிழரின் வீரமும் மானமும் பிரிக்க இயலாப் பண்புகளாக விளங்கின.

அதனால்தான் அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

“மயிர்தீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்தீப்பர் மானம் வரின்”⁶³

என்று சுட்டினார்.

தன் வீரத்தின் வழியாகத் தன்மானத்தைக் காத்ததோடு நாட்டு மானத்தையும் பண்டைத் தமிழ் மறவன் காத்தான். போரிடும்போது இழுக்கான விழுப்புண் உண்டானால் கூட உயிர் வாழாத மன்னனை; வடக்கிருந்து உயிர்விட்ட மன்னனைக் காண இயல்கின்றது. இச்செய்தியினைக் கழாத்தலையார் பாடலும்⁶⁴ வெண்ணிக்குயத்தியார் பாடலும்⁶⁵ மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

“குழனி இறப்பினும்”⁶⁶

என்று தொடங்கும் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையின் பாடலும் தக்க சான்றாக அமைகின்றது. எனவே வீரமும் மானமும் சங்க காலத் தமிழரின் இணை பண்புகளாக, உயிரினும் மேலாகப் போற்றும் பண்புகளாக விளங்கின என்பது போதரும்.

அரசும் படையும்

எந்த அரசாக இருந்தாலும், எந்தக் காலமாக இருந்தாலும் அவ் அரசு நன்றாக விளங்க படை இன்றியமையாதது. அதனால் தான் அய்யன் திருவள்ளுவர், அரசனுடைய மாட்சிமை பற்றிப் பேசும்போது,

“படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு”⁶⁷

என்றார். அசனுக்கு உரிய ஆறு அடிப்படை அங்கங்களுள் முதலாவதாகப் படையைக் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்குதற்கு உரியது.

பண்டைத் தமிழர் நாட்டைப் பாதுகாப்பதே தங்களின் கடமை எனக் கருதினர். அதனால் அவர்கள் நான்கு வகையான படைகளை வைத்திருந்தனர் என்று அறிய முடிகின்றது.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல் மறவரும்”⁶⁸

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி நால்வகைப் படையினைச் சுட்டுகின்றது.

“அரசனுக்குப் படைவீரர் உடம்பாகக் கருதி வளர்க்கப் பெற்றனர்”⁶⁹

என்பார் க.வெள்ளைவாரணனார்.

அக்காலத்து படை எத்தகைய ஆற்றல் படைத்ததாக விளங்கிற்று என்பதைக்,

“கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்

ஆற்றலதுவே படை”⁷⁰

என்னும் குறளால் புலப்படுத்தியுள்ளார் அய்யன் திருவள்ளுவர். எனவே பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் தம் ஆட்சி செம்மையாக நடைபெறவும், மக்கள் அச்சமின்றி வாழவும் வலிமை மிக்க பகையினை வைத்துப் போற்றினர் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

போரும் காவலும்

பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் போர் வலிந்து மண்ணாசை கொண்டு நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை. அறம் பிறழ்ந்த போதும், அயலாரின் அச்சுறுத்தலின்போதுமே நடைபெற்றது என்பதை உணர முடிகின்றது.

“நகுதக்கனரே நாடு மீக்கூறுநர்”⁷⁴

என்று தொடங்கும் வஞ்சினப் பாட்டு, அத்து மீறி படை எடுத்தோரை அடக்கவே பாண்டியன் போர் மேற்சென்றான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பகைவரின் அச்சுறுத்தலில் இருந்து நாட்டு மக்களைக் காப்பது தம் அடிப்படையான கடமை என்று அக்கால அரசர்கள் கருதினர். இஃது எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும்.

“சமுதாய ஒழுங்குகளும் முயற்சிகளும் சிதைவுறாமல் இருப்பதற்கு நாட்டில் அமைதி தேவை. அக்காலச் சூழ்நிலையில் பகைவரிடமிருந்து நாடு காக்கும் பொறுப்பு மாந்தர் கடமைகளுள் ஒன்றாகப் போற்றப்பட்டது. மகனைப் பெற்றுத் தருதல் தனது கடன் என்றும், வாட் போரில் குதித்து யானைகள் எறிந்து வெற்றியோடு மீள்தலை தன் மகனுக்குரிய கடன் என்றும் புறநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. (312) தலைவன் பிரிவுகளுள் வேந்து வினைக்காகப் பிரியும் பிரிவும் ஒன்று. வேந்து வினையாவது அரசர்க்காகப் போரில் சென்று பணிபுரிதலாம். ஆகவே, சமுதாயத்தையும், அரசையும், நாட்டையும் காக்க எப்போதும் மக்களைப் போருக்கு ஆயத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை அந்நாளில் ஏற்பட்டது. வீர வாழ்க்கையை மக்கள் பெரிதும் விரும்பி, விழுப்புண் படுதலைப் பெரும் பேறாகக் கருதினர்”⁷²

என்னும் கூற்று, காவல் தான் போருக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

“தமிழரசர் ஒவ்வொருவரும் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை, கப்பற்படை ஆகியவற்றை வைத்திருந்தனர். அவை நாட்டைப் பகைவரிடமிருந்து

காப்பதற்கேயன்றி வேறு நாடுகளை அடிமைப்படுத்துவதற்கு என்று
அமைந்தவை அல்ல”⁷³

என்பார் கருத்தும் நாட்டைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டே போர் நிகழ்ந்ததைக்
காட்டுகின்றது. பகைவர் அத்துமீறுகிறபோதும், அறம் பிறழ்கிறபோதும், அடாத
செயலில் ஈடுபடும் போதும் அத்தகைய செயல்களால் தங்கள் நாடும் மக்களும்
நலிவுறக் கூடாது என்னும் உயரிய நோக்கத்திலேயே அக்கால மன்னர் போரினை
மேற்கொண்டனர் என்பது ஓர் உயரிய உண்மையாக அமைகின்றது.

“போரில் கருணைக்கு இடமில்லை யென்றாலும், அறம் அங்குச்
சிதைந்து விடவில்லை”⁷⁴

என்றும்,

“போர் நெறிக்கு இலக்கணம் வகுத்துப் போர் முறையில் கூட அறம்
வளர்த்த பெருமை சங்க காலத் தமிழருக்கே உரியது”⁷⁵

என்றும்,

“ஒருவர் வாழ்வில் மற்றவர் குறுக்கிட்டுப் பூசல் விளைக்கும் குழப்ப
நிலையைத் தடுத்து, மக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் விரும்பிய
குற்றமற்ற இன்பங்களை அடைவதற்கு மேற்கொள்ளும்
செயல்முறைகளே ‘புறத்திணை’ எனப் போற்றப் பெறுவன”⁷⁶

என்றும்,

“பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களனைவரும் அறம் வழுவாப்
பெருவாழ்வில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்கச் செய்யுட்கள்
தெளிவாக்குகின்றன. தமிழரின் அக வாழ்க்கையானாலும், புற
வாழ்க்கையானாலும் அறநெறியிலேயே அமைந்துள்ளது”⁷⁷

என்றும், அறிஞர் பலரும் கூறியுள்ள கருத்துகள் அனைத்தும் சங்க காலப்
போர்கள் அறம் பிறழா மாண்புடையனவாக அமைந்தன என்பதையும், நாட்டுக்

காவலை அடிப்படையாகக் கொண்டே போர் நிகழ்த்தினர் என்பதையும் விளக்குவனவாகவே உள்ளன.

எனவே சங்க கால மாந்தரின் புறவாழ்வு மேன்மை மிக்கதாக விளங்கிய பான்மையினை நன்கு உணர முடிகின்றது. சங்க கால மாந்தர் வீரம் செறிந்தவராக விளங்கினர்; அவர்களின் வீரம் மானம் மிக்க மாண்புடையதாக அமைந்திருந்தது. அவர்களின் போர் அறம் பிறழாததாக அமைந்திருந்தது. அவர்கள் போரை ஒரு கலையாக மதித்துப் போற்றினர். அவர்களின் வீரம் தூயதாக இருந்தது. பாதுகாப்பு கருதியே படை வைத்திருந்தனர். வீரத்திற்கு இழுக்கு நேரின் உயிர்வாழ விரும்பாதவர்களாக விளங்கினர். சங்கப் பாடல்கள் பல சங்க கால மாந்தரின் மேன்மை மிக்கப் புறவாழ்வினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ச.அ.சையத் அகமது பிரோசு (க.ஆ), சங்க இலக்கியம்: பன்முக நோக்கு, ப.147.
2. கா.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.29.
3. டாக்டர் சி.பாண்டூரங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.208.
4. புறம். 312.
5. புறம். 86.
6. கலைஞர் மு.கருணாநிதி, சங்கத் தமிழ், ப.24.
7. அவ்வை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (க.ஆ), புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், ப.217.
8. டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழர் வாழ்வு, ப.106.
9. டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழர் வாழ்வு, ப.110.
10. புறம். 89.
11. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், அகமும் புறமும், ப.303.
12. புறம். 165:1-2.
13. டாக்டர் சி.பாண்டூரங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.115.
14. குறள் 381.
15. டாக்டர் சி.பாண்டூரங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.184.
16. புறம். 76: 1-2.
17. புறம். 187.

18. அவ்வை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (க.ஆ), புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், ப.216.
19. டாக்டர் அ.பிச்சை, தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுகள், ப.13.
20. டாக்டர் கி.பாண்டுராங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.252.
21. முல்லைக் கலி 101.
22. இல.தாணம்மாள், சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.95.
23. புறம். 167: 1-7.
24. புறம். 84.
25. புறம். 84.
26. டாக்டர் கி.பாண்டுராங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.145.
27. புறம் 312: 5-6.
28. புறம்.277.
29. புறம். 278.
30. புறம். 279.
31. புறம். 301:14-16.
32. புறம். 277:3.
33. புறம் 308. 5-6.
34. புறம். 335:9-10.
35. குறள். 774.
36. குறள். 772.
37. புறம்.312:6.

38. புறம்.100.
39. புறம். 66.
40. புறம். 87.
41. புறம். 109-110.
42. புறம். 44.
43. டாக்டர் கி.பாண்டூரங்கன், பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும், ப.228.
44. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு -இலக்கிய வகைகள், ப.78.
45. புறம். 74.
46. புறம். 9:1-5.
47. புலவர் செந்துறை முத்து, தமிழர் போரியல், ப.47.
48. புலவர் செந்துறை முத்து, தமிழர் போரியல், ப.47.
49. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், சங்க இலக்கியம், ப.132.
50. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், சங்க இலக்கியம், ப.136.
51. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், சங்க இலக்கியம், ப.140.
52. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.48.
53. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.49.
54. டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், நாவலர் சோம சுந்தர பாரதியாரின் முதற்பதிப்பு, முகவுரை.
55. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், அகமும் புறமும், ப.267.
56. புறம். 55:7-10.

57. கி.ஆ.பெ.விசுவநாதன் (க.ஆ), தமிழர் வாழ்வியல், ப.16.
58. புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், தலைமையுரை, ப.5.
59. புறம். 72:2-9.
60. சிலம்பு.
61. புறம். 31:9
62. புறம். 31:16-17.
63. குறள். 969.
64. புறம். 65.
65. புறம். 66.
66. புறம். 74.
67. குறள். 381.
68. புறம். 55:7-8.
69. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.19.
70. குறள். 765.
71. புறம். 72.
72. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.40.
73. புலவர் பு.செல்வராசன், சங்க நூற் செய்திகள், ப.86.
74. ச.அ.சையத் அகமது பிரோசு(க.ஆ) சங்க இலக்கியம், பன்முக நோக்கு, ப.147.
75. கவிஞர் தாதை உபதேசி (க.ஆ), சங்க இலக்கியம்: பன்முக நோக்கு, ப.184.
76. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், சங்க காலம், ப.29.
77. புலவர் செந்துறை முத்து, தமிழர் போரியல், ப.46.

இயல்-3

அறித்தன் டான்ய

அறத்தின் மாண்பு

அறம் மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது. சமுதாயத்தின் நலத்துக்கும் வளத்துக்கும் அறமே இன்றியமையாதது. அறம் வாழ்வை மாண்புடையதாக்கும். ஒழுக்கம், நேர்மை, சீர்மை, அன்பு, அருள் அனைத்தும் அறத்தின் அடிப்படையிலேயே முகிழ்கின்றன. நெறி பிறழா நேரிய, சீரிய வாழ்வைப் பெற அறத்தைப் போற்ற வேண்டும். தன்னைப் போலவே பிறரையும் எண்ண வைப்பது அறம்; பிற உயிர்களின் மீது இரக்கம் கொள்ளச் செய்வது அறம்; தீமையை அகற்றி நன்மையைப் பெருக்குவது அறம்.

சங்க கால மாந்தர் அறவழியில் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கும் அறத்தைப் பெரிதும் போற்றினர் என்பதற்கும் சங்கப் பாடல்கள் சான்றாகத் திகழ்கின்றன. சங்க காலத்தை ஒட்டிய காலத்தில் தோன்றிய அய்யன் திருவள்ளுவரும் அறமே வாழ்வில் முதன்மையானது என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தவே அறத்துப் பாலை முதலில் வைத்துள்ளார்.

“பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்படுதல் வேண்டும் என்னும்
கருத்துப் புறநானூற்றுப் பாடலில் வற்புறுத்தப்படுகிறது”¹
என்பார் டாக்டர் ரா.சீனிவாசன்.

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம் போல”²
என்பன புறநானூற்று அடிகள்.

அறத்தை அடியொற்றியே பொருளும் இன்பமும் அமைகின்றன என்பதை இப்புறநானூற்றுப் பாடற் பகுதியும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. அறவழியில் வந்து சேரும் செல்வம் நிலையானதாக அமையும். அதனால்

வாழ்வில் இன்பம் பெருகும். இனிய வாழ்வை, வளம் நிறைந்த வாழ்வை வாழப் பண்டைத் தமிழர் எண்ணினர். அதனாலேயே அவர்கள் அறத்தைப் பெரிதும் போற்றினர்.

“முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த உலகத்தை நோக்க இருபதாம் நூற்றாண்டிலுள்ள இன்றைய மனிதனது புற நாகரிகம் எவ்வளவோ வளர்ச்சி பெற்று விட்டது. ஆனால் அதற்கு இணையாக அவன் அக நாகரிகம் - உள்ளத்தில் பண்பாடு வளரவில்லை - சிறப்புறவில்லை என்றே கூற வேண்டும்”³

என்றும்,

“தனி மனிதனது ஆற்றலையும் புகழையும்விட எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் இயக்கும் இணையில்லாப் பேராற்றலின் உயர்வே - மாட்சியே- நாம் அறிந்தும் - உணர்ந்தும் - போற்றியும் வாழ்வதற்குரியது என்ற உயர்ந்த உண்மையை ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே கண்டு தெளிவித்த சங்க காலச் சான்றோரின் கருத்து வழியே பண்பட்டு உண்மையினைத் தேர்ந்து தெளிந்து உயரும் நன்னாளே, உலகம் ஒரு குடும்பமாகி, மனித இனம் நயத்தகு நாகரிகத்தின் மணிமுடியினைக் காணும் பொன்னாளாகும்”⁴

என்றும், அறம் தழைத்திருந்த சங்க காலம் பற்றிப் போற்றிக் கூறியுள்ளார் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி.

உள்ளத் தூய்மையும், உண்மை அன்பும், உயிரிரக்கப் பண்பும், பேரருள்ளமும், சிரிய நெறி காக்கும் உயரிய சிந்தனையும் நிறைய, துணைபுரியும் கருவியே அறம். மனத்தில் குற்ற உணர்வு அண்டாமல் காக்கும் திறம் அறத்திற்கு மட்டுமே உண்டு.

“தன்னுயிர் போல மன்னுயிரை நினைத்து, மற்றவரது துன்பமும்
தமதாகப் பாவித்துப் பிறருக்கு நம்மால் இயன்றவற்றையெல்லாம்
உதவுவதற்குப் பெயரே அறம்”⁵

என்பர். அத்தகைய தூய, உயரிய, மனித மாண்புகள் நிறைந்த வாழ்வைப்
பண்டைத் தமிழர் மேற்கொண்டு ஒழுகினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் பல
இடங்களில் தெளிவுற அறிவுறுத்துகின்றன.

அறம் எல்லோராலும், எல்லா நிலையிலும் போற்றிப் பேணிக் காக்கப்
பெற வேண்டும். அப்போதுதான் உயரிய சமுதாயம் ஒளிரும். அறிஞர் அறம்
போற்ற வேண்டும்; அரசனின் செங்கோல் அறம் உறுதிபட ஒளிர வேண்டும்;
ஈகை அறம் எங்கும் தழைக்க வேண்டும்; வரி விதிப்போர் அறம் பிறழா நிலையில்
நின்று விதிக்க வேண்டும்; பாதுகாப்பில் அறம் நிலைக்க வேண்டும்; அறத்தைப்
பாங்குடன் காக்க வேண்டும்; அறவோரின் தகுதியும் திறமும் மதிக்கப் பெற
வேண்டும்; அறமன்றங்கள் நேரியனவாக விளங்க வேண்டும்; அவற்றால்
அறத்தின் மாண்பு போற்றப்பெற வேண்டும்; இல்லறம் இனிதாக அமைய
வேண்டும்; வணிகத்தில் அறம் ஒளிர வேண்டும்; போரிலும் அறம் போற்றப்
பெற வேண்டும்; விருந்தோம்பல் ஒரு பேரறம் என்று உணர வேண்டும்;
அரசியலில் அறம் மிளிர வேண்டும்; வாழ்வியல்அறம், அனைவரும்
ஒழுக்கமுடன் ஒளிர வழிகாட்ட வேண்டும்; அறக்கூழ்ச் சாலைகள் வழி அறம்
காக்க வேண்டும்; ஒழுக்கம் ஓர் அறம் என்பதை எப்போதும் உள்ளத்தில் இருத்த
வேண்டும்; வாய்மை அறத்தின் பாற்பட்டது என்னும் உண்மையை எண்ணிப்
போற்ற வேண்டும்; செல்வமும் அற வழியில் அமைய வேண்டும்; வஞ்சினம்
கூறுவோரும் அறம் தவறாமல் காக்க வேண்டும்; பொருளீட்டுவதில் அறம்
பிழையாத நிலை வேண்டும்; அறம் அல்லாதன செய்யத் தயங்க வேண்டும்;
உண்ணும் உணவும் அறவழி வந்ததாக இருக்க வேண்டும்; வீரத்திலும் அறம்
உயிராய் ஒளிர வேண்டும்; அறம் பெருமை தருவது என்பதை அனைவரும்

உணர்ந்து போற்ற வேண்டும்; பிறரிடம் ஒன்றை வேண்டும்போதும் அறம் நிற்க வேண்டும்; அறமே நன்றிக்கும் அடிப்படையாய் அமைய வேண்டும்; உழவர் முதல் அனைவரும் அறம் தவறாத உணர்வுடன் ஒழுக வேண்டும்; ஒவ்வொருவர் செயலும் அறவழியில் அமைய வேண்டும்; பொது அறம் போற்றப்பெற வேண்டும்; ஆளும் வேந்தன் அறநெறி அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும்; அறத்தின் பயன் மிகப் பெரிது என்பதை அனைவரும் உணர வேண்டும்; அறம் போற்றிப் பொருளிட்டி இன்ப வாழ்வை எய்த வேண்டும்; அறமே தலையாய மாண்பு என்பதை என்றும் எல்லோரும் உணர வேண்டும். இத்தனையும் உணர்ந்த ஓர் உன்னத சமுதாயம் தான் உலகை ஒரு குடும்பாக எண்ண முடியும். அப்படி எண்ணி வாழ முனைந்த சங்க காலச் சமுதாயத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

அறம் காக்கும் பாங்கு

அறம் உறுதியாகக் காக்கப்பட வேண்டியது. அறம் பிறழும்போது சமுதாயம் அழிவுக்குத் தள்ளப்படும். மனம் வேகமானது; உணர்ச்சி வயப்படும் தன்மையது. அறம் பிறழ வழிவகுப்பது உணர்வு வயப்பட்ட மனமே. அத்தகைய நேரத்தில் அறிவு உறுதியுடன் செயல்பட வேண்டும். மனத்தை, உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அப்படி கட்டுப்படுத்தினால்தான் அறத்தைக் காக்க முடியும். சங்க கால மாந்தர் அறம் பிறழ்ந்து நடக்க, நேரும்போதெல்லாம், அக்கால ஆட்சியாளரான வேந்தர்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அறம் காத்தனர்.

“....நல்வினையினது நன்மையும், தீவினையினது தீமையும்

இல்லையென்று கருதித் தம் மனம் போனபடி முறை பிறழ்ந்து

நடக்கும் சிற்றினத்தாரைத் தம் ஆட்சிக் குழுவினின்றும் விலக்கினர்”⁶

என்று கூறும் அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணனார்,

“தீயாரை ஒறுத்தலும், நடுவு நிலைமையுடையார்க்கு அருள்புரிதலும் ஆகிய நீதிமுறையில் சோம்பலின்றித் தமிழ் வேந்தர் இடைவிடாதுழைப்பாராயினர்”⁷

என்றும், கூறியுள்ளது ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

எனவே, நாட்டை ஆள்வோர் தங்கள் நலன் மட்டுமே பெரிதென எண்ணாமல் மக்கள் நலமே சிறந்தது எனக் கருதினர் என்பது புலப்படுகின்றது. அறம் பிறழ்ந்தால் நலம் குன்றும் என்பது அறிந்து எச்சரிக்கையுடன் இருந்தனர் என்பதும், அறம் காப்பதைத் தலையாயக் கடமையாக எண்ணினர் என்பதும் இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றது.

ஒழுக்கமும் அறமும்

ஒழுங்கு ஊராலும் என்பது பழமொழி. ஒழுங்கும் அறமும் ஒன்றையொன்று தழுவியது. ஒழுங்கின்றி அறமோ, அறமின்றி ஒழுங்கோ இருக்க இயலாது. அறம் காத்தல் ஒழுக்கம் ஒம்பல் என்றே கூறலாம்.

“ஒழுக்கமுடையோர் அறவர் என்று சிறப்பிக்கப்படுவர்”⁸ என்று அகநானூற்றுப் பாடலையும், புறநானூற்றுப் பாடலையும் சான்றாக அமைத்துக் கூறுவார் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை.

“ஒழுக்கத்தில் தவறுதல் சிறுமை தரும் செயலாகும். பொன் முதலியவற்றாலான ஆபரணம் சிதைந்தால் அதை மீண்டும் செய்து கொள்ள இயலும், ஆனால் ஒழுக்கம் தவறினால் மீண்டும் சீர் செய்வது இயலாததாகும். ஒழுக்கத் தவறாகிய மாசைப் போக்கி மாண்புடைய புகழை நிறுத்துவது எத்தகைய உயர்நிலையுடையார்க்கும் இயலாது”⁹

என்னும் கருத்தினை,

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
 நேர்வரும் குறைய இயல்பும் கலம்கெடின் புணரும்
 சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
 மாசு அறக்கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
 ஆசு அறு காட்சி அய்யார்க்கும் அந்நிலை
 எளிய என்னார் தொல் மருங்கு அறிஞர்”¹⁰

என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டின் பகுதியைச் சான்றாகக் காட்டித் தெரிவித்துள்ளார். இதனால் ஒழுக்கமும் அறமும் இணைந்த பண்புகள் என்பதை அறிய இயலும். ஒழுக்கம் குன்றினால் அறம் மறையும்; அறம் பிறழ்ந்தால் ஒழுக்கம் மறையும்.

இருவேறு பெயர் தாங்கி நிற்கும் ஒரே பண்புதான் அறமும் ஒழுக்கமும் என்று கூட சொல்லலாம். மனிதன் வாழ்க்கையின் வெற்றி, புகழ் நிறுத்தலின் அடிப்படையிலே அமைகின்றது. அறமும் ஒழுக்கமும் பிறழ் வாழ்வோர் புகழை நிறுத்த இயலாது. பழியை வேண்டுமானால் விட்டுச் செல்லலாம். எனவே, ஒழுக்கம் பிறழா அறவாழ்வே புகழ் வாழ்வு. அவ்வாழ்வை நிறுத்த முனைவாரே முழு வாழ்வு வாழ்ந்தவராவார். அவரே வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த மனிதராவார். அத்தகைய நல்ல வாழ்வை, புகழ்மிகு தூய வாழ்வை வாழ, பொற்காலமாம் சங்க கால மாந்தர் முனைந்தனர்.

அறமும் வாழ்வியலும்

சங்ககால வேந்தரும் மாந்தரும் அறத்தை ஒரு கொள்கையாக, கடமையாகப் போற்றினர் என்பதை விடவும், அதனை வாழ்வின் அடிப்படையாகக் கருதினர் என்றே கூறலாம். இந்த மண்ணுலகில் தோன்றி மறைந்தோரின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட எவராலும் இயலாது. பிறக்கும்போதே இறப்பு உறுதி செய்யப்பட்டு விடுகிறது. வாழ்வோரின் பெயர்

மட்டுமே நிலைக்கும், மற்றோரின் நிலை எவராலும் அறிய முடியாதது என்பதைச் சங்க காலத்து மாந்தர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

“பணைகெழு பெருந்திறல் பல்வேல் மன்னர்
கரைபொருது இரங்கும் கனையிரு முந்நீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல
மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந் தோரே”¹¹

என்பது மதுரைக் காஞ்சியின் பகுதி.

“அறம் என்பதைப் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் ஒரு
கொள்கையாகவோ, கோட்பாடாகவோ, சமயமாகவோ கருதவில்லை.
அதனை அவர்கள் வாழ்க்கை நெறியாகவே கருதிப் போற்றினர்”¹²

என்பர் டாக்டர் நா.செயராமன். அதனால்தான்,

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
இனிதுஎன மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே”¹³

என்று பாடினார் கணியன் பூங்குன்றனார்.

ஒருவர் வாழ்வில் உண்டாகும் நன்மையாக இருந்தாலும் தீமையாக இருந்தாலும், அது யாரோ ஒருவர் வழி வந்தது என்று மற்றவர் மீது பழி போடுதல் கூடாது என்கிறார் இந்த மாசு மருவற்ற மாண்பமைப்புலவர் கணியன் பூங்குன்றனர். பழி போடுவது மனித இயல்பாக இருக்கக் கூடாது என்பது அவரின் எண்ணம். வாழ்வியலை நன்கு உணர்ந்த நிலையில்தான், ‘தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா’ என்றார். அறவழியில் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டவர் நற்பயன்

பெறுகின்றார். அறம் மறந்தோர் தீமைக்குள்ளாகிறார்கள். இதனைத்தான் புலவர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

தன்னைச் சார்ந்து நலம் பேணி வாழ்தலே நல்ல வாழ்வு; தூய வாழ்வு; அற வாழ்வு.

“தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றம் சுற்ற

வேள்வியில் கடவுள் அருத்தினை கேள்வி

உயர்நிலை உலகத்தையரின் புறுத்தினை”¹⁴

என்பார் கபிலர். எனவே உயர்ந்தோரை, சுற்றத்தாரை இன்புறுத்துதலே சிறந்த வாழ்வு. அதுவே வாழ்வியல். அதுவே வாழ்வியல் அறம். இம்மேன்மையான அறிவை, உணர்வை. எண்ணத்தைக் கொண்டு ஒழுகியோரே சங்க கால மாந்தர்.

அறமும் வாய்மையும்

‘அறம் வெல்லும்’ என்பது நடைமுறையில் பயன்படுத்தும் ஒரு தொடர். ‘வாய்மையே வெல்லும்’ என்பாரும் உண்டு. அறம் என்பது வாய்மை தவறாமை எனக் கொள்ளலாம்; அன்றி வாய்மை தவறாமை ஓர் அறம் எனவும் கொள்ளலாம். அதனால் வாய்மை தவறாது நடத்தல் அறவழியில் நடத்தலாக அமையும்.

பொய் பேசாமையே ஓர் அறம். வாய்மையே மேன்மை தரும். பொய் பேசா நாவைச் செந்நா என்பது வழக்கம். அதனால் செம்மையான கருத்துகளைக் கூறும் புலவர் பெருமக்களைச் செந்நாப் புலவர் என்று போற்றுவது வழக்காக உள்ளது.

தலையலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் போற்றும் மாங்குடி மருதனார்,

“உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
 பொய்சேண் நீங்கிய வாய்நட் பிண்பினையே
 முழங்குகடல் ஏணி மலர்தலை உலகமொடு
 உயர்ந்த தேஎத்து விழுமியோர் வரினும்
 பகைவர்க்கு அஞ்சிப் பணிந்து ஒழுகலையே
 தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
 வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
 பழிநமக்கு எழுக என்னாய் விழுநிதி
 ஈதல் உள்ளமொடு இசைவேட் குவையே”¹⁵

என்று பலபட புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். அவனுடைய பல சிறப்புகளையும்
 பேசும் புலவர் அவன் பொய் கூற மாட்டான் என்னும் சிறப்பினையே
 முதன்மையானதாகக் கூறியுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. இச்செய்தியைக் கூறும்
 பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தமும்,

“உலகத்தையே பெறுவதாயினும், பொய் கூறாத வாய்மை உடையன்,
 மனிதரே அன்றி தேவரே வரினும், பகைவர்க்கு அஞ்சிப் பணிய
 மாட்டான். வாணனுடைய புகழ்பெற்ற செல்வத்தையே
 பெறுவதாயினும் பழியொடு வருவதாயின் விரும்ப மாட்டான்”¹⁶

என்பார்.

வாய்மையின் பெருமையினையும், வாய்மையே அறம் என்பதனையும்
 பல சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“காலை அன்ன சீர்சால் வாய்மொழி”¹⁷

என்றும்,

“பொய்ப்படு அறிய வயங்கு செந்நா”¹⁸

என்றும் பதிற்றுப் பத்து சுட்டுகின்றது. பொய்பேசாத நாவே செந்நா என்பது இதனால் புலப்படும்.

“நல்மொழிக்கு அச்சமில்லை”¹⁹

என்கிறது குறுந்தொகை.

“பொய் அறியா வாய் மொழியால்

புகழ் நிறைந்த நல் மாந்தர்”²⁰

என்று பொய்யுரையாத மாந்தரை நல்மாந்தர் எனப் போற்றுகின்றது மதுரைக்காஞ்சி.

“முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத் தோன்றி

ஏமுற விளங்கியசுடரினும்

வாய்மை சான்றதின் சொல் நயந்தோர்க்கே”²¹

என்றும்,

“நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய

சொல்புடை பெயர்தலோ இலர்”²²

என்றும் நற்றிணை பேசுகின்றது.

“நிலம் திறம் பெயரும் காலை ஆயினும்

கிளந்த சொல்நீ பொய்ப்பு அறியலையே”²³

என்றும்,

“நகையினும் பொய்யா வாய்மை”²⁴

என்று சேர மன்னர்களைப் போற்றுவதையும் காண முடிகின்றது.

எனவே வாய்மை மிகச் சிறந்த ஒரு மனித பண்பாகப் போற்றப் பெற்றதைக் காண முடிகின்றது. அய்யன் திருவள்ளுவரும் வாய்மை என்பது

யாது என்ற வினாவை எழுப்பி, எந்தத் தீமையும் இல்லாமல் பேசுவது எனப் பதில் அளித்துள்ளார்.²⁵ சங்க கால மாந்தர் வாய்மையை ஓர் அறமாக, மனிதகுலம் தழைத்தற்கு உரிய ஒரு பேரறமாக மதித்துப் போற்றினர் என்பதைப் பல புலவர்கள் பல இடங்களில் தெளிவுபட மொழிந்துள்ளனர். வாய்மை தவறாது வாழ்தல்தான் சிறந்த அறவாழ்வு என அவர்கள் கருதியிருந்தனர் என்பதை நன்கு உணர முடிகின்றது.

அறமும் செல்வமும்

செல்வம் வருவதும் போவதுமாய் இருப்பது. தேய்தலும் வளர்தலும் அதன் இயல்பு. அறவழியில் வரும் செல்வம் அதிக நாள் நிற்கும்; பிற வழியில் வரும் செல்வம் குறைந்த நாளில் மறையும். அறவழியில் ஈட்டிய செல்வத்தை அனைவரும் பயன்பதர வழங்கினால் அது புகழுக்கு வழி வகுக்கும். அப்படி ஈதல்தான் செல்வ அறம். செல்வம் நிறையும், குறையும் என்பதனை நன்கு உணர்த்தும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது,

“தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தேள் திரிதரும் உலகம்”²⁶

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி.

இப்பாடல் அடிகளுக்கு விளக்கம் கூற முனைந்த பேராசிரியர் அ.மு.பரமசிவானந்தம்,

“செல்வம் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிற்பதில்லை. சிலர் சிலகாலம் செல்வம் பெறுவர். நேற்றுச் செல்வர்களாயிருந்தவர் இன்று பிச்சை எடுப்பதையும் நேற்றுப் பிச்சை எடுத்தவர் இன்று பெருஞ்செல்வராய்

வாழ்வதையும் காண்கிறோம். இந்த உண்மையை உணர்ந்து கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது அறம் செய்கின்றவர்கள் மிகச் சிலர். செல்வமும் வாழ்வும் பிறநல் வளங்களுக்கு என்றும் எல்லோரிடமும் குடியிருப்பன அல்ல; ஆகவே பெற்றபொழுது மற்றவர்களுக்கு வழங்குங்கள் என்று அறியாதோரையும் அறிவுறுத்திக் கொண்டே திங்கள்தோறும் சந்திரன் தேய்ந்தும் வளர்ந்தம் காட்டுகின்றான் எனப் புலவர் பாடுவர்”²⁷

என்று விவரித்துள்ளார். எனவே செல்வம் பிறர்க்கு நலம் பயக்கும் அறம் செய்யவே என்பதைச் சங்கப் புலவர்கள் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துரைத்த பாங்கினை அறிய முடிகின்றது.

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புந் பலவே”²⁸

என்பதும் புறநானூற்றே. இப்பாடற்பகுதியை விளக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது,

“...பெஞ்செல்வம் படைத்தவனும், அச்செல்வத்தை வைத்துக் காப்பாற்றி வேண்டியவர்க்கு வழங்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டவனாகத் தன்னைக் கருதினான். அச்செல்வம் தான் மட்டும் அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டதன்று என்று நினைத்தான். எப்போதாவது ஒரிருவர் தவறாக நினைக்க முற்பட்டாலும், அவ்வெண்ணம் தவறானது என்று எடுத்துக்காட்டப் பெரியோர் இருந்தனர். தகுந்த அறிவுரைகளால் இத்தகைய மனநிலைகளை அகற்றினர்”²⁹

என்னும் அ.ச.ஞானசம்பந்தத்தின் கூற்று.

சங்கப் பாடல்கள் தரும் செய்திகளாலும், தமிழ் அறிஞர்கள் வழங்கியுள்ள கருத்துகளாலும், சங்க கால மாந்தர் அறவழியில் செல்வம் சேர்த்தனர் என்பதும்,

சேர்த்த செல்வத்தைப் பிறர் நலம் கருதி அறம் செய்யவே பயன்படுத்தினர் என்பதும், செல்வத்தை அறவழியில் செலவிட தெரியாதோர்க்கும் சான்றோர் அறிவுறுத்தி அறவழி நடத்தினர் என்பதும் நன்கு புலனாகின்றது.

அறமும் பொருளும்

வாழ்க்கை வளத்துக்குத் தேவையானது பொருள். பொருளில்லையேல் எதுவும் நடைபெறாது. பொருளே மனித வாழ்வை நிறை வாழ்வாக மாற்றும் தன்மையது. அதனால்தான் அய்யன் திருவள்ளுவர்,

“பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை”

என்றார்.

அகநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகளுக்குத் தலைமை ஏற்று உரையாற்றிய அறிஞர் ஆர். வெங்கடாசலம் பிள்ளை,

“அறந்தலைப் பிரியாது ஒழுகலும் சிறந்த

கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும் நாளும்

விருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க் கில்லை” (அகம் 173)

என்பதனால் முயற்சியில்லார்க்கு, அறஞ்செயல், சுற்றந்தழால் எனும் இவை முற்றுப் பெறா என்பதும்,

“அறங்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின் ஆகும்” (அகம் 155)

என்பதனால் ஈதலும், இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமையும் ஈட்டும்

பொருளான் எய்தும் என்பதும்,

“தந் நயந் துறைவோர்த் தாங்கி தாநயந்

தின்னமர் கேளிரோ டேமுறக் கெழீஇ

நகுத லாற்றார் நல்கூர்ந்தார்” (அகம் 151)

என்பதனால் பொருளிலார், தம்மகத்தார் சுற்றத்தார் என்றின்னோரைத்

தாங்கி மகிழ்ந்திருத்தல் இயலாதென்பதும்,

“நட்டோர் இன்மையும் கேளிர் துன்பமும்

ஒட்டா துறையுநர் பெருக்கமும் காணூஉ

ஒருபதி வாழ்த லாற்றுப” (அகம் 279)

என்பதனால் பொருளீட்டும் முயற்சியில்லாச் சிலர், நண்பர்

இலராதலையும், சுற்றம் துன்புறுதலையும், பகைவர் பெருகுதலையும்

கண்டு வைத்தும் நாணின்றித் தம் பதியினைப் பெயராது மடிந்திருப்பர்

என்பது அறிவுறுத்தி, இவை பொருளீட்டலின் இன்றியமையாமையின்

சிறப்புகளை எத்துணை விளக்கமாகக் காட்டுகின்றன”³⁰

என்று பொருளீட்டலின் இயல்பைப் பல சான்றுகளுடன் விவரித்துள்ளார்.

“தலைவனுடைய நெஞ்சம் மற்றவர்களின் வாழ்வுக்காக முயன்று

பொருள் தேடும் ஆர்வம் உடையது; மிக்க அருள் உடையது.

அதனால்தான் பொருள் தேடுதலை விருப்பமான கடமையாக

மேற்கொண்டனர். அதற்காகக் கொடிய பாலை வழியில் போகத்

துணிந்து சென்றனர்”³¹

என்பார் அறிஞர் மு.வதராசனார்.

“பிறர்க்கென முயலும் பேரருள் நெஞ்சமொடு

காமர் பொருட்பிணிப் போகிய

நம்வெங் காதலர் சென்ற ஆறே”³²

என்பது நற்றிணை தரும் நயம் மிகு செய்தியாகும்.

“புகழ், இன்பம், ஈதல் ஆகிய இம் மூன்றும் வாழ்வோர்க்கு
இன்றியமையாதவை. இவை சோம்பலோடு வீட்டளவில்
இருப்பவர்க்கு வாய்த்தல் இல்லை. பொருள் தேடி வர வேண்டும்
என்று விரும்பியே தலைவன் கடமையை மேற்கொண்டு
துணைவியை விட்டுப் பிரிந்தான்”³³

என்பார்.

“இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மென
வினையின் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை”³⁴

என்னும் கருவூர்க்கோசனாரின் கூற்றும் ஈண்டு எண்ணுதற்கு உரியது.

தலைவன் தலைவியின் மீது மிகுந்த காதலும் விருப்பம் உடையவன்.
அப்படியிருந்தும் அவளைப் பிரிந்து பொருளீட்டு கடமையை நிறைவேற்றுதற்
பொருட்டுத் தனியே கொடிய சுரத்தின் வழியே செல்கிறான். அவ்வாறு ஈட்டி
வரும் பொருளால் தானும் தன் காதல் மனைவியும் நெடுநாள் இன்பமாக
வாழலாம் என்பதற்காக அன்று; தன்னைச் சார்ந்த சுற்றமும், தன்னை நாடி
வருவோரும் நலம் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே அக்கொடிய பிரிவைத்
தாங்கி அயலிடம் சென்று பொருளீட்டி வருகின்றான் என்பதை அறிய
முடிகின்றது. பொருளீட்டுதலில் ஓர் அறம் மிளிர்வதை இதனால் நன்கு
உணரலாம்.

சங்கப் பாடல்களில் எங்கும் தலைவன் அறம் பிறழ்ந்து
பொருளீட்டுவதாகக் காட்டப் பெறவில்லை. மனையறம் சிறக்கவும் துயர்
மாற்றவும் மேற்கொள்ளும் அப்பணியினை, அறப்பணியினை, அறம் பிறழா
நெறியிலேயே மேற்கொள்ளும் பாங்கினையும் காண இயல்கின்றது.

அறமும் விருந்தும்

விருந்தினர் என்றாலே புதியவர். போக்குவரத்து வசதி இன்றுபோல் அன்று இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. சாலை வசதிகளும் அப்படியே. நடந்து செல்லுதலும், கோவேறு கழுதைகள், எருதுகள் ஆகியவற்றின் மீது அமர்ந்து செல்லுதலும், அவை பூட்டிய வண்டிகளில் செல்லுதலும், தேரில் செல்லுதலும்தான் பண்டைக்கால பயண வசதிகள். எனவே பொழுது மறையும் இடத்தில் ஏதேனும் ஓர் இல்லத்தில் தங்கி இரவுப் பொழுதைக் கழிப்பர். அவ்வாறு வருவோரே விருந்தினர். அத்தகு புதியவர்களை ஒம்புதலே விருந்தோம்பல் எனப்பட்டது. அவர்களுக்குப் பசி நீங்க உணவளித்து மகிழ்ந்தனர் பண்டைத் தமிழர்.

“வெளியூரிலிருந்து புதியவராக வந்து தங்குவோர் மாலைப் பொழுதில் ஓர் ஊரில் தங்கி மறுநாள் காலையிலே தொடர்ந்து பயணம் செய்து வேற்றாருக்குச் செல்வது, போக்குவரத்துக் கருவிகள் குறைந்த பழங்கால வழக்கம். அவ்வாறு மாலைக் காலத்தில் வந்து தங்குவோரை அந்த ஊரில் உள்ளவர் அன்போடு கேட்டு உணவு அளிப்பது அறமாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது”³⁵

என்பர்.

இடைக்காடனார் என்னும் சங்கப் புலவர்,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”³⁶

என்று பாடியுள்ளதைக் காணலாம்.

கணவன் மனைவியரிடையே உண்டாகும் ஊடலைத் தீர்ப்பதற்கும் இவ்விருந்தினரின் வருகை ஒரு கருவியாக அமைந்துள்ளது.

“கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் பிணக்கு இருந்தபோதிலும் அந்தப் பிணக்கு அயலார்க்குத் தெரியாதவாறு மறைத்து ஒழுகினாள் மனைவி. வீட்டிற்குப் புதியவர் யாரேனும் வருவாரானல், அந்த விருந்தினரைக் கண்டவுடன் முகமலர்ந்து வரவேற்றல் மனைவியின் கடமையாக இருந்தது”³⁷

என்னும் கருத்து எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது

“வீழ்மா மணிய புனைநெடுங் கூந்தல்
நீர்வார் புள்ளி ஆகம் நனைப்ப
விருந்தயர் விரும்பினள் வருந்தும்
திருந்திழை அரிவை”³⁸

என்று தலைவியைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார் வன்பரணர்.

சங்க மாந்தர் விருந்தை ஓர் அறமாகப் போற்றினர். அதனால்தான் முதுபெரும் புலவர் தொல்காப்பியனார்,

“விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”³⁹

என நூற்பா வகுத்தார். உணவளித்துப் புரந்த பண்ணனுக்குத் தன் வாழ்நாளையும் தர முனைந்தான் மன்னன் கிள்ளி வளவன்.

“செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுகப்பின்
திருந்திழை அரிவை விருந்தெதிர் கொளவே”⁴⁰

என்று அகநானூறு கூறுகின்றது.

“எல்லி வந்த நல்லிசை விருந்திற்குக்
 கிளரிழை அரிவை நெய்துழந் தட்ட
 விளரூன் அம்புகை எறிந்த நெற்றிச்
 சிறுநுண் பல்வியர்”⁴¹

என்பது நற்றிணைப் பாடற் பகுதி.

உணவளித்துப் போற்றுவது ஓர் உயர் அறம் என்பதை,

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே”⁴²

என்னும் புறநானூற்று அடியால் அறிய முடியும். எனவே உணவளித்துப் போற்றும் விருந்து புரத்தல் ஒரு சிறந்த அறமாகச் சங்க காலத்தில் போற்றப் பெற்றது நன்கு தெரிகின்றது.

அறமும் அறக்கூழ்ச் சாலையும்

பசிப்பிணிப் போக்குதலாகிய உணவளித்தலை ஒரு பேரறமாக, சமுதாயக் கடமையாகச் சங்க கால மாந்தர் கருதினர் என எண்ண இடம் உள்ளது. நகரங்களிலும், ஊர்களிலும் பொது இடங்களில் வருவோர் போவோர் பசி போக்கிக் கொள்வதற்காகவே உணவுச் சாலைகள் அமைத்து, இன்னார், இனியார் என்றெல்லாம் பாராமல் அனைவருக்கும் உணவளித்து வந்தனர்.

“தமிழகத்துப் பெரிய நகரங்களில் வறியவர்களுக்கு உண்டி வழங்க அறக்கூழ்ச் சாலைகள் அமைந்திருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று பீடுமிக்க மாட மதுரையில் இருந்தது. அதனில் பலா, வாழை, முந்திரிகை முதலிய பழங்களையும், பாகற்காய், வாழைக்காய், வழுதுணங்காய் முதலிய காய்களையும், இலைக் கறிகளையும் இறைச்சி கலந்த சோற்றையும், கிழங்கு வகைகளையும், பால், தமிழ், மோர்

முதலியவற்றையும் வழங்கினர் என்னும் குறிப்பு மதுரைக் காஞ்சியில்
காணப்படுகிறது.”⁴³

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“சேறு நாற்றமும் பலவின் சுளையும்
வேறுபடக் கவினிய தேமாங் கனியும்
பல்வேறு உருவின் காயும் பழனும்
கொண்டல் வளர்ப்பக் கொடிவிடுபு கவினி
மென்பினி அவிழ்ந்த குறுமுறி அடகும்
அமிர்து இயன்றன்ன தீஞ்சேற்றுக் கடிகையும்
புகழ்படப் பண்ணிய பேர்ஊன் சோறும்
கீழ்செல வீழ்ந்த கிழங்கொடு பிறவும்
இன்சோறு தருநர் பல்வயின் நுகர்”⁴⁴

என்று மாங்குடி மருதனார் பாடியுள்ளது ஈண்டு நோக்குதற்கு உரியது. அறக்கூழ்ச்
சாலை என்றவுடன், ஏதோ கூழினைக் காய்ச்சி ஊற்றினர் என்று கொள்ள
முடியாது. இன்சுவை உணவு இனிய கனிகளுடன் வழங்கினர் என்று
அறிவிக்கின்றார் புலவர்.

அறக்கூழ்ச் சாலை என்று அமைக்கப்பெற்ற இப்பொது உணவகம் ஒரு
தனி மனிதன் அமைத்ததாகக் கொள்ள இயலாது. அந்த ஊர் அல்லது அந்த நகர
மக்கள் இணைந்து அமைத்த ஒரு நிறுவனமாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.
அதனால் தனி மனிதன் தன் இல்லத்திலும், ஊர்மக்கள் பொது இடத்திலும் உணவு
வழங்கி அறம் செய்து வந்துள்ளனர் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. எங்கும்
எவரும் பசியால் வாடக் கூடாது என்ற உயரிய நோக்கம் தமிழரிடையே ஓங்கி
இருந்தது என்பதும் இத்தகைய செய்தியால் விளங்குகின்றது.

இல்லறம்

மனித வாழ்க்கையின் பொருளாக அமைவது இல்லறம், அதனால்தான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் பற்றிய காதலைக் கூறும் அதிகாரத்திற்குத் தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம் என்று பெயர் சூட்டினார். அய்யன் திருவள்ளுவரும் அறத்தில் சிறந்தது இல்லறமே என்னும் பொருளில்தான் இல்லறவியலை அறத்துப் பாலில் சேர்த்து, அதன் பல இயல்புகளையும் பாங்குடன் விவரித்துள்ளார்.

சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், வளத்துக்கும் வழி வகுப்பது இல்லறம். தனிமனிதர் இணைந்து கூட்டு வாழ்க்கை அமைய வழி வகுப்பதும் இல்லறமே. அன்பின் அடிப்படையில் தொடங்குவது இல்லறம். அந்தஅன்பு அரும்பி மலர்ந்து அருளாய் மணம் பரப்பும். அன்பு அருளாய் மலரும்போதுதான் மனிதம் மணக்கும். அதனால்தான் பண்டைய சான்றோர் குடும்பம், இல்வாழ்க்கை என்றெல்லாம் இருந்தும், இல்லறம் என்ற பெயரைச் சிறப்பாகச் சூட்டியுள்ளனர்.

ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஓரில் இருந்து இன்புற்று இனிய குழவிகள் ஈன்று வாழ்நாளைக் களிப்பது மட்டும் இல்லறம் ஆகிவிடாது. அவர்களுக்குச் சமுதாய கடமைகள் பல உள்ளன. அவற்றைச் செம்மையுறச் செய்தால்தான் இல்லறம் எனப்படும். அக்கடமைகளுள் தலையாயதாய் போற்றப் பெற்றது விருந்தோம்பல் கடமை என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

இல்லத்திலிருந்து அறம் காப்பதால் இல்லறம் எனப்பட்டது. மனையிலிருந்து அறவழி ஒழுகுவதால் மனை அறம் எனப்பட்டது. இல்லறம் நடத்தும் தலைவனும் தலைவியும் ஓராவிற இரு கோடு பூத்தாற் போன்று இணைந்து இணங்கி ஒழுக வேண்டும். அக இன்பத்தின் பொருட்டு ஊடல் நிகழலாமே தவிர அறநெறி போற்றுவதில் ஊடல் உண்டாகக் கூடாது.

இல்லறத்தின் மாண்புக்கு மாசு உண்டாகதவாறு தலைனும் தலைவியும் ஒழுக
வேண்டும். இதனைக்,

“கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக
யார்கொல் அளியள் தானே நெருநல்
சுரன் உழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
நளிஇருஞ் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண்
வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னும் நின்மலையும் பாட இன்னாது
இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையகம் நனைப்ப விம்மிக்
குழல்இணை வதுபோல் அமுதனள் பெரிதே”⁴⁵

என்றும்,

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்று அருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான்பேக
பசித்தும் வாரேம் பாரமும் இலமே
களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நயம்புரிந் துறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி
அறம்செய்தீமோ அருள்வெய் யோய்என
இஃதியாம் இரந்த பரிசில் அஃது இருளின்
இனமணி நெடுந்தோர் ஏறி
இன்னாது உறைவி அரும்படர் களைமே”⁴⁶

என்று பாடப் பெற்றுள்ள புறப் பாடல்களால் நன்கு உணரலாம். தலைவியைத்
துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டுத் தலைவன் பிரிந்திருப்பதனால் அவளுக்கு நேரும்

இன்னலைச் சுட்டுவதோடு, பிரிவினால் இல்லறக் கடமைகள் ஆற்ற இயலாத நிலை உண்டாகின்றது. அந்த நிலை மாற வேண்டும். இல்லறக் கடமைகள் இனிது நடைபெற வேண்டும் . அதனால் உடனே தேரேறி உன் தலைவி இருக்கும் இடத்துக்கு விரைய வேண்டும். அதுவே யாம் வேண்டும் பரிசில் என்று பேகனிடம் கபிலர் வேண்டுவதைக் காண முடிகின்றது,

சங்கப் புலவர் ஓரம்போகியார் ஒரு தலைவனை விளிக்கின்றபோது,

“வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப்பு லக்கை

வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயின் நுடங்க

மீன்சினை அன்ன வெண்மணல் குவைஇக்

காஞ்சி நீழல் தமர்வளம் பாடி

ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த

வராஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்

தாழ்சினை உறங்கும்தண்துறை ஊர்”⁴⁷

என்று அழைப்பதைக் காண முடிகின்றது.

“பழங்காலத்து ஊர்களில் ஒருவர் பெற்ற மிகுதியான பொருள் எதுவாயினும் அதனைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து, உண்ணும் நல்ல வழக்கம் இருந்தது. குடும்பத்தலைவன் உணவுப் பொருள் தேடி வருதலும், தலைவி அதனைப் பலர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தலும் வழக்கம்”⁴⁸

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார்.

கொடிய வறுமை வாட்டிய நிலையில் குமணனைப் பாடிப் பெற்றப் பெரும் பொருளை, எல்லோர்க்கும் வழங்குமாறு தன் தலைவிக்குக் கூறும் பெருஞ்சித்திரனாரைக் காண முடிகிறது.

“நின்நயந்து உறைநாக்கும் நீ நயந்து உறைநாக்கும்
 பல்மாண் கற்பின் நினைகிளை முதலோர்க்கும்
 கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
 நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
 இன்னோர் என்னாது என்னொடும் சூழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
 எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
 பழம் தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
 திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே”⁴⁹

என்று பாடி மகிழ்கின்றார் பெருஞ்சித்திரனார்.

“குடும்பத் தலைவன் தன் மனைவி மக்களை மட்டும் காத்தல்
 போதாது; தன் சுற்றத்தாரையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது
 பழங்காலத்து தமிழர் கொள்கை. அன்றியும் தன்னிடம் வந்து, பொருள்
 இல்லை என்று இரந்து கேட்டவர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்து
 அவர்களின் வறுமையை மாற்றுவதும் குடும்பத் தலைவனின் கடமை
 என்ற கருத்து இருந்து வந்தது; அதுவே இல்வாழ்க்கையின் சிறந்த
 பகுதியாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது”⁵⁰

என்பார்.

“அரிதாய அறன்எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்
 பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
 புரிவுஅமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும்என
 பரிவு எண்ணில் பொருள் வயிற் சென்ற நம் காதலர்
 வருவர் கொல்”⁵¹

என்னும் கலிப்பாடல் வரிகளும் இல்லறத்தின் தனி மாண்பினை
 எடுத்துரைக்கின்றது. எனவே ஒருவனும் ஒருத்தியும் அறநெறி போற்றி ஒழுகலே
 இல்லறம் என்பது போதரும்.

அறமும் இரத்தலும்

இல்லை என வந்தார்க்கு இல்லை என்னாது இன்முகம் காட்டி அள்ளித் தந்து ஆதரிக்கும் இயல்பே தமிழர் பண்பு. அதனால்தான் வந்தாரை வாழவைக்கும் தமிழகம் என்ற சிறப்பு கிட்டியுள்ளது. ஒருவர் வந்து நிற்கும் அளவிலேயே அவர் நிலை உணர்ந்து வாட்டம் போக்கினர் சங்கத் தமிழர் என்பது மிகத் தெளிந்த உண்மை. கேட்பதற்கு முன்பே கொள் எனக் கொடுக்கும் பண்பே உயரிய பண்பு. அது தான் சீரிய அறப் பண்பு. கேட்டும் தராத நிலையைச் சங்க கால மாந்தர் வெறுத்தனர். அஃதோர் இழி பண்பு என்று இகழ்ந்தனர்.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”⁵²

என்கிறது புறநானூறு.

இல்லை என்னும் நிலையில் எளியராய்ப் பிறர் முன்பு நிற்பல் இழிவானது. ‘ஏற்பது இகழ்ச்சி’ என்று அவ்வையாரும் எடுத்துரைத்துள்ளார். கால நிலையின் கொடுமையால் ஒருவர் இரக்க நேர்ந்தால், அவர் வறுமை நீங்க, உள்ளார் வழங்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு வழங்கத் தயங்குவாரேயானால், அவர் இரந்து நிற்பாரினும் இழிந்தவர் என்கிறது புறநானூறு. ஒருவருக்குக் கொடுத்து உதவுவது சிறந்த அறம். அதனினும் சிறந்தது கொடுப்பதை ஏற்க மறுப்பது என்கிறார் புலவர். இதனால்தான் முயன்று பொருளிட்ட வேண்டும். இரந்து வாழ்தல் கூடாது. ஈட்டிய பொருளை இல்லார் அறிந்து உதவ வேண்டும். அதுவே சிறந்த அறப்பண்பு என உணர்த்துவதுதான் சங்க இலக்கிய மாண்பாக உள்ளது.

அறமும் தொழிலும்

சங்க காலத்தில் பல்வேறு தொழில்கள் நடைபெற்றன. அவையும் அறநெறி பிறழாமலே நடைபெற்றன என்பதை அறிய முடிகின்றது. சங்க காலத் தொழில்களில் தலையாயதாய் அமைந்தது உழவு. அதனால்தான் அய்யன் திருவள்ளுவர் ‘சுழன்றும் ஏர் பின்னது உலகம்’⁵³ என்றார். அவரே ‘உழவு உலகத்துக்கு அச்சாணி’⁵⁴ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே உழவுத் தொழில் புரிவோர் பாரம் இன்றிப் பயன்படுவோராக விளங்க வேண்டும். உழவர்க்கு உண்டாகும் இன்னல்களைக் களைவது மிகச் சிறந்த அறமாக அமைய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப் பெற்றது.

“நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது

பகடு புறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்

குடிபுறம் தருகுவை யாயின்நின்

அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே”⁵⁵

என்று கூறுகின்றது புறநானூறு.

சங்க கால வணிகரும் அறப்பண்பு நிறைந்தோராகவே விளங்கினர். தாங்கள் விற்கும் பொருளாக இருந்தாலும், வாங்கும் பொருளாக இருந்தாலும் குறையில்லா அளவை செய்தனர் என்பதை உணர முடிகின்றது.

“கொள்வதூஉம் மிகை கொள்ளாது கொடுப்பதூஉம்

குறைபடாது பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசி”⁵⁶

என்று கூறுகின்ற பட்டினப்பாலைப் பகுதி மிகச் சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது.

“நவமணிகள் விற்ற வணிகர் முதல் பிட்டு அப்பம் விற்ற வணிகர்

வரை வாணிகம் புரிந்து வந்த எல்லோரும் நடுவுநிலை தவறாது

வாணிகம் நடத்தினர்; தாம் பொருளை வாங்கியதற்குக் கொடுத்த

விலையும், அப்பொருளை விற்பதால் தமக்கு வரும் இலாபத்தையும்

வெளிப்படையாகக் கூறியே வணிகம் செய்தனர்”⁵⁷

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார். எனவே தொழில் முனைவோரும் அறப் பண்பு சான்றவராகவே விளங்கினர் என்பது புலப்படுகின்றது.

அறமும் செயலும்

செய்ய வேண்டிய செயலைக் காலத்தால் செய்து முடிப்பதும் ஓர் அறமே என்று எண்ணியவர்கள் நிறைந்த காலம் சங்க காலம். செய்ய வேண்டியதைக் காலம் தாழ்ந்து செய்தால் அதனால் வரும் பயன் குன்றும் என்றும் கருத்தினை மனத்திருத்தி வாழ்ந்தவர்கள் சங்க கால மாந்தர் என உணர முடிகின்றது.

“களளி ஏய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு

வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்

உப்பிலாஅ அவிப் புழுக்கல்

கைக்கொண்டு பிறர்க்கு நோக்காது

இழி பிறப்பினோன் ஈயப் பெற்று

நிலங்கல னாக இலங்குபலி மிசையும்

இன்னா வைகல் வாரா முன்னே

செய்நீ முன்னிய வினையே”⁵⁸

என்று செயலறத்தை வலியுறுத்திப் பாடியுள்ளார் அய்யாதி சிறுவெண்டேரையர் என்னும் புலவர். செய்யும் தொழிலை, செயலை முறையாகவும், சரியாகவும், காலத்தோடும் செய்வது செயல் அறம் எனப் போற்றப்பெற்ற பாங்கினை, இப்புலவரின் எச்சரிக்கை உரையால் நன்கு அறிய முடிகின்றது.

ஒரு செயலைச் செய்வதனால் தீமை வந்து சேருமோ, அது நலம் பயக்குமோ என்று எண்ணி வாளா இருத்தல் கூடாது. ஒருவருக்கு வரும் தீமையும் நன்மையும் அவரவர் செயலாலேயே வருகின்றன. செயலை நன்கு செய்வார் தீமையை எதிர்நோக்க வேண்டியதில்லை. நலமே விளையும் என்பதை உணர்த்தும் பாங்கில் எடுத்துரைக்கப் பெற்றதுதான்,

“தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன”⁵⁹

என்னும் அறவுரை.

அறமும் ஈகையும்

தலையாய அறமாகக் கருதப்படுவது ஈகை. பண்டை மன்னர்கள், குறுநிலம் ஆண்டோர், வள்ளல்கள், பெரும் செல்வர்கள் அனைவருமே ஈகைக் குணம் கொண்டோராக விளங்கினர். தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் இரவலர்க்கு வழங்கி மகிழ்தல் உண்டு. இதனை,

“கடந்து அடுதானை மூவரும் கூடி

உடன்றினிர் ஆயினும் பறம்பு கொளற்கு அரிதே

முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நல்நாடு

முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்

யாமும் பாரியும் உளமே

குன்றும் உண்டு நீர் பாடினார் செலினே”⁶⁰

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

போரினால் பெற முடியாததை இரவலர் மிக எளிதில் பெற முடியும்.

“அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே

வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே

நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால் பாடினள் வரினே”⁶¹

என்பார் கபிலர். மேலும்,

“ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே”⁶²

என்று அவர் கூறியுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

தன்னை நோக்கி வந்து ஈகை வேண்டி நிற்போர் எத்தகையோர் என்று ஆராய்ந்து வழங்குவதை ஈகை அறமாகக் கருதவில்லை. எத்தகையோராக இருந்தாலும் தாராளமாக வழங்குதலையே அறமாக எண்ணினர்.

“வல்லார் ஆயினும் வல்லநர் ஆயினும்
வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி
அருள வல்லை ஆகுமதி அருளிலர்
கொடாமை வல்லர் ஆகுக”⁶³

என்று அறிவுறுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

வேந்தர்களும் மன்னர்களும் வள்ளல்களும் தான் ஈகை அறம் புரிந்தனர் என்றில்லை. எளிய நிலையில் இருந்தோரும் வேளாண்டொழில் புரிந்தோரும் கூட, தங்களால் இயன்ற அளவு மற்றவருக்கு வழங்கி மகிழ்ந்துள்ளனர். மருத நிலத்தின் வழியே சென்றால் அங்கே வயிறார அருந்த கரும்புச்சாறு கிடைக்கும் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

“எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை
விசயம் அடீஉம் புகைகூழ் ஆலைதொறும்
கரும்பின் தீம்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்”⁶⁴

என்னும் பாடலடிகள் மருத நிலத்து உழவர் பெருமக்களின் ஈகை உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றன. மலைபடுகடாம்⁶⁵, பெரும்பாணாற்றுப்படை⁶⁶ போன்றவற்றிலும் இத்தகைய இனிய செய்தியைக் காண முடிகின்றது.

“களத்தின்கண் வரும் இரவலர் முதலியவர்களுக்கு நெல்லை வாரி வழங்குவர்”⁶⁷

என்றும்,

“களத்தில் வருவார்க்கு நெல் வழங்குதலே அன்றி உணவும் அளித்தனர்; வாளை மீனின் பொரியலை நெல்லாலான கள்ளுடனே சேர்த்து வழங்குவர்”⁶⁸

என்றும் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை உழவர் ஈகைத் திறத்தை விவரித்துள்ளார். இவை அனைத்தும் ஈகை அறத்தின் இயல்பையும் உயர்வையும் இயம்புவனவாக அமைகின்றன.

அறத்தின் மாண்பு

அறத்தின் மாண்பினைப் பல பாடல்களில் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர்.

“வாழ்வின் அடிப்படையாக அமைந்த குறிக்கோள்கள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றாம். ஆடவர் பெண்டிரது அன்பு வாழ்க்கையை “இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஶீபைந்திணை” (தொல்.களவு.1) என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். அறத்தினால் பொருளாக்கி, அப்பொருளால் இன்பம் நுகர்தல் சிறப்பாகும் என்பதைக் கருதி இன்பத்தை முதலிலும் அதற்குக் காரணமான பொருளை அதனையடுத்துத்

இவ்விரண்டிற்கும் மூலகாரணமான அறத்தை அதன் பின்னரும்
ஆசிரியர் அமைத்திருக்கிறார்”⁶⁹

என்பார். எனவே அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த பொருளால் வரும்
இன்பமே சிறந்த இன்பம் என்பதை உணர முடிகின்றது. அறத்தின் மாண்பை
வரிசைப்படுத்தியுள்ளது கலித்தொகை.

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பு எனப்படுவது பாடு அறிந்து ஒழுகுதல்
அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவு எனப்படுவது பேதையர்சொல் நோன்றல்
செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்
பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁷⁰

என்பது கலித்தொகைப் பாடற்பகுதி.

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம்”⁷¹

என்பார் கோவூர்கிழார்.

“அறமும் பொருளும் வழாமை நாடி
தற்தகவு உடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னாக்கும்மே முன்னியது முடித்தல்”⁷²

என்பார் ஓரம்போகியார் என்னும் புலவர்.

அறம் சிறப்பு மிக்கதும் மாண்புமிக்கதும் ஆகும். அறவழி நடப்போர் நிறைந்த நாடு நலமிகு நாடாக மிளிரும். மக்கள் பொலிவும் இளமையும் நிறைந்தவராய் வாழ்வார். எங்கும் இன்பம் தழைக்கும்.

“அக்காலத்தில் சிலர்தம் வாழ்வினும் பிறர் வாழ்வே மேலெனக் கருதினர். ஆகவே, தாம் நலம் பெறுவதிலும் பிறர் நலம் பெறுவது நல்லதென நினைத்தனர். நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்டு நெடுங்காலம் வாழ நினைத்த அதியமான், தன்னினும் அவ்வையார் வாழ்ந்தால் உலகுக்குப் பயன் உண்டு எனக் கருதி அவருக்கு அதை அளித்தான். அதன் சிறப்பையும் பிறகே கூறினான். அதனால் அவ்வையார்,

“ஆதல் நின்கைத் தடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கீந் தனையே”

எனப் பாராட்டினார். இத்தகைய சான்றாண்மை மிக்க ஒழுக்க சீலர்கள் - பண்பாட்டாளர்கள் - நாட்டில் வாழ்ந்தார்களாயின் அந்நாட்டில் துன்பம் இல்லை - பசி இல்லை - பிணி இல்லை - ஏன்? மூப்பும் இல்லை. இதைத்தான் பிசிராந்தையார் பாடல் நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றது. தன் தலை நரைக்காததற்கும் மூப்புத் தெரியாமைக்கும் அவர் காட்டும் காரணங்கள் அமைந்த பாடலே உயர்ந்த பண்பாட்டின் இலக்கியமாகும்.

‘யாண்டு பலவாக நரையில வாசுதல்

யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்

மாண்டன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்

யான்கண் டனையர்என் இளையரும் வேந்தனும்

அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன் தலை

ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே’ (புறம் 191)

என்ற பாடல் என்றென்றும் வாழ வேண்டிய பாடலாகும்.”⁷³

என்ற நீண்ட விளக்கத்தினைப் பேராசிரியர் அ.மு.பரமசிவானந்தம் தருகின்றார். இதனால் அறத்தின் மாண்பு தெள்ளிதில் புலப்படும்.

அறமும் நன்றியும்

நன்ற மறவாத நிலையை மிகச் சிறந்த அறமாகவே போற்றியுள்ளனர். அதனால்தான் அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”⁷⁴

என்று மிகக் கடுமையாகக் கூறியுள்ளார். நன்றி பாராட்டுதல் என்பது அவ்வளவு சிறப்புடைய செயலாகும் என்பதை உணர்த்தவே இவ்வளவு கடுமையாக எச்சரித்துள்ளார்.

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாண்இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்திலில்”⁷⁵

என்பார் ஆலத்தூர் கிழார். எனவே நன்றி மறத்தல் என்பது அறம் தவிர்தலாகக் கருதப்பெற்றது. நன்றி மறவாமை, பிறர் செய்த உதவியை என்றும் உள்ளத் திருத்தி வாழும் வாழ்க்கை அறம் போற்று தன்மைத்தாகும் என்பதை மிகத் தெளிவுபட கூறியுள்ளார். அதனால் செய்ந்நன்றி போற்றுதலும் அறமே என அறிய முடிகின்றது.

அறமும் வஞ்சினமும்

தனி மனித வாழ்க்கையில் அறம் நிறைந்திருந்தால் சமுதாயம் தழைக்கும். ஓங்கு புகழ் வாய்ந்த சமுதாயமாக, உலகிற்கு உயர் வழி காட்டுகின்ற சமுதாயமாக

மிளிரும். அரசன் வஞ்சினம் கூறுவது போலவே தனி மனிதனும் வஞ்சினம் கூறும் இயல்பைக் காண முடிகிறது. இத்தனி மனிதன் தான் சொல்லியவாறு நடக்கவில்லை என்ற என்னைஅறம் பிறழ்ந்தவன் என்று இந்த ஊர் மக்கள் தூற்றட்டும் என்று வஞ்சினம் கூறுவது தெள்ளிதின் நோக்கத் தக்கது.

“.... ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கை வசதிகளை மட்டும் பெருக்கி அவர்கள் வாழவில்லை. ஈதலைப் பேரறமாகக் கருதினர். தலைமகன் பேச்சு இதனைத் தெளிவாக்குகிறது. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் தலைமகளை நோக்கி, ‘மென்மையான பெண்ணே, உன் நல்ல உள்ளம் தனிமையால் வாடி வருந்தும்படி உன்னைப் பிரிந்து நெடுநாள் இருக்க மாட்டேன். அவ்வாறின்றில் பிரிந்து நெடுநாள் தங்குவோனாயின், யான் நடத்தும் தகுதியான அற வாழ்க்கையில் என்னிடம் இரப்போர் வருதல் இல்லாத வீணான நாள்கள் பல உளவாகுக’ என்கிறான்”⁷⁶

என்ற செய்தியை முனைவர் தெ.ஞானசுந்தரம் தருகின்றார்.

“மெல்லியல் அரிவைநின் நல்லகம் புலம்ப
நிந்துறந்து அமைகுவென் ஆயின் எந்துறந்து
இரவலர் வாரா வைகல்
பல ஆகுக யான் செலவறு தகவே”⁷⁷

என்ற குறுந்தொகை பாடலுக்கு அவர்தரும் விளக்கமே அது. ஆகவே அறம் பிறழ்வது என்பது மிகவும் தரம் குறைவதாக அக்காலத்தில் கருதப்படுவது புலப்படுகின்றது. அதனால்தான் தலைமகன் தன் அறவாழ்வை வஞ்சினத்தில் வைத்துப் பேசுகின்றான்.

அறமும் அரசியலும்

அக்கால அரசு அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தது. மன்னன் மக்களின் உயிரெனப் போற்றப்பட்டான். அதனால்தான் மக்கள் மன்னனை இறை என்று போற்றினர்.

“நடுவு நிலையில் நின்று நாட்டினை யாண்ட அரசன் மக்களால் இறைவனாக மதித்து வழிபடப் பெற்றான். கொடியவர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டாரும், வறுமையால் வாட்டமுற்றாரும் ஆகிய பலரும் தம் குறைகளைச் சொல்லி நலம் பெறுவதற்கு ஏற்ற முறையில் காட்சிக்கு எளியராகவும், இன்சொல்லுடையராகவும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் விளங்கினர். அவர்கள் அரசியல் பாதுகாப்புக்காக நாட்டு மக்களிடமிருந்து பெறும் பொருள், விளைவதில் ஆறிலொன்றாகிய நிலவரியேயாகும்”⁷⁸

என்பார் க.வெள்ளைவாரணனார்.

“குடிமக்களின் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கை அரசன் வரியாகப் பெறுவான். ‘அரசன் அறிவுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும்; பல புதிய வழிகளால் குடிகளின் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த வேண்டும். அந்நிலையில், குடிமக்கள் தாமே அரசனைத் தேடி வந்து, தமது வரிப்பணத்தை எளிதாகக் கொடுக்கும் நிலைமை அமைதல் வேண்டும். அந்நிலையிலும் அவர்கள் அவ்வரிப் பணத்தைப் பகுதி பகுதியாகக் கொடுக்கவும் வழி இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறின்றித் தன் அரசாங்க அலுவலரை ஏவி, வலிய முறையில் வரியைக் கவர்தல், அரசனுக்கும் குடிக்கும் கேட்டை விளைக்கும் என்று பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியை நோக்கிப் பிசிராந்தையார் கூறியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது”⁷⁹

என்பார் அறிஞர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்

கதழ்பரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்

நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும் என

நான்குடன் மாண்டதாயினும் மாண்ட

அநநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”⁸⁰

என்பது புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி. மதுரை மருதனிள நாகனார் பாண்டியன் நன்மாறனுக்கு அரசியல் அறம் உரைத்தப் பாடற்பகுதி இது.

குடபுலவியனார் என்னும் சங்கப் புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைச் சந்தித்து,

“முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளை இப்

பரந்து பட்ட வியன் ஞாலம்

தாளின் தந்து தம்புகழ் நிறீஇ

ஒருதாம் ஆகிய உரவோர் உம்பல்

ஒன்றுபத்து அடுக்கிய கோடிகடை இரீஇய

பெருமைத்து ஆக நின்ஆயுள் தானே

நீர்த் தாழ்ந்த குறுங் காஞ்சிப்

பூக் கதூஉம் இனவாளை

நுண்ஆரல் பருவரால்

குருஉக் கெடிற்ற குண்டு அகழி

வான் உட்கும் வடிநீண் மதில்

மல்லல் மூதூர் வய வேந்தே

செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டினும்

ஞாலம் காவலர் தோள்வலி முருக்கி

ஒருநீ ஆகல் வேண்டினும் சிறந்த
 நல்இசை நிறுத்தல் வேண்டினும் மற்றதன்
 தகுதி கேள்இனி மிகுதியாள
 நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
 உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே
 உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
 உணவெனப் படுவதாஉம் நிலத்தொடு நீரே
 நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈ ண்டு
 உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே
 வித்திவான் நோக்கும் புன்புலம் கண்ணகன்
 வைப்புற்று ஆயினும் நண்ணி ஆளும்
 இறைவன் தாட்கு உதவாதே அதனால்
 அடுபோர்ச் செழிய இகழாது வல்லே
 நிலன்நெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
 தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே
 தள்ளா தோர்இவண் தள்ளா தோரே”⁸¹

என்று மிக விரிவாக அறம் பேசியுள்ளதையும், அரசியல் விளக்கம் அளித்துள்ளதையும் காண முடிகின்றது.

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
 மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட்கு ஆகும்
 நூறுசெறு ஆயினும் தமிழ்துப் புக்கு உணினே
 வாய்புகு வதினினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்
 அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
 கோடியாத்து நாடு பெரிது நந்தும்
 மெல்லியன் கிழவன் ஆசி வைகலும்

வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு

பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்

யானை புக்க புலம் போலத்

தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே”⁸²

என்னும் பிசிராந்தையார் பாடலும் அரசியல் அறம் பேசும் பாடலாகவே அமைந்துள்ளது.

“நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை

வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே”⁸³

என்று அரசனுக்கு அரசியல் அறம் பற்றி அறிவுறுத்துகின்றார் மோசிகீரனார்.

அரசனின் அறம் பிறழா ஆட்சியையே செங்கோல் ஆட்சி என்று அறிஞர் பெருமக்கள் போற்றினர். அரசன் செங்கோல் தவறாதவனாக இருப்பானேயானால், அவன் ஆட்சி, அந்நாட்டு மக்களுக்கு இனிய குளிர்ச்சியானதாக அமையும் என்பதைப் பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.⁸⁴

“...வேந்தன் பகைவர்மேல் ஓச்சிய வேலைக் காட்டிலுங்

கொடியாதயிருந்தது யாம் போதற்கு எழுந்த கானம்; இவள் தன்

அகன்ற மெல்லிய தோள்களோ அவன் செங்கோலினுங் குளிர்ந்த

வாயிருக்கின்றன.”⁸⁵

என்று தலைவன், தலைவியின் தோள் நலத்துக்கு உவமையாக அரசனின் செங்கோலைக் காட்டியுள்ள பாங்கினை மறைமலையடிகள் காட்டுவார்.

“உலகம் மழையை நோக்கி வாழ்வது போல் நாடு அரசனின்

செங்கோன்மையை நோக்கி வாழ்கின்றது என்று தெளிந்த அரசர்

செங்கோன்மை வழுவாது ஆண்டனர். அறம் நிலைத்தலும் அறவோர்

அகமகிழ்வுடன் வாழ்ந்து நன்னெறி பரப்பலும், அறிவியல் நூல்கள்
பெருகுவதற்கேற்ற சூழ்நிலை அமைதலும் செங்கோண்மை
ஆட்சியில் சிறக்க நிகழ்ந்தன”⁸⁶

என்பார் அறிஞர் சி.இலக்குவனார்.

“நன்று பெரிது உடையையால் நீயே

வெந்திறல் வேந்தே இவ் உலகத் தோர்க்கே”⁸⁷

என்று செங்கோல் ஆட்சி நடத்திய சேரனைக் காப்பியற்றுக் காப்பியனார்
வாழ்த்தியுள்ளார். இவ்வாறு செங்கோன்மையுடன் செவ்விய ஆட்சி
நடத்துதல்தான் அரசியல் அறம் என்பதைப் பல சங்கப் பாடல்கள்
புலப்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

அறமும் மறமும்

பண்டைத் தமிழரின் பெருமைகளுள் ஒன்றாக விளங்குவது வீரம்.
அவர்களின் வீர வாழ்வு நேரியது; ஒழுங்குடையது; அறம் பிறழாதது.
அதனால்தான் தொல்காப்பியர் புறத்தினையியல் என்று தனியாக ஓர் இயல்
பகுத்து இலக்கணம் கூறிச் சென்றார்.

“அறத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகுக்கப் பெற்றதே தமிழ்

வேந்தரது அரசியல் நெறியாகும். அக்காலத் தமிழ் மன்னர்

மேற்கொண்ட போர் முறையும் அறத்தின் வழியமைந்ததே யாகும்”⁸⁸

என்பார்.

அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்”⁸⁹

என்று மறத்தில் அறம் சிறந்திருந்த பாங்கினைச் சுட்டுகின்றது புறநானூற்றுப்
பாடல் அடி. தன்னைப் பழித்த மாற்றரசன் மீதும் அறம் பிறழப் படை நடத்தும்
இயல்பு தமிழ் மன்னர்களுக்கு இருந்ததில்லை.

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா

நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ

திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி

நிலமிசைப் புரளும் கைய வெய்துயிர்த்து

அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்

பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்

பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்

வினைபுனை நல்லில் இனைகூஉக் கேட்பவும்

இன்னாது அம்ம ஈங்கு இனிது இருத்தல்

துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்

அறவை யாயின் நினது எனத் திறத்தல்

மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல்

அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்

திறவாது அடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்

நீள்மதில் ஒரு சிறை ஒடுங்குதல்

நாணுத்தக வுடைத்து காணுங் காலே”⁹⁰

என்னும் கோவூர்கிழார் பாடல் அறமும் மறமும் பற்றிப் பேசும் மிகச் சிறந்த பாடலாக அமைகின்றது. முற்றுகையின் போது கதவடைத்து உள்ளோ வாளா இருத்தல் வீரமாகாது. அப்படி வாளா இருத்தலாலே மக்களும் மற்ற உயிரினங்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவு முதலிய பொருள்கள் கிட்டாமல் துன்புறுகிறார்கள். எனவே போர் அறப்படி நீ மதில் கதவைத் திற என்றுசோழன் நெடுங்கிள்ளிக்கு ஆணையிடுகின்றார் புலவர் கோவூர்கிழார். இதனால் போரிலும் அறம் போற்றிய பாங்கு புலனாகின்றது.

அறமும் அறிஞரும்

அறிஞரின் கடமை சமுதாயத்திற்கு அறத்தின் இயல்பையும் வலிமையையும் எடுத்துரைப்பதாகும். சங்க கால அறிஞர் கடமை உணர்வுமிக்கவர்களாக விளங்கினர். எங்கே அறம் சிதைய வாய்ப்பு உண்டானாலும் அங்கே சென்று அறிவுறுத்தித் திருத்தினார்கள். சமுதாயம் அறவழியில் செல்ல உதவினார்கள். அக்காலத்தில் புலவர்களாம் அறிஞர் பெருமக்களுக்கு உயரிய மதிப்பு இருந்தது. அதனால் அவர்கள் எங்கும் எவர் முன்னும் சென்று நின்று அறம் காத்தனர்.

“புலவர்கள் தம் செல்வாக்கினால், அரசாக்கிடையே ஏற்பட்ட பகைமையைப் போக்கி, போரினால் மக்களுக்கு உண்டாகும் பெரும் துன்பத்தினைப் போக்கினர்”⁹¹

என்பார்.

“பெருவெள்ளத்தால் உண்டாகும் பூசல் அல்லது மக்கள் அய்யோ என முறையிடும் பூசல் நேராதபடி தம் நாட்டு மக்கள் அமைதியாக வாழும் வண்ணம் முறை செய்தார்கள். புலி தன் குட்டியைப் பாதுகாப்பது போல வேந்தர்களும் தங்கள் குடிமக்களைப் போற்றிப் பாதுகாத்தார்கள். ‘கொல்லும் தன்மையுடைய யானைகளும், மனஞ் செருக்குற்ற குதிரைகளும் நெடுங்கொடிய பெரிய தேர்களும் உள்ளத் திண்மை படைத்த போர் வீரர்களும் என்னும் நாற்பெரும் படைகளால் வேந்தர் சிறப்புற்றிருப்பினும், அறநெறியை முதலாகக் கொண்டு நிகழ்வதே வெற்றியாகும்’ என்ற கருத்தினைப் புலவர்கள் வேந்தர்க்கு அறிவுறுத்தினார்கள்”⁹²

என்பார் க.வெள்ளைவாரணனார்.

“எல்லாவற்றிற்கும் மூலமான அறமே யாவரும் மேற்கொள்ளத் தக்கது. பேகன் தன் மனைவி கண்ணகியைத் துறந்து வாழ்ந்தபோது, பரணர் அவனை நோக்கிப், ‘பொருள் இன்பங்களுக்குக் காரணமான அறநெறியைத் தவறவிட்டாய், நீ குளிரால் நடுங்கிய மயிலுக்குக் கூடப் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்தும் அருள் உள்ளம் படைத்தவன். அத்தகைய நீ உன் மனைவி மாட்டு அருள் செய்யாது ஒழிதல் மிகவும் கொடுமையானது. நீ அவளுடைய துன்பத்தைப் போக்கி, இன்பம் செய்யும் அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இதுவே நான் உன்னிடம் வேண்டும் பரிசு’ என்று கூறி, அவனை அறவழியில் செலுத்தினார்”⁹³

என்ற அரிய கருத்தினை எடுத்துரைக்கின்றார் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை. இச்செய்தியால் அறிஞர் பெருமக்கள் நாட்டறம் மட்டும் பேசாது வீட்டறமும் காத்தனர் என்பது புலப்படுகின்றது.

“இப்பொழுது இவர்க்கு இவ்வுதவி செய்யின் இதனால் மறுமையில் நமக்கு இன்ன பயன் விளையும் என்று கருதி அறம் செய்தல், பொருளை விலையாகக் கொடுத்து அதற்கு அறத்தைக் கொள்ளும் வணிகமாகும் என்பது பண்டையோர் கருத்து. ஆதலால், பயன் கருதாது அறம் செய்தலையே சான்றோர் வற்புறுத்தினர்”⁹⁴

என்பர் பேராசிரியர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

“ஒழுக்கமும் அறநெறியும் உயிரினும் சிறந்தவை என்பது சங்கச் சான்றோர் கோட்பாடு”⁹⁵

என்ற கருத்தும் நோக்கற்கு உரியது.

அற மன்றம்

அறத்தை வாழ்வின் உயரிய நெறியாகக் கருதியதால் ஆங்காங்கே அற மன்றங்கள் நிறுவி. அறநெறியைக் காத்தனர் என்ற செய்தியையும் அறிய முடிகின்றது.

“அறங் கூறவையும் என்னும் பெயரால் உண்மை பிறழாத நீதிமன்றங்கள் பழந்தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கே இருந்து வந்தன. அத்தகைய நீதிமன்றங்களில் ஒன்று, சோழர் தலைநகராகிய உறையூரில் சிறப்புற்றிருந்தது”⁹⁶

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார்.

“மறம்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து
அறம்கெட அறியாது”⁹⁷

என்பது நற்றிணை தரும் செய்தி.

“..... பெரும் பெயர்க் கள்ளூர்
திருநுதற் குறுமகள் அணிகலம் வவ்விய
அறனிலாளன் அறியேன் என்ற
திறனில் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்
முறிஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறுதலை பெய்த ஞான்றை
வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”⁹⁸

என்பது அகநானூறு காட்டும் அறமன்றம்.

“தமிழ்நாட்டில் தலைநகர்கள்தோறும் அறங்கூறவையம் (நீதிமன்றம்) அரசர்களால் நிறுவப் பெற்றவை. நாட்டிலுள்ள மக்களால் தீர்க்க முடியாத பெரிய வழக்குகளெல்லாம் இத்தகைய

அறங்கூறவையத்தில் முடிவு செய்யப் படுவனவாம். இவ்வவையில் நீதி வழங்குதற்குரிய திறம் பெற்ற தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்து நியமிக்கும் பொறுப்பு வேந்தனைச் சார்ந்ததாகும். அரசர்கள் நடுநின்று நீதி வழங்குதற்குரிய திறனுடையவர்களையே தேர்ந்து நியமித்தல் வழக்கம். இதன்கண் அமர்ந்து நீதி வழங்கும் முதியோர், இவ்வவையில் நுழைவதற்கு முன்னரே தம் உள்ளத்தமைந்த பழைய பகைமையினையும் மாறுபாட்டினையும் நீக்கிப் புகுவர். இத்தகைய நீதிமன்றங்கள் சோழர் தலைநகராகிய உறையூரிலும், பாண்டியர் தலைநகராகிய மதுரையிலும் அரசர் ஆதரவில் நிகழ்ந்தன. இவையேயன்றி, முறை வழங்கும் அவைகள் சிற்றூர்களிலும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. இவ்வவையின் இயல்பினை 'எட்டுவகை நுதலிய அவையம்' எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். குடிபிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறாமை, அவாவின்மை என்னும் எட்டுவகைப் பண்புகளாலும் நிரம்பிய தகுதியுடையவர்களே இவ்வவையில் நீதி வழங்கும் பெருமக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார்கள்”⁹⁹

என்பார் அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணனார். இதனால் அறம் காத்தலை, அறத்தின் மாண்பைப் போற்றுதலைச் சங்க கால மாந்தர் எங்ஙனம் போற்றினர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

“தொன்று தொட்டு தமிழ் இலக்கிய மரபில், இலக்கியத்தில் அறநெறிக் கருத்துகள் இடம் பெறுவதை முதன்மையான கொள்கையாகப் போற்றி வருவதோடு, இலக்கியம் இன்புறுவதாகவும் அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணமும் உடனிருந்து வந்ததைக் காணலாம். தமிழர் கண்டவை எல்லாம் உண்மை, நன்மை, அழகு ஆகியவை இயைந்து விளங்குபவை. சங்க காலந் தொடங்கித் தமிழ்க்

கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை இன்புறுத்துவதோடு உள்ளத்தைத் 'திருத்தும் பண்பையும் பெற்றிருப்பதால், அவை படிப்போரின் வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இதனைத் தொல்காப்பியர் 'விழுமியது மொழியால் விழுமியது பயத்தல்' எனக் குறிப்பிடுகிறார். நன்னூலார் இலக்கியத்திற்குரிய பத்து அழகுகளைக் கூறுமிடத்து, 'நவின்றோர்க்கு இனிமை நன்மொழி புணர்த்தல்' என்பதோடு 'விழுமியது பயத்தல்' என்பதையும் இணைத்துக் கூறியுள்ளார். பண்டு தொட்டுஇன்றுவரை தமிழ்க் கவிதைகள் பெரும்பாலும் அறங்கூறும் இயல்பும் கவிதை இயல்புங் கொண்டே விளங்குகின்றன. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொருத்தமட்டில் தமிழ்க் கவிஞர்கள் வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதே இலக்கியத்தின் நோக்கம் என்ற கொள்கையுடையவராய் உள்ளனர் என்றும் குறிப்பிடலாம்"¹⁰⁰

என்னும் கூற்றும் சங்க இலக்கியம் அறத்தின் மாண்பினைச் செம்மையாக எடுத்துரைக்கும் பான்மையினைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றது.

சங்க காலம் தமிழக வரலாற்றின் பொற்காலம் என்று எல்லோராலும் பாராட்டப்பெறுகின்றது. அதற்குக் காரணம் சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வு தூயதாக விளங்கியது; வளம் செறிந்ததாக அமைந்திருந்தது; தமிழர் பேருள்ளம் படைத்த பெருமக்களாக விளங்கினர். மனித உள்ளம் பண்பட்டதாக இருந்தது. உயிரிர்க்கப் பண்பு ஓங்கியிருந்தது. உதவும் மனப்பான்மை அனைவரிடமும் இருந்தது. இப்படி எல்லா நலமும் சான்ற சமுதாயமாகச் சங்ககாலச் சமுதாயம் ஒளிரவும் மிளிரவும் துணைநின்றது அறத்தின் மாண்பு காக்கப்பட்டதாலேயே என்று கூறினால் அது மிகவும் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. டாக்டர் ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப.211.
2. புறம், 31:1-2.
3. ந.சஞ்சீவி, சங்க காலச் சான்றோர்கள், ப.142.
4. ந.சஞ்சீவி, சங்க காலச் சான்றோர்கள், பக்.150-151.
5. சா.நசீமாபானு, சங்க இலக்கியத்தில் மனையறம், ப.9.
6. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.31.
7. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.30.
8. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.269.
9. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.269.
10. குறிஞ்சிப்பாட்டு, அடிகள் 13-18.
11. மதுரைக்காஞ்சி, 234-237.
12. டாக்டர் நா.செயராமன், சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை, ப.243.
13. புறம், 192:2-6.
14. பதிற்றுப். 70:17-19.
15. மதுரைக்காஞ்சி, 197-205.
16. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், அகமும் புறமும், ப.266.
17. பதிற். 21:4.
18. பதிற். 58:9.
19. குறுந். 392:2.

20. மதுரைக். 19-20.
21. நற். 283:6-8.
22. நற். 289:2-3.
23. பதிற். 63:6-7.
24. பதிற். 70:12.
25. குறள். 2௭1
26. புறம். 27.
27. அ.மு.பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், பக்.346-347.
28. புறம். 189.
29. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், அகமும் புறமும், பக்.233-234.
30. ஆர்.வேங்கடாசலம் பிள்ளை, அகநானூறு சொற்பொழிவுகள், தலைமையுரை, ப.37.
31. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.156.
32. நற். 186.
33. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.157.
34. நற். 214.
35. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.150.
36. நற். 142.
37. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.151.
38. நற். 374.
39. தொல். கற்.11.
40. அகம். 374.

41. நற். 41.
42. புறம். 18:19.
43. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.97.
44. மதுரைக் காஞ்சி, 527-535.
45. புறம். 143:6-15.
46. புறம். 145.
47. அகம். 286:1-7.
48. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.164.
49. புறம். 163.
50. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.155.
51. கலித். 11:1-5.
52. புறம். 204:1-4.
53. குறள் 1031.
54. குறள் 1032.
55. புறம். 35:31-34.
56. பட்டினப். 210-211.
57. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.84.
58. புறம். 363:10-17.
59. புறம். 192:2-3.
60. புறம். 110.
61. புறம். 111.

62. புறம். 109:17-18.
63. புறம். 27:15-19.
64. பெரும்பாண். 260-262.
65. மலைபடு. 454-464.
66. அகம். 256:15-17.
67. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.59.
68. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.59.
69. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.229.
70. கலித். 133:6-14.
71. புறம். 31:1-2.
72. அகம். 286: 10-12.
73. அ.மு.பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், பக்.260-261.
74. குறள் 110.
75. புறம். 34:1-6.
76. முனைவர் தெ.ஞானசுந்தரம், குறுந்தொகைத் தெளிவு, ப.42.
77. குறுந். 137.
78. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.29.
79. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.50.
80. புறம். 55:7-12.
81. புறம். 18.
82. புறம். 184.

83. புறம். 183.
84. பட்டினப். 299-301.
85. மறைமலையடிகள், பட்டினப்பாலை, ஆராய்ச்சியுரை, ப.50.
86. சி,இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் சங்க காலம், ப.39.
87. பதிற்றுப். 37:12-13.
88. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.18.
89. புறம்.62:7.
90. புறம். 44.
91. முனைவர் மு.வசந்த மல்லிகா (க.ஆ) சங்க இலக்கியம் பன்முகப் பார்வை, ப.161.
92. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.31-32.
93. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.231.
94. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.113.
95. அ.வெ.சுப்பிரமணியன், சங்கப் பாட்டில் விளங்கும் உணர்ச்சி, ப.174.
96. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.161.
97. நற்.400.
98. அகம். 256:15-21.
99. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.33-34.
100. வி.சி.சசிவல்லி (க.ஆ.), சங்க இலக்கியம், ப.59.

இயல்-4

**உலகப் பொதுமைச்
சுந்தனை**

உலகப் பொதுமைச் சிந்தனை

உலகம் ஒன்றுபட வேண்டும் என்ற குரல் இன்று ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. மனித குலத்தின் அறிவு வளர்ச்சியும் அறிவியல் வளர்ச்சியும் இத்தகைய உயரிய உணர்வை உண்டாக்கியுள்ளன. இன்றைய மனிதனின் உலகியல் அறிவும் விரிந்ததாக உள்ளது. இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே உலகம் முழுமையும் நடப்பனவற்றை அறியும் வாய்ப்பு உள்ளது. எளிதில் உலகின் எந்த எல்லைக்கும் சென்று வர முடிகிறது. இத்தகைய நிலையில் பொதுமைச் சிந்தனை உருவாதல் வியப்பன்று.

ஆனால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழர் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்களாக விளங்கியுள்ளனர் என்பதை நினைக்கும் போது, அக்காலத் தமிழர்களின் உணர்வு பெரிதும் போற்றுதற்கு உரியதாக உள்ளது.

உயர்ந்த நாகரிகமும் சீரிய பண்பாடும் கொண்ட ஓரினத்தால் மட்டுமே பொதுமையான, உலகப் பொதுமையான எண்ணங்களை வெளியிட இயலும். ஆண்டு எல்லையை இன்றுவரை உறுதி செய்ய இயலாமல் உள்ள சங்க இலக்கியங்களில் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகள் பல மிளிர்வதைக் காண முடிகின்றது. அவற்றைக் காணாதல் தமிழின் சிந்தனையை எண்ணுவதாக மட்டும் அமையாது. அவர் தம் உயரிய செம்மாந்த பண்பாட்டை அறிவதாகவும் அமையும்.

பொதுமைச் சிந்தனைகள் என்றுமே போற்றப்பெறும் இயல்பின. நிலைத்த தன்மையன. இன்னும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் பொதுமைச் சிந்தனைகளே நிலைத்த உண்மைகள் எனலாம். பொதுமைச் சிந்தனைகள்

உலகை நல்வழிக்கு இட்டுச் செல்வன. உலக மக்கள் அனைவரும் போற்றும் உயரியவை.

“உலகத்தை நன்னெறிப்படுத்தவும், நல்வழிப்படுத்தவும் உலக வாழ்விற்குப் பயனாகவும் வண்ணமும் எச்சமுதாயத்திற்கும் எம் மக்களுக்கும் உரியனவாய்க் கருதப்படும் பொது உண்மைகள் அனைத்தும் நிலைத்த உண்மைகள் எனப்படும்”¹

என்பார்.

“நல்ல கருத்துகள் பொதுமன உணர்வு அல்லது பிறர் நலம் அடிப்படையில் தோன்றி நிலைபெறுடையனவாய் விளங்கி மானிட இனத்திற்கு என்றென்றும் பயன்படுகிறபொழுது அவை நிலைத்த உண்மைகளாகும் தகுதியைப் பெறுகின்றன”²

என்பார் அறிஞர் ஈ.கே.பாஸ்கரதாஸ்.

அத்தகு நிலைத்த உண்மைகளை, உலகப்பொதுமைச் சிந்தனைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சங்கப் பாடல்கள் பல உள்ளன.

“இன்றைக்குத் தமிழ் இனமே செம்மாந்த நிலையில் நிமிர்வோடு நின்றற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் தமிழினப் பண்புகளே காரணம்”³

என்பாரின் எண்ணம் ஈண்டு நினையத்தக்கது.

“சங்க காலப் பாடல்கள் அளவில் சிறியன. ஆழ்ந்த பொருளுடையன. பல அவ்வக் கால நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைவன. ஆனால் அவற்றுள்ளும் உலகச் சமுதாயம் வாழ வேண்டிய பண்பாட்டை உணர்த்துகின்ற நல்ல பாடல்கள் பல உள்ளன”⁴

என்பார் அறிஞர் அ.மு.பரமசிவானந்தம்.

தமிழர், தமிழறிஞர் எவரும் ஓர் உயரிய சிந்தனையோடு, உலகொட்டிய சிந்தனையோடு வாழும் இயல்பினர் என்பதைத்,

“தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்கள் தாங்கள் எழுதும் இலக்கியங்களிலெல்லாம் முதற்பாட்டில் முதல் வரியில் உலகத்தை வைத்தே எழுதி வருகின்றனர். ‘உலகெலாம்’ என்று தொடங்குவது பெரிய புராணம்; ‘உலகம் யாவையும்’ என்று தொடங்குவது கம்பராமாயணம் ‘உலகம் உவப்ப’ என்று தொடங்குவது திருமுருகாற்றுப்படை; ‘மலர்தலை உலகத்து’ என்று தொடங்குவது நம்பியகப் பொருள்; ‘ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு’ எனத் தொடங்குவது திருக்குறள்; ‘ உலகத்தீரே, உலகத்தீரே’ எனத் தொடங்குவது கபிலர் அகவல். இந்தப் பரம்பரையில் தோன்றிய திரு.வி.க.அவர்களும் தனது ‘படுக்கைப்பிதற்றல்’ என்னும் நூலின் முதலடியை, ‘உலகை நோக்குமின்’, உலகைநோக்குமின்’ என்றே தொடங்கியிருக்கிறார். இது தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலில் ஒரு பெரு நோக்கைக் காட்டுகிறது”⁵

எனக் கூறும் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதனின் கூற்று காட்டுகின்றது.

“உலகம் ஒன்றே; ஒன்றே உலகம்’ என்னும் முழக்கம் இப்பொழுது எங்கும் முழங்குகிறது. இதனை யாவரும் வரவேற்றுப் போற்றுகின்றனர். இக்கொள்கை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கும் முன்னர் நம் தமிழரால் போற்றப்பட்டது”⁶

என்பார் சி.இலக்குவனார். எனவே, சங்கப் பாடல்களில் பல உலகப் பொதுமைச் சிந்தனை கொண்டவை என்பதனை நன்கு உணர இயலும்.

உலகியல்பு, வாழும் வழி, வாழ்க்கை, மக்களும் மன்னரும், நாடும் மக்களும், நன்மையும் தீமையும், மக்கட்பேறு, இல்லறத்தின் இயல்பு, கடமை,

அறித்தின் மாண்பு, செங்கோல் சிறப்பு, வேந்தர் கடன், இன்பமும் துன்பமும், நட்பு, சான்றோர் இயல்பு, கடமையும் காலமும், நல்லோரும் நாடும், உயரிய நோக்கம், நிலையாமை, யாக்கையின் இயல்பு, செல்வத்தின் இயல்பு, செல்வத்துப் பயன், உயர்ந்த குறிக்கோள், இன்பம், ஒழுக்கம், நல்லாட்சி, கல்வி, அறநெறி, நன்னெறி, செய்ந்நன்றி போற்றுதல், நாகரிகம், முயற்சி, பொதுமை, மனைமாட்சியும் நிறை வாழ்வும், பரந்த மனம், உலகம் உய்ய வழி போன்ற பல அரிய கருத்துகளைச் சங்கப் பாடல்கள் இந்த உலக மக்கள் அனைவரும் பயன்பெறும் பாங்கில் வழங்கியுள்ளன. அவை அனைத்தும் நறுக்குத் தெரித்தாற் போன்று சில அடிகளில் மிளர்கின்றன. ஆனால் வயிரம் போன்று ஒளிவிடுவனவாய் உள்ளன.

உலகியல்பு

உலகில் இயல்பாக நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி, இவ்வுலகில் வாழும் அனைவரும் மனம் தெளிய வழிகாட்டும் பாங்கில் அமையும். சங்கப்பாடல்களையும் காண முடிகிறது. இன்பம், துன்பம், வெற்றி, தோல்வி, உயர்வு, தாழ்வு, மேன்மை, வீழ்ச்சி என்றிவ்வாறு மனித வாழ்வில் பல நடைபெறுகின்றன. இவையெல்லாம் மனிதன் சந்திக்க வேண்டியவை; சிந்திக்க வேண்டியவை. உயர்வு வரும்போது துள்ளுதலும், தாழ்வு வரும்போது துவளுவதும் தேவை இல்லை. அவற்றைத் தம் வாழ்வின் ஒரு நிகழ்வாக ஏற்று, அத்தகைய நிலையைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்னும் கருத்தை நன்கு உணர்த்தும் பாங்கில்,

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓர்இல்

ஈர்ந்தண் முழுவின்பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் புவணி அணியப் பிரிந்தோர்

பைதல் உண்கண் பனிவார்ப்பு உறைப்பப்

படைத்தோன் மன்ற அப் பண்பி லாளன்

இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம்

இனிய காண்க இதன்இயல் புணர்ந்தோரே”⁷

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ள இப்புறநானூற்றுப் பாடல் பற்றிச் சுட்டும் அறிஞர் வெள்ளைவாரணன்,

“ஒரு வீட்டில் சாப்பறையொலிக்க, மற்றொரு வீட்டிலே மணமுரசியம்ப, கணவனைக் கூடிய மகளிர் நறுமணப் பூக்களை அணிந்து மகிழ, கணவனை இழந்த மகளிருடைய கண்கள் துன்ப நீர் சொரிய, இவ்வாறு இன்பமும் துன்பமும் ஒவ்வாதபடி இவ்வுலகியல் அமைந்தள்ளது. துன்பத்தையே தனக்குரிய இயல்பாகவுடைய இவ்வுலகினது இயல்பறிந்தார் இவ்வுலகிலிருந்தே நிறைந்த பேரின்பமாகிய வீட்டின்பத்தைத் தரும் இனிய செயல்களை அறிந்து செய்து கொள்வாராக’ என அக்காலப் புலவர் பெருமக்கள் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினார்கள்”⁸

என்று கூறுவார். எனவே, இன்பமும் துன்பமும் நாளும் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் என்பதை உலகம் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இரண்டையும் சந்திக்கவும், தாண்டிச் செல்லவும் தயங்கக் கூடாது என்னும் உயரிய சிந்தனையை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதுதான் உலகியல்பு என்பதை மனம் புரிந்து கொள்ளுமேயானால், இரண்டையும் சரிசமமாக ஏற்கும் நிலை உருவாகுமேயானால், மனிதன் எந்தத் தடையும் இல்லாமல் வாழ்க்கையைச் செம்மையாக நடத்திச் செல்ல இயலும். அதற்கு வழிகாட்டுவதாகத்தான் இப்புறப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஒருவன் ஒருவனை அடித்துத் துன்புறுத்துவதும், வெற்றிபெறுவதும், தோல்வியுறுவதும் கூட நடைமுறையே. அவையும் நிலையானவையல்ல.

அவற்றையும் கடந்து செல்லக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்தும் பாங்கில்,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுத்தலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்றுஇவ் உலகத்து இயற்கை”⁹

என்னும் அடிகள் அமைந்துள்ளன.

ஓரிடத்தில் ஒருவனை அடித்தவன் இன்னோர் இடத்தில் வேறொருவனிடம் அடிவாங்கப் போகிறான். அதனால் தன்னைத் தாக்கியவன் மிகப் பெரியவன் என்று எண்ண வேண்டியதில்லை. அவனிடம் அஞ்சவும் வேண்டியதில்லை. அவன் இன்னொரு நாள் தன்னிடம் அடிவாங்கவும் கூடும். அதனால் அடிவிழும்போது தளர்ந்து விடக் கூடாது. இஃது உலக இயற்கை என்று எண்ணி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டால் மனக் கலக்கம் வர வாய்ப்பு இருக்காது என்பதுதான் இப் புலவரின் அறிவுறுத்தல்.

“திருவிழாக் காலங்களில் கூத்தாடுபவரின் தன்மையைப் போல

முறைமுறையாக ஆடி மறைகின்றவர்களைக் கொண்டது இவ் உலகம்

என்று பேசப்படுகிறது”¹⁰

என்று,

“..... விழவிற்

கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை

ஆடுநர் கழியும் இவ்வுலகத்து”¹¹

என்னும் புறப்பாடலின் உவமைக்கு விளக்கம் தருவார் டாக்டர் ரா.சீனிவாசன். எல்லாம் வந்து போகின்றவைதான் என்பதை மட்டும் உணர்ந்து கொண்டால் மனம் தெளிந்த மனிதராக ஆகிவிடலாம். மனம் தெளிந்த பின்னர் வேறுபாடுகள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை.

மனிதன் இரவையும் பகலையும் நாளும் சந்திக்க நேரிடுகின்றது. அதுபோலவே நலமும் நலிவும் நாளும் நிகழ்வது இயல்பு. இன்பம் வருவது போலவே இடையூறும் நேரும். இவையெல்லாம் இயற்கை, உலக இயல்பு என்பதை உணர வேண்டும் என்கிறார் ஒரு சங்கப் புலவர்.

“தீயும் வளியும் விசும்புபயந்தாங்கு

நோயும் இன்பமும் ஆகின்று”¹²

என்பது அப்புலவர் பாடியுள்ள கவிதையின் பகுதி. உலகத்தின் இயல்பு இதுதான் என்பதைச் சங்கப் புலவர்கள் எடுத்தோதியுள்ளவை, உலகில் உள்ள எப்பகுதியில் வாழும் மக்களும் உணரும் பாங்கில் உள்ளன. உலகியல்பு இது என்று உணர்ந்துவிட்டால் குழப்பம் குறையும்; தெளிவு மலரும்.

நன்மையும் தீமையும்

வழி நடை போகின்ற ஒருவன் அங்கே வீழ்ந்து கிடக்கும் முள்ளில் கால் பதித்தால் உறுதியாக அம்முள் காலுக்கு ஊறு செய்யும்; முள் மீது கால் வைத்தவன் பார்த்து நடந்திருக்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு நினைவில், அல்லது வேகத்தில் கவனிக்காது காலை முள்ளின் மீது வைத்துவிட்டான். ஊறினைச் சந்திக்க நேரிட்டது. அவ்வாறின்றி நடக்கும் வழியின் இயல்பறிந்து நடந்திருந்தால் துன்பம் இல்லை. செல்லும் இடம், வழி, சூழல் முதலியன பற்றி நன்கு அறிந்து பயணம் மேற்கொண்டால் அப்பயணம் நல்லபடி அமையும். வாழ்க்கையில் நன்மையும் தீமையும் அவ்வாறே அமைகின்றன. உலகத்தின் இயல்பை நன்கு உணர்ந்து செயல்படுவார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் இடையூறாக அமையாது. இதனை,

“கால்பார் கோத்து ஞாலத்து இயக்கும்

காவற் சாகாடு உகைப்போன் மாணின்

ஊறுஇன்றாகி ஆறு இனிது படுமே

உய்த்தல் தேற்றான் ஆயின் வைகலும்

பகைக்கூழ் அள்ளற் பட்டு

மிகப் பல தீநோய் தலைத்தலைத் தருமே”¹³

என்ற பாடலில் உணர்த்துகின்றார் தொண்டைமான் இளந்திரையன். நாட்டுக்கு மன்னனாக இருந்து நாட்டை நடத்தும் பாங்கினை அறிவிக்கும் நெறி நுண்ணிதின் நோக்கத்தக்கது.

வாமும் வழி

உலகில் உள்ளோர் வாமும் வழி எது எனக் கூறுகின்றார் நரிவெருஉத் தலையார். உலகில் உள்ள சான்றோர்களை எல்லாம் அழைத்துக் கூறுகின்றார். சான்றோர்களிடம் சொன்னால்தான், அவர்கள் அனைவருக்கும் எடுத்துரைப்பர் என்பதால் தான் கண்ட உண்மையினை அவர்களிடம் கூறுகின்றார். பேரருள் பெட்டகமான புத்தர் பெருமான் உலகஉயிர்களின் அனைத்துத் துன்பத்திற்கும் ஆசையே காரணம் என்பதனை நாடு துறந்து பன்னாள் கடுமையாகச் சிந்தித்த பின்னரே கண்டறிந்தார். நரிவெருஉத் தலையாரும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஓயாது எண்ணிப் பார்த்திருப்பார் என்று கணக்கிட்டுக் கூற இயலாது.

நரி வெருஉத் தலையாரின் உள்ளம் இந்த உலக மக்கள் நல்ல வண்ணம் வாழ என்ன வழி என்பதைத் தம் வாழ்நாள் எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்திருக்கக் கூடும். அதற்காக அவர் எத்தனை கடுந்தவம் இயற்றியிருப்பாரோ தெரியாது. ஆனால் கண்டுபிடித்து விட்டார். புத்தரைப் போலவே கண்டறிந்து விட்டார். அந்தக் காலப் பழமையில் அவர் கண்டறிந்த பேருண்மையினைப்,

“பல்சான் றிரே பல்சான் றிரே

கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்

பயனில் மூப்பின் பல்சான் றிரே

கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
 பிணிக்கும் காலை இரங்குவிர் மாதோ
 நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
 அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
 எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
 நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே”¹⁴

என்ற பாடலாக வடித்தளித்துள்ளார்.

ஒவ்வொருவரும் தம் இறுதிக் காலத்தில், அய்யோ அதைச் செய்திருக்கலாமே, இதைச் செய்திருக்கலாமே என்று வருந்தும் இயல்பினராக உள்ளனர். சிலர் அப்படி வாழ்ந்திருக்கலாம்; இப்படி வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று நடக்காததை எண்ணி வருந்துவர். நரிவெருஉத் தலையார் எதையும் செய்ய வேண்டாம் என்கிறார்.

மனிதன் மனம் படைத்தவன். மனம் சிந்திக்கும் திறன் கொண்டது. சிந்தனை நன்மையினை மட்டும் தரும்; தர வேண்டும். ஆனால் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்மையே செய்கின்றவரைக் காண இயலவில்லை. சிலர் தீயன எண்ணிச் சிதைந்து போதலையும் நாளும் காண இயல்கின்றது. ஒருவர் மற்றவருக்கு எந்த நன்மையும் செய்யாது போனாலும், தீங்கேதும் நினையாது இருந்தாலே போதும் என்கிறார். அதுதான் உலகோர் உவப்புடன் வாழ வழி என்று கண்டறிந்துள்ளார். இந்தப் பேருண்மை உலகில் உள்ள, மனித மனம் படைத்த எவரும் ஏற்கத்தக்கது. அங்ஙனம் ஏற்றிப் போற்றினால் உலகில் போர் ஏது? பூசல் ஏன் வரப்போகிறது? நரிவெருஉத் தலையார் காட்டும் வழி உலக மக்கள் அனைவரும் நலமுடன் வாழ வழியாகும்.

வாழ்க்கை

உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் என்னும் புலவர் மனித வாழ்க்கையைப் பற்றி மிக நுணுக்கமாகச்சிந்தித்துக் கூறியுள்ளார். சேற்றிலே முளைத்து வளர்கின்ற தாமரை பல்லிதழ்களுடன் பொலிவுடன் மிளிர்வது போன்று இம்மண்ணிலகில் தோன்றி வாழுகின்ற மக்கள் எண்ணற்றோர் ஆவர். அத்தாமரை இதழ்கள் மலர்ந்து வீழ்ந்து விடுவது போல அவர்களும் மறைந்தே போகின்றனர். புலவர் போற்றும் புகழுடன் வாழுகின்றவர்கள் ஒரு சிலரே ஆவர் என்கிறார்.

“சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ்
நூற்றிதழ் அலரின் நிறைகண் டன்ன
வேற்றுமை இல்லா விழுத்தினைப் பிறந்து
வீற்றிருந் தோரை எண்ணுங் காலை
உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே
மரைஇலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வளவ ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப என்ப”¹⁵

என்பது உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனாரின் பாடல். இந்த உலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்கள்தான் புகழுக்கு உரிமை கொண்டாட முடியும். அத்தகைய நல்லோரைத் தான் இந்த உலகம் போற்றும். மற்றவர் போற்ற வாழும் பாங்கினர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த பின்னர் வானுலகம் புகுந்து, அங்கும் புகழுடன் வாழ்வர் என்கின்றார் இப்புலவர். எனவே வாழுகின்ற காலத்தில் பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ வேண்டும் என்பதை இந்தப் பாடலின் வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அதுதான் வாழ்க்கை என்கின்றார்.

இப்பாடலின் இயல்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் அறிஞர் ரா. சீனிவாசன்,

“இஃது உலகில் அனைவரும் தெரிந்து தெளிய வேண்டிய உண்மையாகும். தாமரையினுடைய தோற்றமும் வளர்ச்சியும் விளக்கும் அழிவும் வாழ்க்கையின் விளக்கமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன”¹⁶

என்பார்.

உலகில் மலரும் மலர்கள் பலவாக இருந்தாலும் தாமரையை உவமையாகக் காட்டியுள்ளார் புலவர். மலர் என்றாலே தாமரை என்பது தமிழர் உணர்ந்த ஒன்று. மலர்களில் பெரிதும் பொலிவு மிக்கது தாமரையாகும். எடுப்பாகத் தெரியும் இயல்பினது. மனிதர்களும் பொலிவு மிக்கவர்களாகவும், ஆடம்பரம் கொண்டவர்களாகவும் வாழ்ந்தாலும், அதனால் ஒரு பயனும் இல்லை; வாழ்க்கை என்பதே பிறர்க்குப் பயன் தருவது என்பதை விளக்கவே தாமரையை எடுத்துக் கொண்டார் புலவர். அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”¹⁷

என்றார். எனவே வாழ்வாங்கு வாழ்தலே தக்க வாழ்க்கை. அத்தகு தக்க வாழ்க்கையை உலகில் பிறப்போர் அனைவரும் வாழ முயல வேண்டும் என்னும் உயரிய கருத்தினைச் சங்கப்பாடல் தெளிவுபட எடுத்துரைத்துள்ளது.

மக்களும் மன்னரும்

சங்க காலம் முடியாட்சிக் காலம். ஒரு குடிவழித் தோன்றுபவரே நாட்டையாளும் மன்னனாக முடியும். மன்னன் மக்களுக்கு இறைவன் போன்று விளங்குபவன். ஏனெனில் முறை காத்து மக்கள் நிறை வாழ்வு வாழ வழி காண்பவன்.

“மக்கட்கு இறை யென்று வைக்கப்படும்”¹⁸

என்பது திருக்குறள். நாட்டு மக்களுக்கு இறையாக மட்டுமன்று உயிராகவும் மன்னன் மதிக்கப் பெற்றான். மன்னன் வழியே மக்கள் வாழ்ந்தனர். மன்னனின் ஆட்சி மக்களின் நலம் கருதியதாகவே அமையும்.

இப்படி மக்களின் நலமும் வளமும் நாளும் எண்ணி நல்லாட்சி நடத்தினாலும், நாட்டில் இயற்கையாகவோ, செயற்கையாகவோ ஏதேனும் இன்னல் நேர்ந்துவிட்டால் அது மன்னனின் குற்றத்தால் நிகழ்ந்துவிட்டதாகவே மக்கள் பழிதூற்றுவர். இதுதான் மக்கள் இயல்பு என்கிறது ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல்.

“மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்

இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்

காவலர்ப் பழிக்கும் இக்கண்ணகன் ஞாலம்”¹⁹

என்பது அப்பாடல். இன்றும் இந்நிலையினைக் காணலாம்.

செங்கோல் சிறப்பு

மக்கள் பழிதூற்றாதவாறு நல்லாட்சி நடத்துபவன் மன்னன். எதனைச் செய்தல் வேண்டும்; எதனைச் செய்யாமல் தவிர்த்தல் வேண்டும்; எக்குற்றத்திற்கு எத்தகைய தண்டனை என்பன போன்றவற்றில் மிக எச்சரிக்கையுடன் சிந்தித்து செயல்படுவது மன்னனின் கடமையாகும். அவ்வாறு குறையேதும் இல்லாமல், முறையாட்சி நிகழுமானால் அதுவே செங்கோல் ஆட்சி எனப் போற்றப்படும். அத்தகைய நல்லாட்சி நடத்தும் மன்னனின் நாடு மட்டுமன்று; காடுகள் கூட அனைவராலும் விரும்பப்படும். அத்தகு நாட்டினையும் காட்டினையும் மேலுலகத் தேவர்களும் மிக விரும்புவர் என்கிறார் சங்கப் புலவர்.

“காடே கடவுள் மேன புறவே
 ஒள்ளிழை மகளிரொடு மள்ளர் மேன
 ஆறே அவ்வனைத்து அன்றியும் ஞாலத்துக்
 கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக்
 குடிபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பி
 அழல்சென்ற மருங்கின் வெள்ளி ஓடாது
 மழை வேண்டு புலத்து மாரிநிற்ப
 நோயொடு பசிஇகழ்ந்து ஓரிஇப்
 பூத்தன்று பெருமநீ காத்த நாடே”²⁰

என்று செங்கோலின் செவ்வியைப் போற்றியுள்ளார் சங்கப் புலவர். தன்னிழல்
 செந்நிழலாக விளங்க வேண்டும் என்றே செங்கோல் வேந்தர் எண்ணினார்.

“...இமய வரம்பனால் பாதுகாக்கப்பட்ட நாட்டின் பெருங்காடுகள்
 கடவுளர்களாலும் விரும்பப்பட்டன; சிறுகாடுகள் மகளிர்க்கும்
 வீரார்க்கும் விருப்பம் ஊட்டின; அந் நாட்டு நெடுஞ்சாலைகள் யாவும்
 யாவராலும் விரும்பப்பட்டன; வணிகர் குலத்தையும் வேளாளர்
 குலத்தையும் மன்னன் நன்கு பாதுகாத்தான். மழை வேண்டிய
 இடத்தில் பொய்யாமல் பெய்தது. அந்த நாட்டில் பிணி இல்லை;
 நோய் இல்லை; நாடு எல்லா வகையிலும் பொலிவு பெற்றுத்
 திகழ்ந்தது”²¹

என்று இப்பாடற் பகுதிக்கு விளக்கம் தருகிறார் மு.வ.

“மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
 பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
 குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோல் அஞ்சி
 மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
 துன்ப மல்லது தொழுதகவு இல்”²²

என்பார் இளங்கோவடிகள். ஒவ்வொரு செயலையும் பேரச்சத்துடன் எண்ணிச் செய்ய வேண்டியது மன்னனின் கடமையாகும் என்பது இதனால் விளங்கும். அவ்வாறு எண்ணிச் செய்வார் ஆட்சியே செங்கோல் ஆட்சி. உலக ஆட்சியாளர் அனைவரும் இப்படி எண்ணி நாடு காத்தால் உலகில் வேறுபாடுகள் தோன்ற வழியே இருக்காது.

ஓர் அரசன் கையில் பிடித்திருக்கின்ற கூரிய வேலால் வெற்றி காண முடியாது. அவன் தரும் நல்லாட்சியே சிறந்த வெற்றியாகும் என்பார் திருவள்ளுவர்.

“வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்

கோல் அதுவும் கோடா தெனின்”²³

என்பார். செங்கோலின் சிறப்பினை இதைவிடவும் நுண்மையாக வேறு எவரும் கூறிவிட முடியாது. இத்தகு செங்கோல் ஆட்சியே உலக நலம் தரும் ஆட்சி என்று வலியுறுத்தும் சங்கப் புலவர்கள் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்கள் என்று சொல்வதில் தவறு இல்லை. அத்தகு செங்கோல் சிறப்பு உலகில் எங்கும் மிளிர வேண்டும். அந்த நாளே மக்கள் வாழ்வில் அல்லல் நீங்கி நலம் ஒளிரும் நாளாகும்.

நாடாள்வோர் கடமை

ஒரு நாட்டை எவ்வாறு ஆள வேண்டும்; எப்படி எண்ணிச் செயல்பட வேண்டும் என்பதையும் சங்கப் பாடலின் வழி காணலாம். நாடாள்வோரின் கடமையை மிகச் சுருக்கமாக மோசிக்கீரனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிர்அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை

வேன்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே”²⁴

என்பார் அவர்.

தான் ஆளும் நாட்டு மக்களுக்குத் தானே உயிர் போன்றவன் என்று உணர வேண்டியது அரசனின் கடமை. உணவு வளம் மிகுந்துள்ளது; நீர் வளம் சிறப்பாக உள்ளது என்று பெருமை பேசுவதில் பயனில்லை. மக்களின் உயிராகத் தன்னை எண்ணி ஆட்சி நடத்துவதே மிகச் சிறந்த ஆட்சி. அத்தகைய கடமை உணர்வு நாடாள்வோர் எண்ணத்தில் என்றும் நிலைக்க வேண்டும் என்று நாடாள்வோர் கடமையை நயம்படப் பேசியுள்ளார் இப்புலவர். இக்கடமை உணர்வு தமிழ் மன்னர்களுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தவில்லை. நாடாள்வோர் எங்கு இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவர்க்கும் பொருந்துமாறு புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அத்தகைய வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் உலகமே தங்கும் என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

“வேந்தன் கவிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு”²⁵

என்பது குறள் அடி.

நல்லோரும் நாடும்

மன்னன் நல்லவனாக, கடமை உணர்வு மிக்கவனாக, செங்கோல் சிறப்பினைப் போற்றுகின்றவனாக விளங்குவது இன்றியமையாததாகும் என்று வலியுறுத்திய சங்கச் சான்றோர், மக்களும் நல்லவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ

அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”²⁶

என்று பாடியுள்ளார் அவ்வையார்.

அவ்வையாரின் இந்தச் சிந்தனையை மிக எளிதாக எண்ணிவிட முடியாது.

ஒரு நாடு நல்ல நாடு என எதை வைத்துப் போற்றப் பெறுகிறது என்று பன்னாள் சிந்தித்துக் கண்டறிந்த பேருண்மையாகும் இது. செல்வம் கொழிக்கின்ற நாடு, மலைகள் மிக்க நாடு, ஆறுகள் அதிகம் ஓடுகின்ற நாடு, கடல் சூழ்ந்த நாடு, இயற்கை வளம் நிறைந்த நாடு என்றும் நிலவியல் அடிப்படையில் பேசலாம். ஆனால் அந்த நாடு உலக அரங்கில் முதன்மைப் பெறாமலும் போகலாம். உலக அரங்கில் முதன்மைப் பெறுவது அந்நாட்டு மக்களின் நாகரிகமும் பண்பாடும் தான். ஒழுக்கம் நிறைந்த நல்லோர் வாழும் நாடுதான். அறநெறியைப் போற்றும் நாடுதான். தீயனவற்றைச் செய்யாமலும், நல்லனவற்றைப் போற்றியும் வாழும் மனிதர் நிறைந்த நாடுதான் சிறந்த நாடு எனப் போற்றப்பெறும்; போற்றப் பெறுகிறது.

இந்தப் பேருண்மையினை இன்றும் உலகம் ஏற்கிறது. எடுத்துக்காட்டுக்குச் சொல்ல வேண்டுமானால், இந்தியா வளரும் நாடுகளில் ஒன்று. இந்தியாவைவிட வளர்ந்த நாடுகள் பல உள்ளன. வளம் மிக்க நாடுகள் பல உள்ளன. இந்தியா அமெரிக்காவைப் போன்று வளம் மிக்க நாடாக ஆக இன்னும் அறுபது ஆண்டுகள் ஆகும் என்றெல்லாம் கூறுவதைக் கேட்க முடிகிறது. இருந்தாலும் உலக அரங்கில் இந்தியாவிற்கு ஒரு தனி இடம் உள்ளது. உலக மக்கள் போற்றும் நாடாக உள்ளது. அதற்குக் காரணம் இந்தியாவின் இறையாண்மையே, இங்கு இன்றும் ஆன்மீகம் ஓங்கிய நிலையில் உள்ளது; அறம் போற்றுவோர் பலர் உள்ளனர்; பிறர் நலம் பேணும் பேராளர்கள் உள்ளனர்; இரக்கமும் ஈரமனமும் கொண்டோர் இந்தியர். எனவே நல்ல நாடென்பது செல்வவளத்தாலோ மற்றவற்றாலோ அன்று; மக்களின் நன்னடத்தையாலே தான் என்பது நன்கு புலப்படும். அவ்வையாரின் இந்த அரிய சிந்தனை, உலகத்திற்குப் பொதுவான சிந்தனை மட்டும் அன்று; உலகம் நுண்ணிதின் எண்ணி ஏற்க வேண்டிய சிந்தனை. உலகில் உள்ள மக்கள்

அனைவரும் நல்லவர்களாக மாறி விட்டால் உலகமே நல்லதாக மாறிவிடும். உலக ஒற்றுமை தானாக வரும். ஒரு நாடு; ஓர் இனம் என்பன மாறி ஓர் உலகம் என்ற உயரிய உணர்வு உருவாகும். அத்தகைய உயரிய நோக்கத்தினை மேன்மைமிகு சிந்தனையினை அவ்வையார் உலகிற்கு வழங்கியுள்ளார்.

உயர்ந்த குறிக்கோள்

உலகம் முன்னேற வேண்டும். உலகம் உயரிய நலம் பெற்றதாக விளங்க வேண்டும். அதற்குத் தேவையானது மக்களின் குறிக்கோள்; உயர்ந்த குறிக்கோள். எப்படியாவது வாழ வேண்டும் என்பது அன்று. இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று வரையறுத்துக் கொண்டு போராடுவதே சிறப்பு. போராட்டத்தின் இறுதி, உறுதியாக வெற்றியில்தான் முடியும். தளர்ச்சியைத் தவிர்க்க வேண்டும். முயற்சியுடன் தொடர வேண்டும். வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறுதலைத் தவிர்த்து மெய் கூறிப் பழக வேண்டும். உலகமே கிட்டும் என்றாலும் தன்னிலை தாழாது நிற்க வேண்டும். சிந்தனை உயரியதாக அமைதல் என்பது இதுதான்.

வேட்டைக்குச் சென்றவன் வெறுங்கையோடு திரும்புதலும் உண்டு. அது குறையன்று; இழப்பும் அன்று. ஒருவன் முயல் வேட்டைக்குச் சென்று பல முயல்களைக் கொண்டு வருவதை விடவும், யானை வேட்டைக்குச் சென்று வெறுங்கையுடன் திரும்புதல் மேல் என்பார் திருவள்ளுவர்.

“யானை பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது”²⁷

என்பது குறள்.

உள்ளத்தின் உயர்வே வாழ்வின் உயர்வு. எண்ணமே வாழ்க்கை. எண்ணம், நோக்கம் என்பன வேறு வேறு என்று எண்ண வேண்டியதில்லை.

“உள்ளத் தனையது உயர்வு”²⁸

என்பதுதான் உலகப் பொதுமறையின் தீர்ப்பு. எனவே உயரிய குறிக்கோள் மனிதனை உயர்த்தும். அத்தகைய மேன்மைச் சிந்தனையைப் பல அறிஞர்கள் சங்க காலத்தில் பேசியுள்ளனர். சான்றுக்குச்,

“செய்குவம் கொல்லோ நல்வினை எனவே
அய்யம் அறாஅர் கசடுஈண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவுஇல் லோரே
யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே
அதனால் உயர்ந்த வேட்டத்து உயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டெனின்
செய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்
செய்யா உலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின்
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்
மாறிப் பிறவார் ஆயினும் இமயத்துக்
கோடுயிர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல்தவத் தலையே”²⁹

என்னும் புறப்பாடலைக் காட்டலாம். இப் பாடலைப் பாடியவர் புலவர் மட்டும் அல்லர்; நாடாண்ட மாமன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன் ஆவார்.

இந்த உலகில் வாழ்கின்ற நாள்கள் சிலவே, மாய்வது உறுதி. அதற்குள் உயரிய வாழ்வு வாழ்ந்தாக வேண்டும். உலகம் உள்ளவரை புகழ் நிற்க வேண்டும். அதுதான் மனிதன் வாழ்ந்ததற்கு உரிய அடையாளம் என்பதனைக் கோப்பெருஞ்சோழன் தெளிவுபட மொழிந்துள்ளான்.

“வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்த கோட்பாட்டினை எண்ணுதல் முறையாகும். யானை வேட்டைக்குச் சென்ற ஒருவன் யானையை எளிதாகப் பெறுவான். குறும்பூழ்ப் பறவை வேட்டைக்குச் சென்ற ஒருவன் அதனைப் பெறாது வெறுங்கையுடன் திரும்புதலும் கூடும். அதனால் உயர்ந்த விருப்பத்தைக் கொள்கின்ற மேற்கோள் உடையவர்களுக்கு நல்வினைப் பயனால் அது கை கூடுவது உறுதி”³⁰

என்று மேற்கண்ட புறப்பாடல் விளக்கத்தில் குறிப்பிடுவார் மு.சண்முகம்பிள்ளை.

எனவே நோக்கமே, உறுதி வாய்ந்த நோக்கமே வாழ்க்கையாக அமைய வேண்டும். அனைவரும் அத்தகைய நல்ல உயரிய நோக்கம் கொண்டவர்களாக அமைந்து விட்டால் உயரிய உலகம் தானே அமையும். அந்த உயரிய, பொதுமையான சிந்தனையைச் சங்கச் சான்றோர் உலகிற்கு வழங்கியுள்ளனர்.

இன்பமும் துன்பமும்

எவ்வளவு நெறியோடு, உயர்ந்த நோக்கோடு வாழ்வை நடத்தினாலும் இடையிடையே துன்பம் வந்து துவளச் செய்கின்றதே, அதற்கு என்ன செய்வது என்று கேட்பவர்களையும் சங்கப் புலவர்கள் சந்தித்துள்ளனர். அவ்வாறு கேட்பது இயல்பே. துன்பம் மிகப் பெரிய தொய்வுதான். அதில் வீழ்ந்துவிட்டால் மீள இயலாது. எனவே வீழாது மீள வேண்டும். அதற்குவழி காண வேண்டும். வழி கண்டு கூறியுள்ளனர் சங்க காலத் தமிழறிஞர்கள்.

“இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்

நண்பகல் அமையமும் இரவும் போல

வேறு வேறு இயல ஆகி மாறு எதிர்ந்து

உளஎன உணர்ந்தனை ஆயின் ஒருஉம்”³¹

என்பன சங்கப் பாடல் அடிகள்.

ஒவ்வொரு நாளும் நல்ல ஒளிமிக்க பகலும், இருள் செறிந்த இரவும் மாறி மாறி வருகின்றன. பகலில் பல இடம் செல்ல வாய்ப்பு இருந்தது. பல வேலை செய்ய இயன்றது. இரவில் அது இயலவில்லை. அதற்காக வருந்துவோர் யாரும் இல்லை. பகலெல்லாம் ஓடிக் களைத்தவர்கள் இரவில் ஓய்வெடுக்க உறங்குகின்றனர். இரவென்பதும் பகலென்பதும் மாறி மாறி வரும் இயல்பு என்பதைத் தன்னை அறியாமலே உணர்ந்து அந்த இயல்புக்கு ஏற்ப, இயல்பாக வாழ்ந்து வர முடிகின்றது. அதை அப்படியே வாழ்வோடு எண்ணிப் பார்க்கச் சொல்கின்றார் புலவர். இன்பம் பகல் போன்றது; துன்பம் இரவு போன்றது; அவ்வளவுதான். இதனை உணர்ந்து விட்டால் வேறுபாடு நீங்கும்; வேதனை அகலும், மிக எளிய வழியல் துன்பத்தை ஏற்கின்ற வழியையும், இன்பத்தைப் பெருக்குகின்ற வழியினையும் சொல்லிவிட்டார் இப்புலவர். இதனை உலகம் சிந்திக்கத்தானே வேண்டும். சிந்தித்தே ஆக வேண்டும். இந்தச் சிந்தனை ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் நிலைத்துவிட்டால் துன்பம் இல்லாத, இன்பமே நிறைந்த உலகத்தை எளிதில் படைத்து விடலாம்.

“மகளிர் தோள் சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர நீத்தலும்
நீளசுரம் போகியோர் வல்லைவந்து அளித்தலும்
ஊழ்செய்து இரவும் பகலும் போல் வேறாகி
வீழ்வார்கண் தோன்றும் தடுமாற்றம் ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட்கு எல்லாம் வரும்”³²

என்பது சங்கப் பாடற்பகுதியே. இந்தப் புலவர் இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று இடையூறு, இன்னல் என்பவை எல்லாம் இந்த வையத்தில் வாழ்கின்ற எல்லார்க்கும் வரும் என்கிறார். எவரும் தனக்குத் தான் வந்துவிட்டது என்றெண்ணித் துவளாத் தேவையில்லை என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

அப்படியானால் இன்னல் வரும்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால், அதற்கு வள்ளுவர் மிக எளிய மருந்தளிக்கின்றார்.

“இடுக்கண் வருங்கால் நகு”³³

அவ்வளவுதான்.

இன்பம்

துன்பம் களைந்து இன்பமாகவே வாழ முடியுமா என்றால் முடியும். எப்படி என்றால், ஒருவர் இல்லத்திற்கு மிகவும் வேண்டிய ஒரு விருந்தினர் வர இருக்கிறார் என்றால் அவருக்காக மிக ஆவலுடன் பார்த்திருப்பது இன்று நடைமுறை வழக்கமாக உள்ளது. அதுவும் அவர் விருப்பத்திற்கு உகந்தவராக இருந்தால் பேராவலுடன் காத்து நிற்கின்றனர். நீண்டநேரம் ஆனாலும் கூட காத்து நிற்பதைக் காண முடிகின்றது. சளைக்காமல் ஏன் நிற்கிறார் என்றால் அவர் வருவது உறுதி என்பதால்தான்.

வாழ்க்கையில் இன்பமும் அப்படித்தான். அது வரும். அதைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை. விருந்தினர்க்குக் காத்து நிற்பது போல, செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். இடையூறுகளைப் பற்றி எண்ணவே கூடாது. அவை வாழ்க்கை நிகழ்வுகள். மணியின் நிமிடங்கள் கழிவது போன்று எண்ண வேண்டும். உறுதியாக இன்பம் கிட்டும்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தானமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்”³⁴

என்பார். எனவே இன்பம் என்பது வரும். காத்திருக்க வேண்டும். மனிதர்க்கு மட்டுமன்று; எல்லா உயிர்க்கும் என்றார். எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் தானாக வரும் என்றால், சிந்திக்க இயல்கின்ற மனிதர் ஏன் கவலை கொள்ள வேண்டும். இன்பத்தை எதிர்நோக்கி, அவரவர் செயல்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். இன்ப வாழ்விற்கு இதைவிட சிறந்த வழியை எவராலும் காட்ட இயலாது.

முயற்சி

இன்பம் மனித வாழ்க்கையின் பேறு. அது யார்க்கும் தானாக வந்து விடாது. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் எவரும் இன்பம் வேண்டாம் என்று கூற மாட்டார். எப்படியாவது இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதே அனைவரின் எண்ணமும். இன்பத்தை எதனால் அடையலாம் என்பதைச் சங்கப் புலவர் ஒருவர் எளிய அடிகளில் கூறிச் சென்றுள்ளார். கருவூர்க் கோசனார் என்னும் புலவரின் கவின்மிகு அடிகளாகத் திகழ்கின்றன. அவை,

“இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மென”³⁵

என்பன. அவை,

“முயற்சி உடையவர்களுக்கு உலகத்தில் நன்மை எல்லாம் உண்டு.

சோம்பல் உடையவர்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றும் செய்யாமல்

முயற்சி இன்றி இருப்பவர்க்கு, புகழ், இன்பம், பிறர்க்குக் கொடுத்து

மகிழும் பேறு ஆகியவை இல்லை”³⁶

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசன்.

இன்பத்துள் இன்பம் ஈதல் இன்பம், அஃது ஒரு பேறு என்பர்.

“ஈத்துவக்கும் இன்பம்”³⁷

என்பார் வள்ளுவர். அந்த ஈகை உணர்வு எளிதில் எவர்க்கும் கைகூடுவது அன்று.

நல்ல மனித நேய சிந்தனை உள்ளவர்க்கே இயலும். நாளும் நல்லனவற்றையே

சிந்தித்து, யாருக்கும் உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உள்ளத்தில் நிறுத்தி,

அவ்வெண்ணம் செயல் வடிவம் பெற முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அத்தகைய ஈகை உணர்வு நிலைத்துவிட முயலும் எவரும் என்றும் நிலத்தில்

இன்பத்தில் திளைப்பர் என்பதையே சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஒழுக்கம்

‘ஒழுங்கு ஊராளும்’ என்பது பழமொழி. ஒழுக்கம் மனித நாகரிக மேம்பாட்டின் ஓர் அடையாளம். ஒழுக்கம் மனிதனை உயர்த்தும். ஒழுக்கம் ஒரு பெருமை,

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரும்”³⁸

என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

மனித இனம் சீரோடும் செம்மையோடும் வாழ ஒழுக்கம் மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்று. அனைவரும் ஒழுக்கம் போற்றுவோராக மாற வேண்டும். அந்த நாள் உலகின் உயர்வான நாளாக அமையும்.

“இம்மண்ணுலகம் பொன்னுலகமாக விளங்க மனிதனின் ஒழுக்கமே அடிப்படையாகும். அவன் மேற்கொள்ளும் ஒழுக்கத்தின் தன்மையை ஒட்டியே உலகம் வாழ்வதும் வீழ்வதுமாகும். நல்லவர் வாழும் இடம் நலிவுறாது; அல்லவர் வாழும் இடம் அல்லலுறும். இது முன்னோர் கூற்றேயாகும்”³⁹

என்பார்.

சீர்மிகு சமுதாயம் உருவாக ஒரே வழி, அனைவரையும் ஒழுக்கமுடையவர்களாக மாற்றுவதுதான். ஒழுக்கம் அல்லனவற்றை அகற்றும்; நல்லனவற்றை நிலைக்கச் செய்யும். ஒருவன் பெரிய வீரன், பேரறிஞன், பெருஞ்செல்வன் என்றெல்லாம் புகழப் பெறுவதால் பயன் இல்லை. ஒழுக்கமுடையவன் என்று போற்றப் பெறுவதே சிறப்பு. ஒழுக்கமுடையவர்களே சமுதாயத்தை நன்னெறியில் இயக்க வல்லவர்கள்.

“நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து

வல்லார் ஆயினும் புறம்மறைத்துச் சென்றோரைச்

சொல்லிக் காட்டி, சோர்வு இன்றி விளக்கி

நல்லிதின் இயக்கும் அவன் சுற்றத்து ஒழுக்கம்”⁴⁰

என்பார் பெருங்கவுசிகனார்.

ஒழுக்கம் சுற்றத்தாரை, சமுதாயத்தை நல்வழியில் செலுத்தவல்லது என்பதை இப்புலவர் பெருமகனார் மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

ஒழுக்கம், பண்பு, நாகரிகம், மேம்பாடு, நன்னிலை, முறைமை அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். நல்லொழுக்கம் மனித குலத்தை வளர்ச்சிப் பாதையில் இட்டுச் செல்லும். ஒழுக்கம் மன அமைதியைத் தரும். மாண்புமிகு வாழ்க்கையைத் தரும். எல்லோரும் ஒன்று எனக் கூடி வாழும் மகிழ்வைத் தரும். அத்தகைய இனிமை மிகு ஒழுக்கம் மனித குலத்திற்குப் பொதுமையாக அமைந்துவிட்டால், உலகமே மகிழும்.

நாகரிகம்

நாகரிகம் வளர்ந்துவிட்டது என்கிறார்கள். இது மேனாட்டு நாகரிகம் என்கிறார்கள். இவர் நாகரிகமற்றவர் என்கிறார்கள். நாகரிகமாக நடந்துகொள் என்று கூறுகிறவரும் உண்டு. ஒருவர் செய்யும் செயலைப் பார்த்து அநாகரிகம் என்று முகம் சுழிப்பாரும் உண்டு. நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று உனக்குத் தெரியுமா என்று வினா எழுப்புகிறவர் உண்டு. இப்படிப் பேசுகிறவர்களைப் பார்த்து நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று கேட்டால் அவரவர் ஒவ்வொரு விளக்கம் தருவர்.

நாகரிகம் என்பது ஓர் உலகப் பொதுமைச் சொல். அதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளித்துக் கொண்டிருந்தாலும், பண்பு போற்றுதல் என்பதுதான் மிகச் சிறந்த பொருள்.

தான் இருக்கும் இடம் கருதி, சூழல் கருதி மேற்கொண்டிருக்கும் பணி எண்ணி, பயன்பாடு எண்ணி நடந்து கொள்வதுதான் நாகரிகம்.

நல்லுடை உடுத்துதல்; நகை பல அணிதல்; மிடுக்காக நடத்தல்; மிகையாகப் பேசுதல் போன்றவைதான் நாகரிகம் என்று சிலர் கருதி வாழ்கின்றனர். வளமான உணவும் பெரிய செல்வமும் இருப்பதுதான் நாகரிகம் என்று பிழையாக எண்ணுவாரும் உண்டு.

நாகரிகம் என்பது உடையில் இல்லை; அணிகலன்களில் இல்லை; பட்டத்தில் இல்லை; பணத்தில் இல்லை; பதவியில் இல்லை. நாகரிகம் என்பது நடத்தையில், செயலில் உள்ளது.

நேரில் காணும்போது வானளாவப் புகழ்வது; முகம் மறைந்தவுடன் முறையில்லாமல் தூற்றுவது என்ற கோட்பாடு கொண்டோரும் இந்த உலகில் வாழ்கின்றனர். சிலர் ஆள் இல்லாத போது அவர் பற்றிப் பேசுவது, அதுவும் அவதூறாகப் பேசுவது அநாகரிகம் என்று சிலர் எச்சரிப்பதையும் பார்க்க முடிகிறது.

கீழான சொற்களைப் பயன்படுத்துவோரைக் காணும்போதும், தரம் தாழ்ந்த நடத்தையோரைச் சந்திக்கும்போதும் முகம் சுழிக்க நேரிடுகிறது. என்ன அநாகரிகமான பேச்சு; என்ன அநாகரிகமாக நடந்து கொள்கிறார் என முணுமுணுக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி நாகரிகம் என்பதற்குப் பலவாறு விளக்கம் கிடைக்கின்றது.

சங்கப் புலவரைப் பார்த்து, அய்யா நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று சரியாகக் கூறுங்களேன் என்று கேட்டால்,

“முந்தை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்”⁴¹

என்பார். இப்புலவர் நாகரிகத்திற்கு ஓர் அரிய நஞ்சுருந்தும் காட்சியை விளக்கமாகக் காட்டுகின்றார். ‘அய்யா! இச் சங்கப் புலவர் என்று கூறுகின்றார் என்ற சற்று விவரியுங்களேன் என்று அய்யன் திருவள்ளுவரைக் கேட்டால்,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்”⁴²

என்கிறார்.

விளக்கம் சுருக்கமானது; ஆனால் ஆழமானது. நாகரிகம் என்பதற்கு நட்பு போற்றுதல், அல்லது மாற்றார் மனம் புண்படாதவாறு நடத்தல் என்பது விளங்குகின்றது. இந்த நாகரிகம் உலகில் மலர வேண்டும்.

நட்பு

மனிதன் மனிதனை நேசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அனைவரிடமும் நட்பு பாராட்ட வேண்டும். பகைமை பாராட்டல் மனிதகுல வளர்ச்சிக்குத் தீங்காகும். இன்று உலக அமைப்பைக் காணும்போது இது நன்கு விளங்கும். பகைமை பாராட்டி, ஒரு நாட்டின் மீது இன்னொரு நாடு படைத் தாக்குதல் நடத்தி வருகின்ற போக்கு நிலவுவதைக் காண முடிகின்றது. இதை நாகரிகம் என்று எவரும் ஏற்பதில்லை. நட்பு பாராட்டுதலே நாகரிகத்தின் அடையாளம்.

நட்பு என்பது இருவர் சேர்ந்து பழகுகின்ற அளவில் நிற்பது அன்று. நட்பு என்பது தன் கையிலிருக்கும் காசினைச் செலவழிப்பதில் உள்ளது அன்று. நட்பு உணர்வில் கலந்து அமைய வேண்டும்.

சிலரைப் பார்த்துத்தான் நட்புக்கு அடையாளமாக வாழ்கின்றவர் என்று கூறுகின்றனர். எல்லா நண்பர்களையும் அவ்வாறு யாரும் கூறுவதில்லை. உண்மையான நட்பு என்பது எது என்றால்,

“உடுக்கை இழந்தவன் கை போல் இடுக்கண் களைவது”⁴³

என்பார் திருவள்ளுவர்.

“உணர்ச்சிதான் நட்பாகும்”⁴⁴

என்பார். எனவே நட்பு என்பது உண்மையான உணர்வோடு கலந்தது.

ஒருவன் வளம் மிக்க வாழ்வில் திளைக்கும் போது அவனோடு பலரும் கூடியிருந்து மகிழ்வார். அவர்கள் அனைவரையும் உண்மையான நட்பாளர்கள் என்று கொள்ள முடியாது. நீர் நிறைந்த குளத்துப் பறவைகள் அவர்கள். வற்றி வெடித்து வறண்ட குளத்தில் ஒரு பறவையும் வந்து கூடாது. அப்பறவை நட்பை நட்பு என்று கூற முடியாது. சோழ வேந்தன் கோப்பெருஞ்சோழன்,

“தென்னம் பொருப்பின் நன்னாட்டு உள்ளும்

பிசிரோன் என்ப உன்உயிர்ஓம் புநனே

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லன் மன்னே”⁴⁵

என்று தான் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க இருந்த நேரத்தில் உடன் இருந்தவர்களிடம், தன் நண்பன் பிசிராந்தையார் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும் ஒரு நாளும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தது இல்லை. உள்ளத்தளவில் நண்பர்களாக மாறியவர்கள். அந்த உள்ளப் புணர்ச்சி எவ்வளவு ஆற்றல் வாய்ந்த நட்பாக மாறியிருந்தது என்பது இவ்வேந்தன் கூற்றால் புலப்படுகின்றது. எனவே உண்மையான நட்பு என்பது நல்ல நேரத்தில் உடன் இருந்து களியாட்டம் போடுவது அன்று. அல்லலுறும் போதும் ஓடோடி வந்து உதவுவதாகும் என்பது சங்கப் புலவர் தரும் விளக்கமாகும்.

கோப்பெருஞ்சோழன் நட்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தினான். சோழன் நல்லுருத்திரன் எத்தகைய நட்பைப் போற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றார்.

“விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டு அளைமல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உள்ளதம்
வளன்வலி உறுக்கும் உளம்இலா ளரோடு
இயைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ
கடுங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்று அவண்உண்ணா தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து
இருங்களிறு ஒருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடை யாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ”⁴⁶

என்பது நல்லுருத்திரன் பாடியுள்ள புறப்பாடல்.

எலி போன்ற தன்னல வாழ்க்கையரோடு நட்பு கொள்ள வேண்டாம்; புலி போன்ற மன உறுதிமிக்க கொள்கையாளரோடு நட்பு கொள்க என்கின்றான் இச்சோழ மன்னன். நட்பின் ஆழம் பற்றியும் நட்பின் தரம் பற்றியும் பாடியுள்ள இருவருமே மண்ணாண்ட வேந்தர்கள். இருவருமே பல தரப்பட்ட நண்பர்களையும் நாளும் சந்தித்தவர்கள். எனவே இவர்களின் கூற்று மிகவும் போற்றுதற்கு உரியவை. தரமிக்க உணர்வு கலந்த நட்பே நலம் தரும்.

நன்னெறி

நல்ல நட்பு நன்னெறி காட்டும்; அறவழிச் செலுத்தும். நன்னெறியே சமுதாயத்தை நலமுறச் செய்யும்; நெறி என்பது முறையேயாகும்.

நன்னடத்தையே நன்னெறி. தவறு களைந்து வாழ்தல் நன்னெறி வாழ்க்கையாகும். பிறர்க்குத் தீங்கு நினையாது வாழ்தல் நல்ல நெறியான வாழ்க்கை. தீங்கு நினையாது இருப்பதோடு தன்னால் இயன்ற உதவியைப் பிறர்க்குச் செய்தால் வாழ்வு இன்னும் சிறக்கும். எத்தகைய செல்வ வாழ்வும், அரசு வாழ்வு வாழ்ந்தாலும், நெறி தவறி, அறநெறி தவறி வாழ்ந்தால் அது செம்மை வாழ்வாகாது. அதனால்தான்,

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிலும், கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”⁴⁷

என்று தெளிவுபடுத்தினார் சங்கப் புலவர்.

“நால்வகைப் படைகளைப் பெற்றிருப்பினும் அவற்றால் வெற்றி
உண்டாகாது; அறவழிகளாலேயே வெற்றி உண்டாகும் என்றும்
உண்மையைத் தமிழ்ப் புலவர்கள், அவ்வப்போது அறிவுறுத்தி
வந்தனர்”⁴⁸

என்பார் லெ.ப.கரு. இராமநாதன் செட்டியார்,

வெற்றி மிகு வாழ்வு என்பது மற்றவரை உடல் வழியால் வீழ்த்தி
வாழ்வதாகாது. நற்செயல்களின் வழி மற்றவரை ஈர்த்து வாழ்வதுதான்
உண்மையான வெற்றியாகும் என்பதனை உலகுக்கு உணர்த்தினர்.

மற்றவரால் தான் மகிழ்வதைக் காட்டிலும், தன்னால் பிறர் மகிழ வாழ்தல்
வேண்டும். தன்னால் இயன்ற உதவியை மற்றவருக்குச் செய்தால், அதனால்
தானும் மகிழலாம்; பிறரும் மகிழ்வர். என்னால் அவ்வாறு யாருக்கும் உதவ
முடியாது என்று நினைத்தால், மற்ற யாருக்கும் கேடு செய்யாமல் இருந்தாலே
போதும். இதைத்தான்,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்

அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்”⁴⁹

என்று நரிவெருஉத் தலையார் நயம்படக் கூறியுள்ளார். நன்னெறி வாழ்வென்பது பிறர் வாழத் தான் வாழ்வது; பிறர்க்கு ஊறு செய்யாமல் வாழ்வது என்பதே ஆகும். இந்த எளிய செய்தி உலகம் முழுமையும் போற்ற வேண்டிய அரிய கருத்தாகும்.

செய்ந்நன்றி போற்றுதல்

நல்லது செய்வது எவ்வளவு சிறப்போ அதைவிடவும் நல்லது செய்தாரைப் போற்றுதல் சிறந்ததாகும். சிறிய நன்றி செய்தவரையும் வாழ்நாள் முழுவதும் பெரிதாகப் போற்றி வருவதே சிறப்பாகும். அதுவே மிக்க மகிழ்வு தரும். நன்றி மறந்தவர் நல்வாழ்வு வாழ முடியாது.

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று”⁵⁰

என்று கூறிய வள்ளுவர்,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”⁵¹

என்றார்.

எத்தகைய பாவம் செய்தவருக்கும், அதனைப் போக்கிக் கொள்ள வழி உண்டு. செய்ந்நன்றி மறந்த பாலிக்கு, அதனை நீக்கிக் கொள்ள வழியே இல்லை என்று ஒரு புறநானூற்றுப் பாடலைப் பாடியுள்ளார் ஆலத்தூர் கிழார்.

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்

மாண்இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உள்ளன
 நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும் ஒருவன்
 செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
 அறம்பா டின்றி”⁵²

என்பது அப்புறப்பாடல்.

“ஈன்று வளர்த்த தாய் தந்தையார்க்குப் புதல்வர் நன்றிக் கடன்
 செலுத்துவது உலக இயற்கை. நன்றி செய்பவர்களைப் பாராட்டிப்
 பேசுதல் உதவியைப் பெற்றவர்களது பெருங்கடமையாகும்.
 செய்ந்நன்றி மறத்தல் கழுவாய் இல்லாத பெரும்பாவம் என்று
 குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பசுவின் மடியை அறுத்தலும், மகளிர் கருவைச்
 சிதைத்தலும், பார்ப்பாருக்குப் பிழை செய்தலும் மிகக் கொடிய
 பாவங்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கொடிய பாவங்களிலும்
 கொடிய பாவம் செய்ந்நன்றி மறத்தலாகும்”⁵³

என்று விவரிப்பார் மு.சண்முகம்பிள்ளை. எனவே செய்ந்நன்றி போற்றுதலை ஒரு
 தலை சிறந்த அறமாகப் போற்ற வேண்டும்.

சங்க கால அறிஞர் செய்ந்நன்றியறிதலை இவ்வளவு வலியுறுத்திக்
 கூறியுள்ளதின் நோக்கம் நுண்ணிதின் உணர்தற்கு உரியது. பிறர்க்கு உதவுவது
 என்பதும், நல்லது செய்தல் என்பது மனிதகுலம் நலிவகற்றிப் பொலிவுடன்
 வாழ்வதற்கு உதவுவதாகும். இதனை ஓரிருவர் செய்தால் போதும் என்று
 எண்ணிவிடக் கூடாது. உலகில் வாழும் அனைவரும் இந்த நோக்கத்தை
 உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும். அவ்வாறு உலகோர் அறிய, பிறரிடம் நலம்
 பெற்றோர், உதவி பெற்றோர் அதனைப் பலரும் அறியும் வண்ணம்
 எடுத்துரைக்க வேண்டும். அதனைக் கேட்ட மற்றவர், தான் பிறர்க்கு உதவிட முன்
 வருவார். எனவே செய்ந்நன்றி போற்றுதல் என்பது பிறரையும் உதவி செய்யத்
 தூண்டுவது ஆகும். அதனால் பலரும் பயன் பெறுவர். உலகில் இன்பம் ஓங்கும்.

அத்தகைய உயரிய பணியினை, உலகுக்கு இன்பம் பயக்கும் பணியினைச் செய்யாது விடுதல் பெரும் பாவம் என்று வலியுறுத்துவதே புலவரின் நோக்கம். செய்ந்நன்றி பற்றிப் பேசுதல் என்பது ஒருவரை மற்றவர் புகழ்வதாக அமையாது; மற்றவரையும் பிறர்க்கு உதவச் செய்வதே ஆகும் என்ற சிந்தனையைத்தான் புலவர் மிகத் தெளிவாக இந்த உலகச் சமுதாயத்திற்குப் படைத்துள்ளார்.

காலமும் கடமையும்

இந்த வையகம் பல கோடி மாந்தரைக் கண்டது; நாளும் கண்டு வருகின்றது. இந்தப் பரந்த உலகத்தை தானொருவனே ஆள வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டோர் பலர். அவர்களின் எண்ணிக்கை கடற்கரை மணலையும் மிஞ்சும். ஆனால் அத்தகையோர் இறுதியில் அடங்கியது இடுகாட்டில்தான். இந்த உடலோடு நிலையாக என்றும் நிற்பதன்று உயிர். இஃது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. அதனால் இடுகாடு சென்றடையும் முன்னர் புகழ்நிலை பெறுவதற்குரிய கடமையினைச் செய்வதே உகந்த வழியாகும் என்கிறார் அய்யாதிச் சிறுவெண் தேரையார்.

“இருங்கடல் உடுத்த இப் பெருங்கண் மாநிலம்

உடைஇலை நடுவணது இடைபிறர்க்கு இன்றித்

தாமே ஆண்ட ஏமம் காவலர்

இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்

காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்

நாடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்ந் தனரே

அதனால் நீயும் கேண்மதிஅத்தை வீயாது

உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை

மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே

கள்ளி ஏய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு

வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
 உப்பிலாஅ அவிப் புழுக்கல்
 கைக் கொண்டுபிறக்கு நோக்காது
 இழி பிறப்பினோன் ஈயப் பெற்று
 நிலங் கலனாக இலங்குபலி மிசையும்
 இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
 செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே”⁵⁴

என்பது அய்யாதிச் சிறுவெண்தேரையார் பாடல்.

காலத்தே கடமையினைச் செய்ய வேண்டும் என்று எச்சரித்தது போலவே,
 யார் யார்க்கு என்ன கடமை என்பதையும் சங்கப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே
 சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
 நன்னடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே
 ஒளிறுவாள் அஞ்சமம் முருக்கிக்
 களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁵⁵

என்று பொன்முடியார் என்னும் புலவர் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமை
 பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

பொன்முடியாரின் இப்பாடல் பற்றிக் கருத்து தெரிவிக்கும்
 சி.இலக்குவனார்,

“இதனால் அறிவதென்ன? மக்கள் நன்றாக வளர்க்கப்படுதலும்,
 சான்றோர் ஆக ஆக்கப்படுதலும், உயர்ந்த ஒழுக்கமுடையராய்
 வாழ்தலும், படைக்கலப் பயிற்சி பெறுதலும், காளை போன்று

கட்டிளமை குன்றாது இருத்தலும் நாட்டின் உரிமையைக்
காப்பதற்காகவே என்று ஒவ்வொருவரும் கருதி வாழ்ந்தனர்
என்பதன்றோ அறிய இயல்கின்றது”⁵⁶

என்பார் காலத்தால் செய்ய வேண்டுவதை அறிந்து அவற்றைத் தவறாது செய்தல்
கடமை மட்டுமன்று; மனிதனின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையுமாகும். இதனை
உணர்ந்து செயல்படுவார் நலம் பெறுவார்.

மனைமாட்சி

இல்லற வாழ்வு மனிதனுக்கு நிறைவு தரும் ஒன்றாக அமைய வேண்டும்.
இல்லற வாழ்வுதான் இனியது. பொறுப்பு மறந்து இருக்கும் ஒருவனைக்
கடமையுணர்வுடன், கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ வைப்பது இல்லறம். அதனால்தான்
திருமணத்தைக் கால்கட்டு என்று வழங்கும் பழக்கம் உருவானது. ஒரேருழவர்
என்னும் புலவர்,

“அதள் எறிந் தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாய் போல
ஒடி உய்தலும் கூடும்மண்
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்கும்மா காலே”⁵⁷

என்பார்.

புடைத்துள்ள தோல் போன்று சொரசொரப்பாக உள்ள களர் நிலமாக
இருந்தாலும் வேடனைக் கண்டவுடன் மான் தப்பி ஓடும். அதுபோல நானும்
கவலையில்லாமல் வாழ்ந்திருப்பேன். ஆனால் இல்வாழ்க்கை என்னை
ஓடவிடாமல் கட்டிப் போட்டுள்ளது என்று ஒரேருழவர் பாடியுள்ளார்.

இனிய இல்லறம் அமைவது ஒரு பேறு என்பதனை,

“யாண்டுபல வாக நரையில் ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்என வினவுதிர் ஆயின்

மாண்டன் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையர் என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்க அதன்தலை
ஆன்றுஅவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே”⁵⁸

என்னும் பிசிராந்தையார் பாடலால் அறியலாம்.

வாழ்வில் இனிமை சேர்ப்பதோடு நிறைவையும் தருவது மக்கட்பேறு. மக்கட்பேறு இல்லை என்றால் ஒருவர் மற்ற எத்தகைய வளம் பெற்றிருந்தும் நிறைவான வாழ்வு வாழ்ந்ததாக ஆகாது என்பது பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் கருத்து.

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம் வாழும் நாளே”⁵⁹

என்பது அறிவுடை நம்பியின் பாடல்.

உலகம் உய்ய வழி

இந்த உலகம் இனியதாக, அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்து வாழ்தலே வழியாகும் என்பதும் சங்கச் சான்றோரின் கருத்து. இருப்பவர் இல்லாத வரை, வலியவர் எளியவரை அரவணைத்துக் காத்தால் எவரும் துன்புறும் நிலையில் இருக்க மாட்டார். அத்தகைய உள்ளம் உருவாதல் வேண்டும். ஒருவர் தம்மை ஆதரிக்கின்றார் என்பதற்காக, மற்றவர் அவர் நிழலிலேயே வாழ எண்ணக்

கூடாது. தம் முயற்சியும் உழைப்பும் தமக்குப் பயன்படும் என முயல வேண்டும்.
இரப்போர்க்கு இல்லை என்பது போன்றே இரப்பதும் இழிவானது என்பதனை,

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதன்எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”⁶⁰

என்று கழைதின் யானையார் சுட்டுகின்றார்.

இந்த உலகில் தமக்கென வாழாமல் பிறர்க்காக வாழும் மக்கள் நிறைய
வேண்டும். அத்தகையோர் நிறைந்த உலகமே இனிய உலகம் என்பதனைக்
கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

“உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சவது அஞ்சிப்
புகழ்எனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழிஎனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்தான்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”⁶¹

என்பது இளம்பெருவழுதியின் பாடல், பிறர் நலம் பேணுதல் இன்றியமையாதது.
பகிர்ந்தளித்து உண்ணும் பண்பு சிறந்ததுதான் அதைவிடவும் பழிக்கு அஞ்சி
வாழ்வது மிக மிக இன்றியமையாதது என்கிறார். புகழுக்கு முயல வேண்டும்;
பழிக்கு அஞ்ச வேண்டும். பழியால் எத்தகைய பேறு கிட்டுவதாக இருந்தாலும்
அதனைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்கிறார். புகழுக்காக உயிரையும் கொடுக்கச்
சொல்கிறார். அத்தகைய நல்லோர் நிறைந்தால் உலகம் உய்யும்.

சான்றாண்மை

பிறர் பழி ஏற்காத நல்வாழ்வே சான்றாண்மைக்குச் சான்று. சான்றோர் என்போர் தம் நெஞ்சறிய தீங்கு எண்ணிடார். மறைத்துப் பேச மாட்டார்.

“அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை”⁶²

என்பார் சங்கச் சான்றோர். அதாவது தம் நெஞ்சு அறிந்ததனை மறைத்துப் பொய் கூறுதல் சான்றோர்க்கு இயல்பு இல்லை. பொய் மறைந்தாலே போதும்; உலகம் நல்வழிச் செல்லும்.

இத்தகைய சான்றோரின் இயல்பைப் புலப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் பாடப் பெற்றதுதான்,

“பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியும்

இடைபடச் சேய ஆயினும் தொடைபுணர்ந்து

அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை

ஒருவழித் தோன்றியாங்கு என்னும் சான்றோர்

சான்றோர் பாலர் ஆகுப

சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே”⁶³

என்னும் பாடல் கண்ணகனார் என்னும் புலவர் சான்றோரின் இயல்பினை இவ்வாறு பாடியுள்ளார். ‘பாம்பின் கால் பாம்பறியும்’ என்னும் பழமொழியும் இக்கருத்தையே அறிவுறுத்துகின்றது. உயர்ந்த இயல்புடையவராக, சான்றாண்மை மிக்கவராக அனைவரும் மாற வேண்டும்; அப்போதுதான் ஒருமை உணர்வு மிளிரும் என்பதனை இப்புலவர் புலப்படுத்துகின்றார்.

செல்வத்து இயல்பும் பயனும்

பெருஞ்செல்வத்தைச் சேர்த்துவிட்டால் நல்ல நிலையான, நிறைவான வாழ்வு அமைந்துவிடும் என்று தவறாக எண்ணி இருப்போர் பலராவர். அவர்கள் செல்வத்தின் இயல்பை உணர வேண்டும். அது இருந்த இடம் தெரியாமல் மறையும் இயல்பினது என்கிறார் ஒரு நல்லறிஞர்.

“..... பொருளே

வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்

ஒடுமீன் வழியின் கெடுவ”⁶⁴

என்பார்.

“பொருள் நிலையில்லாதது; விரைவில் மாறிக் கெடுவது; பொய்கை

நீரில் ஓடும் மீனின் வழி விரைவில் மாறி இருந்த இடம் தெரியாமல்

கெடுவது போல் அழியக் கூடியது”⁶⁵

என்று விளக்கம் தருகின்றார் அறிஞர் மு.வ.

இத்தகைய இயல்பு கொண்ட செல்வத்தைச் சேர்ப்பதில் பயன் இல்லை. அப்படிச் சேர்ப்பதனால் அவற்றை அப்படியே துய்க்க இயலுமா என்று கேட்டால் இயலாது என்றுதான் பதில் அளிக்க வேண்டும். இந்த உலகமே ஒருவனுக்குச் சொந்தம் என்றாலும் அவன் உண்பது ஒரு நாழி அளவுள்ள உணவுதான்; இவன் இரண்டு ஆடைதான் உடுக்க முடியும். எனவே செல்வத்தைச் சேர்த்து ஒரு பயனும் இல்லை; ஈதலே அதாவது சேர்ந்துள்ள செல்வத்தை இல்லாதார் யார் என அறிந்து பகிர்ந்தளிப்பதே பயன்தரும் செயலாகும் என்கிறார் நக்கீரர்.

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி

வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும்

நடுநாள் யாமத்துப் பகலும் துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவருக்கும்
 உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
 பிறவும் எல்லாம் ஓரொக்கும்மே
 அதனால் செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
 துய்ப்போம் எண்ணே தப்புந பலவே”⁶⁶

என்பது நக்கீரர் பாட்டு.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறிஞர் நக்கீரர் ஆராய்ந்து உலகுக்கு வழங்கிய அரிய கருத்து இது. நக்கீரரின் இச் செம்மொழியினை உலகோர் அனைவரும் உணரும் நிலை உருவாகிவிட்டால் வேற்றுமை தானாகவே மறையும். செல்வச் செழிப்பின் செறுக்கு அகலும்; பசிப்பிணியால் வாடி வருந்தும் மனிதர் மறைவர். எதையும் சேர்த்து வைப்பதால் எப்பயனும் விளையாது. உள்ளதைப் பயன்படுத்த அறிய வேண்டும். பயன்படுத்தாது சேர்த்து வைத்தால் அது பிறர்க்கு உதவாது மட்டும் அன்று; தனக்கும் உதவாது என்பதனை உணர வேண்டும் என்கிறார் நக்கீரர்.

நிலையாமை

உலகில் மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டே உள்ளது. இம்மாற்றம் கண் முன் நிகழ்கின்றது. ஏனோ உலகில் வாழ்வோர் உணர மாட்டேன் என்கிறார்கள். அவர்கள் உணர வேண்டும். உணர்த்தவே பலர் முயன்றுள்ளனர்; முயன்று வருகின்றனர். சங்க காலத்துச் சான்றோர் பலரும் உணர்த்த முயன்றுள்ளனர்.

இன்பம், இளமை போன்றவை வேகமாக ஓடி மறையும் இயல்பின.

“வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்
 எய்கணை நிழலின் கழியும்இவ் வுலகத்து”⁶⁷

என்பர். விரைந்து செல்லும் அம்பின் நிழல் போன்று மறையும் இயல்பினது இன்பமும் இளமையும் என்று எச்சரிக்கின்றார் இப்புவர்.

மனித வாழ்க்கை எவ்வளவு காலம் நிலைக்கும் நிலைப்பதா என்றால் அதுவும் இல்லை. சூதாடுகின்ற கருவி மாறிவிடுதல் போல் மாறிவிடும் நிலையில்லாத வாழ்க்கை என்கிறார் காமக்கணிப் பசலையார்.

“கவறு பெயர்த்தன்ன நில்லா வாழ்க்கை”⁶⁸

என்கிறார். செல்வம் நிலையில்லாதது; இளமை நிலையில்லாதது; இன்பம் நிலையில்லாதது. இவை நிலையானது என்று தவறாக உணர்வதனால்தான் தீங்கு நிலைக்கின்றது. சரியாக உணர்ந்து கொண்டால் உலகம் நலமும் வளமும் கொண்டதாக அமையும்.

உணர் வேண்டியவை

எல்லாமே மாறும் தன்மையன. எனவே இயல்பறிந்து செயல்படுதல் வேண்டும். எதனையெல்லாம் உணர்தல் வேண்டும் எனப் பட்டியலிடுகின்றனர். உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்களான சங்கச் சான்றோர்.

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தார்க்கு உதவுதல்

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பு எனப்படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுகுதல்

அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை

அறிவு எனப்படுவது பேதையர்சொல் நோன்றல்

செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறவாமை

நிறையெனப் படுவது மறை பிறர் அறியாமை

முறைஎனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்

பொறைஎனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁶⁹

என்று பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

மேலும்,

“காலை அன்ன சீர்சால் வாய்மொழி”⁷⁰

“பொய்யொடு அறியா வயங்கு செந்நா”⁷¹

“நல்மொழிக்கு அச்சமில்லை”⁷²

“நகையினும் பொய்யா வாய்மை”⁷³

“இறந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு”⁷⁴

போன்றவற்றையும் அனைவரும் உணர வேண்டும் என்று உணர்த்தியுள்ளனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக,

“நீர்இன்றி அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்”⁷⁵

என்னும் கருத்தினை நன்கு உணர வேண்டும். சங்கச் சான்றோர் உணர்த்த முயன்ற இவ் அரிய சிந்தனைகள் உலக மக்கள் அறிவு வழி நின்று செயல்படத் தொடங்கினால் உலகம் இனிய உலகமாக மிளிரும்.

கல்வி

இத்தகைய பொதுமை எண்ணமும் உணர்வும் மலர மிகவும் தேவையானது கல்வி. கல்வியறிவு முறையாகவும் செம்மையாகவும் அனைவருக்கும் கிடைத்து விட்டால் நல்லுணர்வு மலரும் என்பதனை நன்கு உணர்ந்த பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்,

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே

பிறப்பு ஓர்அன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்

சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
 மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
 அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்
 வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
 கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
 மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே”⁷⁶

என்று பாடினான். இந்த உலகம் கல்வியாளர்களைச் சார்ந்தே இயங்கும் இயல்பினது. எனவே நல்ல கல்வியை அனைவருக்கும் வழங்க வேண்டும் என்கிறான் பாண்டிய மன்னன். கல்வியால் அறியாமை அகலும்; அறியாமை அகன்றால் அறிவு தெளிவுறும். அறிவு தெளிவுற்றால் உலகம் வளம் பெறும். உலக மக்கள் அனைவரும் வேற்றுமை மறந்து, ஒற்றுமை உணர்வுடன் வாழ வேண்டும் என்பதுதான் சங்கச் சான்றோர்களின் எண்ணம் என்பது பாண்டியனின் கல்விக் கொள்கையாலும் நன்கு விளங்குகின்றது.

மணிமகுடம்

உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையின் மணிமகுடமாகத் திகழ்வது கணியன் பூங்குன்றார் இயற்றியப் பாடலாகும்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
 தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
 நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
 இனிதுஎன மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்
 இன்னா தென்றலும் இலமே மின்னொடு
 வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
 கல்பொருது இறங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று

நீர்வழிப் படுஉம் புணை போல ஆருயிர்
 முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
 காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”⁷⁷

என்னும் இப்புறநானூற்றுப் பாடலை உலகில் வாழும் அனைவரும் படிக்க வேண்டும். உலக மக்கள் அனைவரும் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒப்பரிய பாடல் இது.

உலகம் ஒன்றே; உலகில் உள்ள அனைவரும் உறவினர்; எல்லாம் இயல்பாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன; உலகில் யாரும் பெரியவர் என்று வியக்க வேண்டியதில்லை; யாரையும் சிறியவர் என்று புறக்கணிக்கக் கூடாது; நன்மையும் தீமையும் தத்தம் செயலாலேயே அமைவன; யாரும் யாரையும் நோதலும் வேண்டாம்; பற்றும் வேண்டாம்; இந்த வாழ்க்கை நீரில் மிதந்து செல்லும் தெப்பம் போல ஒடிக் கொண்டே இருப்பது என்று மிகத் தெளிவாக அனைவர் உள்ளமும் உவந்து ஏற்கும் பாங்கில் கூறி உள்ளார்.

உலகப் பொதுச்சபையில்,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

என்ற வரி பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது தமிழர் அனைவருக்கும் பெருமை தருவதாகும். இப்படி ஓர் அருமையான தொடர், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ்ப் புலவர் ஒருவரால் கூறப் பெற்றுள்ளது என்று உலகப் பொதுச்சபையாரிடம் எடுத்துரைத்ததால் ஏற்றனர்.

“உலகத்தவரை உறவினராகக் காண்பதும், ஒருவர் அடைய விரும்பும் ஒப்பற்ற பண்பாகும். இந்தப் பண்பாட்டு முதிர்ச்சியைக் கண்டவர்கள் சங்கத் தமிழ் மக்கள். இதனால் தான் மக்கள் அகவாழ்க்கைக்கும் புற

வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் வகுத்து, மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இலக்கணமும் இலக்கியமும் படைத்த சிறப்பு உலக மொழிகளில் தமிழுக்கென்றே உண்டு. இதைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து பெருமை கொள்ள வேண்டும்”⁷⁸

என்று பெருமை கொள்கிறார் பிரான்சிஸ் முத்து.

தமிழரின் முதிர்ந்த சிந்தனைக்கு “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” மிகச் சிறந்த சான்றாகும்.

இந்த உலகம் உய்ய, உரிய வழியில் நிலைத்து வாழ நன்னெறி காட்டும் பல அரிய கருத்துகளைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நாகரிக முதிர்ச்சியுடனும், பண்பாட்டுச் செம்மையுடனும் வாழ்ந்து மேம்பட்டதனால், இத்தகைய உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்களாகத் தமிழ்ச் சான்றோரால் மிளிர இயன்றது. தமிழரின் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகள் உரிய வகையில் உலகினரைச் சென்றடையவில்லை; சென்றடையச் செய்ய வேண்டியது தமிழர்கடமையாகும். இவ்வளவு அரிய, உயரிய உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எங்கள் சமுதாயத்தில் மலர்ந்து மணம் பரப்பின என்பதை எடுத்துச் சொல்வது தமிழர்க்குப் பெருமை என்பதோடு, உலகம் உயரும் என்பதும் உண்மை.

சான்றெண் விளக்கம்

1. டாக்டர் செ.சாரதாம்பாள், சங்கச் செவ்வியல், ப.151.
2. ஈ.கே.பாஸ்கரதாஸ் (மேற்கோள்), டாக்டர் செ.சாரதாம்பாள், சங்கச் செவ்வியல், ப.152.
3. புலவர் ச.தமிழரசு (க.ஆ), சங்க இலக்கியப் பன்முக நோக்கு, முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் முனைவர் இரா.சந்திரசேகரன், ப.179.
4. அ.மு.பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், ப.310.
5. கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம், தமிழர் நாகரிகம், ப.13.
6. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் சங்க காலம், ப.75.
7. புறம் 194.
8. வித்துவான் க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.59.
9. புறம். 76:1-2.
10. டாக்டர் ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப.210.
11. புறம். 29:22-24.
12. நற். 294.
13. புறம். 185.
14. புறம். 195.
15. புறம். 27.
16. டாக்டர் ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப.210.
17. குறள். 50.
18. குறள் 388, இறைமாட்சி.

19. புறம். 35.
20. பதிற்றுப்.13.
21. டாக்டர் மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.39.
22. சிலம்பு. காட்சி 100-104.
23. குறள். 546, செங்கோல்.
24. புறம். 186.
25. குறள். 389.
26. புறம். 187.
27. குறள். 772, படைச்செருக்கு.
28. குறள். 595, ஊக்கமுடைமை.
29. புறம்.214.
30. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப.229.
31. அகம். 327:1-4.
32. கலி. 145:13-17.
33. குறள். இடுக்கண் அழியாமை 621.
34. தொல்.பொருள்.219.
35. நற். 214-35.
36. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.189.
37. குறள். 228, ஈகை.
38. குறள். 131, ஒழுக்கமுடைமை
39. லேனா தமிழ்வாணன், சங்க இலக்கியத்தில் புறக் காட்சிகள், ப.8.

40. மலைபடு. 77-80.
41. நற். 355.
42. குறள். 580.
43. குறள். 788.
44. குறள். 785.
45. புறம். 215.
46. புறம். 190.
47. புறம். 55.
48. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.45.
49. புறம். 195.
50. குறள். 108.
51. குறள். 110.
52. புறம் 34: 1-7.
53. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.274.
54. புறம். 363.
55. புறம். 312.
56. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் சங்க காலம், ப.16.
57. புறம். 193.
58. புறம். 191.
59. புறம். 188.
60. புறம். 204.

61. புறம் 182.
62. குறுந். 184.
63. புறம். 218.
64. நற். 16.
65. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம், ப.187.
66. புறம். 189.
67. நற். 46.
68. நற். 243.
69. கலி. 133.
70. பதிற்றுப். 21.
71. பதிற்றுப். 59.
72. குறுந். 392.
73. பதிற்றுப். 70,
74. கலி. 2.
75. புறம். 18.
76. புறம். 183.
77. புறம். 192.
78. டாக்டர் பிரான்சிஸ் முத்து, குறுந்தொகைக் காட்சிகள், ப.31.

இயல்-5

உயிர்நீக்கப் பண்மு

உயிரிரக்கப் பண்பு

உயிரிரக்கப் பண்பு மனித மாண்பைக் காட்டும் ஓர் உயரிய நிலை. உலகில் பல்லாயிரக்கணக்கான உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. அனைத்து உயிர்களும் போற்றத்தக்கவையே புல்லாக இருந்தாலும் மாந்தராக இருந்தாலும் உயிர்ப் பண்பே அடையாளம் காட்டுவதாக உள்ளது. எனவே அனைத்து உயிர்களும் சமம். எல்லா உயிரிடமும் அன்பு செலுத்துவது, கருணை காட்டுவது. அருள் உணர்வுடன் நடந்து கொள்ளுதல், துன்பம் களைய முற்படுதல், உதவி புரிதல், மோதலைத் தவிர்க்க முனைதல், பகிர்ந்துண்ணுதல், ஈர நெஞ்சமுடையவராய் நடந்து கொள்ளுதல் போன்றவை உயிரிரக்கப் பண்புடையாரின் இயல்பாகும்.

பொதுவாக அறிவுரை கூறும்போது ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள். ஒரு வாய்க்காலில் தண்ணீர் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தண்ணீரில் ஒரு தேள் விழுந்து விட்டது. தண்ணீர் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்ததனால் அத்தேளால் தண்ணீலிருந்து வெளியே வர இயலவில்லை. தத்தளித்தது. அந்த வழியாக வந்த ஒரு பெரியவர் இதனைக் கவனித்தார். அவர் உள்ளத்தில் தேள் தத்தளிக்கிறதே; இன்னும் சற்று நேரம் இதே நிலையில் இருந்தால் அந்தத் தேள் இறந்துவிடவும் கூடும் என்று எண்ணினார். தேள் நஞ்சுடையது; அது கடித்தால் துன்பம் என்றெல்லாம் அவர் எண்ணவில்லை. அதனைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன் கரத்தினை நீட்டினார். கையில் ஏறியவுடன் தேள் கொட்டியது. வலி தாங்க முடியாத நிலையில் உடனே கையை உதறினார். தேள் மீண்டும் அதே தண்ணீரில் விழுந்துவிட்டது. அந்தப் பெரியவர் தேள் நம்மைக் கொட்டி விட்டதே என்று சினம் கொள்ளவில்லை. மீண்டும் தன் கையால் அதனைக் காப்பாற்ற முயன்றார். தேள் மீண்டும் கொட்டியது. பெரியவர் கையை உதறினார். தேள் தண்ணீரில் விழுந்தது. தேள் கொட்டுவதும், அவர் கையை உதறுவதும் தொடர்ந்தது.

இச்செயலைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்ற ஒருவர் அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்து, 'அய்யா' அந்தத் தேள் இத்தனை முறை கொட்டியும், தாங்கள் அதனைக் காப்பாற்ற முயன்று கொண்டிருக்கிறீர்களே! இது தவறாகப் படவில்லையா என்று கேட்டார். அதற்குப் பெரியவர், 'தேளின் இயல்பு கொட்டுவது. அது அதன் செயலைச் செய்கிறது. நம் இயல்பு அது துன்பப்படும் போது காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது. எனவே அதனைக் காப்பாற்ற முனைந்துள்ளேன்' என்றார்.

இப்படி ஒரு கதையைச் சொல்வார்கள். இது உயிரிரக்கப் பண்பைக் காட்டும் கதையாக உள்ளது. தமக்குப் பிறரால் துன்பம் நேர்ந்தால் கூட, அதனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் உதவ வேண்டும்.

“இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண

நன்னயம் செய்துவிடல்”¹

என்பது தானே அய்யன் திருவள்ளுவர் கூறும் உயிரிரக்கம் கொண்ட உயரிய பண்புறிவுரை.

உயிரிரக்கப் பண்பு மனித நாகரிகத்தின், மனித மன வளர்ச்சியின் மேம்பாட்டினைக் காட்டும் அடையாளம். சங்க காலம் ஓர் உயரிய நாகரிகக் காலம். சங்க காலத்தில் உயிரிரக்கப் பண்பு ஓங்கியிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

“.... சங்க இலக்கியம் முழுவதுமே மானுட நேயம் பரந்து கிடத்தலை அறிய முடிகின்றது. பொற்காலம் எனப் போற்றப்படும் சங்க காலத்தில் மானுடம் மகத்துவம் பெற்றதற்குப் பல சான்றுகளை ஆராயுமிடத்து, அவர்கள் பால் அன்பு, அருள், இரக்கம், பண்பு, பாசம் ஆகிய இணைக் குணங்கள் மேலோங்கியிருந்தன”²

என்பார்.

“உயிர் வாழ்க்கையின் பயன் அன்பு வளர்ச்சியாகும் என்பதனைப் பண்டைச் சான்றோர் தம் நுண்ணறிவாற் கண்டுணர்ந்தார்கள். அன்பென்னும் உயிர்ப் பண்பே உலக நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாகும்”³

என்னும் பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகளுள் ஒன்றான குறிஞ்சிப்பாட்டு பற்றிய சொற்பொழிவில் க.வெள்ளைவாரணனார் குறிப்பிடுவார்.

உயர் பண்பு எது

பண்புகளில் எல்லாம் உயர் பண்பு, உயிர்ப் பண்பு உயிரிரக்கப் பண்பாகும். எந்த நாட்டில் உயிர் இரக்கப் பண்பு மேலோங்கி உள்ளதோ அந்த நாடு உயரிய பண்பு மிக்க நாடாகப் போற்றப்படும். சங்க காலம் உயரிய பொற்காலமாகப் போற்றப்பெற்றதற்கு, அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மாந்தர்கள் உயிர் இரக்கப் பண்பும் காரணமாகும் எனலாம்.

அன்பின் பிணைப்பில் நிகழ்ந்த அக வாழ்விலும் சரி, வீரம் செறிந்த புறவாழ்விலும் சரி, உயிரிரக்கப் பண்பு ஓங்கியிருந்தது. தான் துயரத்தில், கவலையில் சிக்கித் தவிக்கும் போதும் பிறர் துன்புறக் கூடாது என்று நினைக்கும் உள்ளம் படைத்தவர்களாக அன்றைய தமிழர் விளங்கினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. பகைவரை வீழ்த்த போரிடும்போதும், வைரம் போன்ற வீரத்திலும் பனியாய்க் கசிந்த ஈரத்தினைக் காணலாம். எனவே, காதல், வீரம், ஈரம் இம்மூன்றும் சங்கத் தமிழர் வாழ்வில் ஓங்கி நின்ற பண்புகள் என்று கூறலாம். காதலும் வீரமும் தன்னலப் பண்புகள் எனில், ஈரம் பிறர் நலம் பேணும் ஒப்பரிய உயிரிய பண்பாக மிளிர்ந்தது என்று கூறுவது மிகவும் பொருத்தமாக அமையும்.

காதலும் ஈரமும்

பழந்தமிழர் காதல் வாழ்வு தூய்மையான அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்தது. ஒருவர் அன்பு மற்றவர் இதயத்தில் மாறிப் புகுந்ததால் உண்டான காதல் சங்க காலக் காதல். முன் பின் அறியாத, உற்றார் உறவினர் யார் என்று தெரியாத இருவர் செம்புலப் பெயல் நீர் போல இரண்டறக் கலந்த அன்பினால் இணைவதே சங்க காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்த பான்மையினைச் சங்க அகப் பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

ஒத்த அன்பால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடி வாழும் அந்த அக வாழ்விலும் உயிரிரக்கப் பண்பின் அடையாளமான ஈர உணர்வு மிளிர்வதைப் பல பாடல்களில் காண முடிகின்றது.

தலைவியைப் பிரிந்து பொருளிட்டச் சென்ற தலைவனின் மனநிலையை உள்ளத்து ஈரத் தன்மையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது அகநானூறு. இல்லறம் இனிது நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காகப் பொருளிட்டப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் நாள் பல கடந்த பின்னர் மீண்டும் தலைவியை நாடித் தேரில் புறப்பட்டு வருகிறான். அவன் உள்ளம் தேரை விட வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. பாகனைப் பார்த்து “என் தலைவியை உடனே காண வேண்டும்; தேரினை விரைந்து செல்லுமாறு ஓட்டு” என்று வேகப்படுத்துகின்றான்.

தலைவனின் மனநிலையை நன்கு உணர்ந்தவன் தேர்ப்பாகன். எனவே தேரினை முன்னை விடவும் வெகுவேகமாக ஓட்ட முனைகின்றான். தேர் செல்லும் வழியோ பூத்துக் குலுங்கும் சோலைகள் நிறைந்த வழி. பல்வேறு மலர்களும் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துப் பொலிவூட்டி நிற்கின்றன. அம்மலர்களிலெல்லாம் வண்டுகளும், தும்பிகளும், சுரும்புகளும் மொய்த்துத்

தேனையும் பூந்தாதினையும் திளைத்து உண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்பூப் பறவைகள் தனித்தனியாக மலர்களில் திளைக்கவில்லையாம். தம் தம் துணையோடு சேர்ந்து இணைந்து, பிணைந்து, இன்புற்று மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய சூழலில் தேர்ப்பாகன், தலைவனின் மனநிலைக்கு ஏற்ப தேரினை விரைவாக ஓட்ட முனைகின்றான். தேர்ப்பாகனின் வேகத்தையும் தாதுண் பறவைகளின் களிப்பையும் ஒருங்கே கண்டான் தலைவன். தன் தலைவியைப் பிரிந்து பல நாள் கடந்துவிட்டது என்ற மன உணர்வோடு, இன்று மாலை விரைவில் இல்லம் அடையாவிட்டால் அவள் மிகவும் வருந்துவாள் என்ற அச்சமும் அவன் மனத்தில் நிறைந்திருந்தது. அப்படி இருந்தும் தேர்ப்பாகனைப் பார்த்து, “அய்யா, காலம் கடந்தாலும் சரி, தேரில் பூட்டியுள்ள குதிரைகளின் கழுத்தில் கட்டியுள்ள மணிகளின் நாக்கினை, அவை அசையாமல் கட்டி விட்டு அதன் பிறகு தேரினைச் செலுத்து” என்றான். ஏனெனில், வேகமாகச் செல்லும்போது குதிரைகளின் கழுத்தில் கட்டப் பெற்றுள்ள மணிகளின் ஒசை மிகப் பெரிதாக அமைகின்றது. பூம் புதர்களில் தேனுண்டு களிக்கும் இணைகள் அப் பேரோசை கேட்டு அஞ்சி, பிரிந்து பறக்க நேரிடுகின்றது. அவ்விணைகள் பிரிந்து துன்புற வேண்டாம் என்கிறான்.

தலைவியை உடனே காண வேண்டும் என்ற மிகுந்த ஏக்கத்திலும் கூட இணைந்து மகிழும் பூப் பறவைகளின் துன்பத்தை எண்ணிப் பார்த்தான் தலைவன்,

“பூத்த பொங்கர்த் துணையோடு வதிந்த

தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணி நா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்”⁴

என்பது அகநானூற்று அடிகள்.

மனித ஆர்வத்திலேயே காதல் ஆர்வம் மிகவும் வேகமானது. காதலுக்குக் கண் இல்லை என்று பழமொழி உருவாகும் அளவுக்குக் காதலின் வேகம் அமைந்ததைக் காண முடிகிறது. காதல் வயப்பட்டுவோர் வேறு சிந்தனையில் ஈடுபடுவது கடினம். அதுவும் பிரிந்த காதலின் வேகமும் ஏக்கமும் இன்னும் மிகுதியாகும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலும் கூட இந்த அகநானூற்றுத் தலைவன் 'தாதுண் பறவை'களின் பேதுறவை விரும்பவில்லை; அவற்றின் இணை பிரிவதை அவன் மனம் ஏற்கவில்லை. அவற்றின் பால் இரக்கம் கொண்டு, குதிரைகளின் கழுத்தில் கட்டப்பெற்றிருந்த மணிகளின் நாவினை, அவை ஒலிக்காதவாறு கட்டப்பணித்தான்.

நல்ல நீர் வளமும் விளையுளும் இருந்தால்தான் எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ இயலும். எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதே சங்க கால மாந்தரின் மனநிலையாக இருந்திருக்கிறது. மனித நேயம் மிக்கவர்கள் அவர்கள் என்பதனை அகப்பாடல்கள் காட்டுவது மிகச் சிறப்பு.

“நெல் பல பொலிக பொன் பெரிது சிறக்க”⁵

“விளைக வயலே”⁶

“பால்பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க”⁷

என்று வேண்டும் நிலையையும்,

“பசி இல்லாகுக பிணிசேண் நீங்குக”⁸

“மாரி வாய்க்க வளம் நனி சிறக்க”⁹

எனப் பசியும் பிணியும் நீங்க வளம் பல நிறைய வேண்டும் என்று கூறும் நிலையையும் காண இயல்கின்றது.

“இல்லென இரந்தார்க்கு ஒன்றும் ஈயாமை இழிவு”¹⁰

“இடன்இன்றி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு”¹¹

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்”¹²

என்கிறது கலித்தொகை. எனவே காதலினுள்ளும், காதலில் நிகழும் பிரிவின்கண்ணும், அப்பிரிவால் நேரிடும் ஏக்கத்தின் போதுக் கூட உயிரிரக்க உணர்வு மிளிர்வதைக் காண முடிகின்றது.

வீரமும் ஈரமும்

காதலும் வீரமும் சங்க கால மாந்தரின் பண்பாட்டு மேன்மையினையும் நயத்தக்க நாகரிகத்தின் பான்மையினையும் காட்டுவன. உள்ளத்தின் நெகிழ்வினைக் காட்டுவது காதல் என்றால் உடல் உறுதியும் மன உறுதியும் ஒருங்கிணைந்தது வீரம். அன்பு வயப்பட்ட காதலில் ஈர உணர்வு கசிந்து நிற்பது இயல்பு. மறத்தன்மை வாய்ந்த வீரத்திலும் ஈரம் நிறைந்ததுதான் தமிழரின் தனி மாண்பினைக் காட்டுவது.

போரில் புறமுதுகிடுவோரைத் தாக்காமையும், வலியிழந்தோரை வீழ்த்த முனையாமையும் வீரத்தின் தனிச் சிறப்பு. போர் முனையில் பகைவர் முன் நிலைதளரா உள்ள உறுதியோடு நிற்பதும், எதிரிகளின் களிறுகளை எதிர்த்து வீழ்த்துவதும், நெஞ்சு நோக்கி வரும் வேலினை வாங்கி, விட்டவர் மீதே வீசி வீழ்த்துவதும் தனி வீரம் என்று இறுமாப்பு அமைந்தது சங்க காலச் சமுதாயம்.

போரில் எவர் வரினும் புறங்கொடாது நின்று போரிடுவர். மார்பிலே புண்பட்டு இருப்பதும் சிறப்பு; இறப்பதும் சிறப்பு. பகைப் படைகளைப் புறங்காணச் செய்வதே நோக்கமாகக் கொண்டு போரிடுவர். அப்படிப் போரிட்ட மன்னர் பலரைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அப்போர் மறவர் அரண்மனையில் இருக்கும்போது இரவலர் மகிழ கொடையளித்து மகிழும் பாங்கும் பல பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்

நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல

இனியை பெரும எமக்கே மற்றதன்

துன்னருங் கடாஅம் போல

இன்னாய் பெருமநின் ஒன்னா தோர்க்கே”¹³

என்னும் புறப்பாடல் அதியமானைப் பாராட்டி அவ்வையார் பாடியது. போர்த்திறம் நன்கறிந்த அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் இருவேறு திறம் இப்பாடலில் காட்டப்பட்டுள்ளன. போர்க்களத்திலும் அவன் களிறுதான், அவைக்களத்திலும் அவன் களிறுதான். முதல் களிறு மதக் களிறு. எதிர் வருவனவற்றைத் தேய்த்து அழிக்கும் திணவுமிக்க வயக்களிறு. பின்னது மக்களோடு மக்களாகப் பழகி, மக்களுக்கு மகிழ்வினைத் தரும் இனிய களிறு. கல் போல் உறுதி வாய்ந்த அந்த வீர மறவனின் நெஞ்சில் சுனை நீராய் ஈரம் நிறைந்திருப்பதை அவ்வையார் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

வீரம் செறிந்தவர் ஈரம் நிரம்பியவராகவும் திகழ வேண்டும் என்பது சங்கச் சான்றோரின் எண்ணமாக இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

சோழ வேந்தர் இருவர் தமக்குள் மாறுபட்டனர். போர் முண்டது. நெடுங்கிள்ளியின் கோட்டையை நலங்கிள்ளி முற்றுகையிட்டான். நெடுங்கிள்ளி கதவடைத்து கோட்டையைக் காத்து நின்றான். நாள் பல கடந்தும் நெடுங்கிள்ளி கோட்டைக் கதவைத் திறந்து போருக்கு வரமால் இருந்தான். கோட்டையுள் இருந்தோர் வெளி உறவு இன்மையால் துயரடைய நேர்ந்தது. இதனை அறிந்த கோவூர் கிழார்,

“இரும்பிடி தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா

நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ

திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி

நிலமிசைப் புரளும் கைய வெய்துயிர்த்து

அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்

பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்
 பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்
 வினைபுனை நல்லில் இனைகூஉக் கேட்பவும்
 இன்னாது அம்ம ஈங்கினது இழுத்தல்
 துன்னரும் துப்பின் வயமான் தோன்றல்
 அறவை யாயின் நினனெதெனத் திறத்தல்
 மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல்
 அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்
 திறவாது அடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
 நீண்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
 நானுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே”¹⁴

என்று பாடி எடுத்துரைத்தார். இரக்க உணர்வு இல்லாமல் போரிடுவது தவறு என்பதைப் புலவர் புரிய வைத்த பாடல் இது. இருவேந்தர் போரிடுவது அவரவர் நாடு காக்கவும், வீரம் காட்டவும் என்றால், அப்போரால் வேறு யாரும் இன்னலுறக் கூடாது என்பதும் எண்ணிப் பார்க்கப்பட்டது. அத்தகைய நிலை உருவாகிறபோது அறிஞர் உலகம் அறிவுறுத்த தவறியதில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது.

“மீன்திகழ் விசும்பின் பாய்இருள் அகல
 ஈண்டு செலல் மரபின் தன் இயல் வழா அது
 உரவுச்சினம் திருகிய உருகெழு ஞாயிறு
 நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாஅங்கு
 உடலருந் துப்பின் ஒன்றுமொழி வேந்தரை
 அணங்கம் பறந்தலை உணங்கப் பண்ணிப்
 பிணியுறு முரசம் கொண்ட காலை,
 நிலை திரிபு எறியத் திண்மடை கலங்கிச்

சிதைதல் உய்ந்தன்றோ நின்வேல் செழிய
 முலைபொலி ஆகம் உருப்ப நூறி
 மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
 ஒள்ளுதல் மகளிர் கைம்மை கூர
 அவிர்அறல் கடுக்கும் அம்மென்
 குவையிரும் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”¹⁵

என்னும் புறப்பாடல், வீரம் செறிந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மீது கல்லாடனார் பாடியதாகும்.

வீரத்திலும் உயிரிரக்கப் பண்பு

இருபெரு வேந்தரையும் ஒருங்கே வென்ற பெருவீரன் பாண்டியன். அவ்வாறு அவன் செய்த போர்க்களத்தில் மாண்ட வீரர் எண்ணிலர். தம் கணவர் போரிலே பட்டதனால் தம் மார்பில் அறைந்துகொண்டு அலறித் துடித்த மகளிர் பலர். கணவரை இழந்த மகளிர் கைம்மை பூண்டு, தம் கரிய கூந்தலைக் களைந்து நிற்கும் நிலையை எண்ணினான் பாண்டியன். அவ்வாறு எண்ணிய உடனே அவன் கைவேல் தாமாகவே போரிடுவதை நிறுத்தி விட்டன என்கிறார் கல்லாடனார்.

இருபெரு வேந்தரையும் குறுநில மன்னர் அய்வரையும் ஒன்றாக நிறுத்தி வெற்றி காண்பேன் என்ற வஞ்சினம் கூறிப் போர் முகம் சென்ற பாண்டியனின் உள்ளம் போரிலேயே முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தது. வெல்ல வேண்டும் என்ற வெறியுடன் போரிட்டான். அத்தகையப் போர் வெறியிலும் மகளிரின் கைம்மை நிலை அவன் கண் முன் தோன்றியது. போர் நின்றது என்கிறார் புலவர். வீரத்திற்குக் கனிந்து நின்ற ஈரம் இதனால் நன்கு புலனாகும்.

மூவேந்தர்கள் என்றாலே போர் வெறி பிடித்தோர் என்று எண்ணுவோர் இப்பாடல் தரும் செய்தியை நுண்ணிதின் உணர வேண்டும்.

கலிங்க வேந்தன் அசோகன் போர்க்களத்தின் கொடுமையைக் கண்டு, இனி போரே செய்வதில்லை என்று முடிவெடுத்தான். கருணை மறவனாக மாறி, புத்தர் நெறி போற்றினான் என்று வாய் வலிக்க நாளும் பேசுவோர், அசோகன் காலத்திற்கு, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, போர்க்களத்தின் கொடுமை கண்டு உளம் இரங்கிய தமிழ் வேந்தன் இருந்தான் என்பதனை நினைவிற கொள்ள வேண்டும். சங்க கால வேந்தர்கள் நாடு காக்கவும், நல்லாட்சி நடத்தவும், நலிந்தோரைக் காக்கவும், அத்துமீறலை அடக்கவும், அறம் காக்கவும், பழித்தார்க்குப் பாடம் புகட்டவும் தான் போர் புரிந்தனர் என்பதைக் கல்லாடனார் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன்மானங் காக்கவே போரிட்டான் என்பதை அவன் பாடிய வஞ்சினப் பாடலே நன்கு புலப்படுத்தும். அவன் செய்தது போர் வெறியால் அன்று. தன் மானம் காக்கவும் பகைவரின் இழிமொழிக்குப் பாடம் புகட்டவுமே ஆகும். வீரம் நிறைந்த பழந்தமிழ் ஈரம் நிறைந்த நெஞ்சினராகவும் விளங்கினர். மனிதநேயம் முழுமையாக அவர்களின் நெஞ்சிலே நின்றது என்பதைப் புலப்படுத்த கல்லாடனார் பாடல் பதச் சோறாக அமைகின்றது.

உயிர் காக்கும் பண்பு

பிறர்க்குத் துன்பம் நேருவது கண்டு அது களைய முற்படுவது மனிதத்தின் மாண்பாகும். அதிலும் உயிருக்கு ஊறு நேரும் நிலை தவறான நெறியால் உருவானால் அதனைத் தடுத்து நிறுத்தல் வேண்டும். பிறர் உயிரை எடுக்க எவர்

முனையினும் அஞ்சாது தடுத்தல் உயிரிரக்கப் பண்புகளுள் ஒன்று; அதுவும் மிக நன்று.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் பகைமை காரணமாக மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்களை யானைக் காலில் இட்டுக் கொலை செய்ய முனைந்தான். செய்தி தெரிந்த கோவூர்க்கிழார் உடனே அரசவை விரைந்தார். அடாத செயலில் ஈடுபட்டுள்ள அரசனுக்கு மலையமானின் பிள்ளைகளின் நிலையை உணர்த்தி அப்பிள்ளைகளைச் சாவில் இருந்து விடுவித்தார்.

“இவரே, புலனுமுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமது பகுத்து உண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்
களிறுகண்டு அழுஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்தலைச் சிறாஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கண்ணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயின் னீவேட்டது செய்ம்மே”¹⁶

என்றுரைத்துச் சிறுவர்களை விடுவித்தார்.

சோழன் நெடுங்கிள்ளி என்பான் புலவர் ஒருவரை ஒற்றன் என்று பிழையாகக் கருதி கொலை செய்ய முனைந்தபோதும் கோவூர்க்கிழார் விரைந்தார்.

“வள்ளியோர் படர்ந்து புள்ளின் போகி
நெடிய என்னாது சுரம்பல கடந்து
வடியா நாவில் வல்லாங்குப் பாடிப்
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி
ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றோஇன்றே திறம்பட

நண்ணார் நாண அண்ணாந்து ஏகி

ஆங்கு இனிது ஒழுகின் அல்லது ஒங்குபுகழ்

மண்ணாள் செல்வம் எய்திய

நும்மோர் அன்ன செம்மலும் உடைத்தே”¹⁷

என்று எடுத்துரைத்து மன்னனுக்குத் தக்கவாறு விளக்கிப் புலவரை மீட்டார்.

சிறுவர்களைக் கொலை செய்ய முனைந்தவன் ஒரு மன்னன். புலவரை மாய்க்க எண்ணியவன் மன்னனே. அரசரை யார் பகைக்க முடியும் என்றோ, அரசரின் பகை நமக்கு வேண்டாம் என்றோ கருதியிருந்தால் கோவூர்கிழார் அங்குச் சென்றிருக்க மாட்டார். ஏற்காத நிலையில் கோவூர்கிழார் மீதே அம்மன்னர்கள் தம் சினத்தைச் செலுத்தவும் வாய்ப்பு உண்டு. புலவர் கோவூர்கிழார் எது பற்றியும் கவலை கொள்ளவில்லை. தவறான அணுகுமுறையால் உயிர்கள் பறிக்கப்படக்கூடாது, அப்படிப்பட்ட நிகழ்வைத் தடுத்தே தீர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு மட்டும் செயல்பட்டார். புலவரின் உயிரிரக்கப் பண்பு, உயிர்காக்கும் உயரிய நோக்கம் மட்டுமே ஈண்டு புலப்படுகின்றது.

பசிப்பிணி மருத்துவர்

‘பசி வந்திட பத்தும் பறந்து போம்’ என்பது நாடெல்லாம் வழங்கும் பழமொழி. மனிதனைத் தன் நிலை மறக்கச் செய்யும் இயல்புடையது பசி. அய்ம் புலனின் செயலையும் நிறுத்திவிடும் அது. எனவேதான் பசியைப் பிணி என்றே அழைத்தனர். அப்பிணியைப் போக்குவது மனிதக் கடமை. சங்க காலத்துச் சான்றோர் பலரும் அத்தகைய அருளாளர்களை வள்ளல்கள் என்று போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

பசி என வந்தவர்க்கு உணவளித்து அப்பசியின் துயரத்தைத் தணிப்பவரைப் பசிப்பிணி மருத்துவர் என்று அழைத்தான் சோழ மன்னன் கிள்ளி வளவன்.

“சோழ நாட்டின் முடி மன்னனான கிள்ளிவளவன் சிறுகுடி என்னும் சிற்றூரின் காவலன் பண்ணனின் கொடைச் சிறப்பை வியந்து பாடிச் சங்கப் புலவர்களின் வரிசையில் இடம்பெற்றான்”¹⁸

என்பர்.

கிள்ளி வளவன் பண்ணனைப் போகிற போக்கில் புகழ்ந்துவிட்டுப் போகவில்லை. அவன் திறம் கண்டு வியந்த சோழன் தன் வாழ்நாளையும் அப்பண்ணனே எடுத்துக் கொண்டு வாழட்டும் என்று வாழ்த்துகின்றான்.

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய”¹⁹

என்று தன் வாழ்நாளை வழங்கிய சோழ மன்னன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்,

“பாணர் காண்க இவன் கடும்பினது இடும்பை
யாணர்ப் பழுமரம் புள்இமிழ்ந்த தன்ன
ஊனொலி அவந் தானும் கேட்கும்
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் ணறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்
சோறுடைக் கையார் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங்கிளைச் சீராஅர்க் காண்டும் கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவதும் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே”²⁰

என்று அப் பண்ணன் வாழும் இடம் தேடிச் செல்வதைக் காண முடிகின்றது.

“...வயிறார உண்டு மகிழ்தலே எல்லோருடைய விருப்பமுமாகும். அருளும் ஆற்றலும் நிரம்பிய பெருவள்ளல்கள் பசியால் துன்புறும் எளியவர்களுக்கு வேண்டும் உணவளித்து அவர்களை ஊக்கத்துடன்

உழைக்கும் நல்லுணர்வு உடையவர்களாகச் செய்தார்கள். தங்களை அழைத்தவர்களுடைய வயிற்றுப் பசியைத் தணித்தலே இவ்வள்ளல்களின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாய் அமைந்தது. பரிசிலர் சுற்றத்துப் பசிப் பகையாக விளங்கிய இவ்வள்ளல்களை நாடாளும் மன்னர்களும் பாராட்டிப் போற்றினார்கள். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் ஆட்சியில் சோழ நாட்டிலுள்ள சிறுகுடி என்னும் ஊரின் தலைவனாய் விளங்கிய பண்ணன் என்பான், பசியால் வருந்தி வரும் எளியவர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு கொடுத்துப் போற்றி வந்தான்”²¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார் அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணனார். எனவே பசி போக்கும் பேரருளாளர்கள் பேரரசராலும் புகழப்படுவர் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. பசிப்பிணி போக்குவது ஒரு சிறந்த அறம். பசிப்பிணி நீக்குவார் நோய் தீர்க்கும் மருத்துவருக்கு ஒப்பானவர். அத்தகைய பசிப்பிணி மருத்துவர் சங்க காலத்தில் நிறைந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சங்கப் பாடல்கள் பல சான்றாக அமைகின்றன.

“நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

என்று புறநானூற்றுப் பதினெட்டாம் பாடல் தரும் செய்தியும் ஈண்டு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

பகிர்ந்தளிக்கும் பண்பு

ஒருவர் தாம் பெற்றதைப் போற்றிக் காத்து, தாமே அனுபவிப்பது தன்னலம். தாம் பெற்றதை மற்றவர்க்குப் பகிர்ந்தளித்து வாழும் பண்பே மனிதப் பண்பு. அவ்வாழ்வே இனிய வாழ்வு உயரிய நோக்குடன் வாழ்ந்தவர் சங்க கால மாந்தர் என அறிய முடிகின்றது.

பண்டைத் தமிழர் பண்புகளில் உயர் பண்பாக விளங்கும் விருந்தோம்பல் இப் பகிர்ந்தளிக்கும் பண்புக்குச் சிறந்த சான்றாகும். விருந்தோம்பல் இல்லறத்தின் தலையாய ஒரு கடமையாகக் கருதப்பெற்றது.

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”²²

என்பார் தொல்காப்பியர்.

“விருந்து புறத்தாந் தான் உண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று”²³

என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

“தாம் பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளை இறுகச் சேர்த்து வைக்குமியல்பு

அவர்கள்பால் இல்லை. வறுமையின் கொடுமையினை நன்குணர்ந்த

அவர்கள், தம்மைப் போன்று பிறர்படுந் துயர்க்கிரங்கித் தம்பாலுள்ள

பொருளை மனம் விரும்பி வழங்கும் இயல்புடையராயிருந்தனர்.”²⁹

என்பார் அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணனார்.

“உண்பவை நாழி உடுப்பவை இரண்டே”²⁵

என்றுணர்ந்து வாழ்ந்த உயரிய சமுதாயம் பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயம்.

பகிர்ந்தளித்து மகிழ்ந்து வாழும் பண்பும் மன்னன் முதல் மக்கள் வரை

அனைவரிடமும் இருந்தது. தாம் வரியாகவும் திரையாகவும் பெறும்

பொருளையும் எல்லோருக்கும் பகிர்ந்தளித்தான் மன்னன். அதனைப் பாதிடு

என்று வழங்குவர்.

“நுகர்தற்கு இனிய பல பொருள்களைப் பெற்ற வழியும் அவற்றைத்

தனித்தனியாக நுகர்வோம் என்று விரும்பாத கெடாத நெஞ்சத்தோடு,

பிறர்க்குப் பகுத்துண்ணும் உணவைத் தொகுத்தளித்த

ஆண்மையுடையவனாதலால் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்
சேரலைப் பிறர்க்குப் பயன் உண்டாக வாழ்கிறான் எனப் பாடுவார்
காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்”²⁶

என்று சேர மன்னனின் இயல்பினைச் சுட்டுவர் டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியன்.

“இனியவை பெறினே தனி தனி நுகர்கேம்

தருக என விழையாத் தாவில் நெஞ்சத்து

பகுத்தாண் தொகுத்த ஆண்மை

பிறர்க்கு என வாழ்தி நீஆகன் மாறே”²⁷

என்பது பதிற்றுப் பத்தின் பகுதி.

ஒவ்வொருவரும் தாம் ஈட்டும் பொருளை முறையாகப் பிரித்து
வரியாகவும், விருந்தோம்புவதற்கு உரியதாகவும், பிற கடமைகளுக்கு
உரியனவாகவும் பாகுபடுத்தினர். இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பினை எடுத்தோதும்
அய்யன் திருவள்ளுவர்,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான் என்றாங்கு

அயம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை”²⁸

என்று மொழிந்துள்ளதும் ஈண்டு சிந்தித்தற்கு உரியது.

“இவ்வாழ்க்கை நடத்துவோர், பெருஞ்செல்வராயினும்

அல்லராயினும் தாம் ஈட்டும் பொருளை ஆறு கூறுகளாகப் பகுத்துப்

பயன்படுத்துதல் பொதுக் கொள்கையாக இருந்தது. அவற்றுள் ஒரு

கூறு அரசனுக்குரிய இறைப் பொருளாகியது. மற்றவை

தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றத்தார் தான் எனும் அய்ந்து

பகுதியினருக்கு உரியவாயின”²⁹

என்பார் பேராசிரியர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்,

“உண்டால் அம்ம இவ்உலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே”³⁰

என்னும் புறப்பாடல் அடிகள் பகிர்ந்தளித்து வாழ்ந்த பான்மையினை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. என்றும் நிலைத்து வாழ்வதற்கு உரிய சாவா மருந்தாகிய அமுது கிடைத்தாலும் அதனைத் தாமே உண்டு வாழ்தல் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் இயல்பு இல்லை; புகுத்தளித்து உண்பதே இயல்பாக இருந்தது என்கிறது இப்புறப்பாடல். அய்யன் திருவள்ளுவரும், இதனையே கூறியிருப்பது ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கது.

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் சங்கச் சான்றோர்,

“சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ்
நூற்றிதழ் அலரின் நிறைகண் டன்ன
வேற்றுமை இல்லா விழுத்திணைப் பிறந்து
வீற்றிருந் தோரை எண்ணுங் காலை
உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே
மரைஇலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப என்ப தம் செய்வினை முடித்து எனக்
கேட்பல் எந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி
தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கள் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து
வல்லார் ஆயினும் வல்லநர் ஆயினும்

வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி

அருள வல்லை ஆகுமதி அருளிலர்

கொடாஅமை வல்ல ராகுக

கெடாஅத் துப்பின்னின் பகைஎதிர்ந் தோரே”³¹

என்ற நெடிய புறப்படால் ஒன்றை நலங்கிள்ளிக்குப் பாடிக் காட்டியுள்ளார். இப்பாடலின் அடிக்கருத்து புகழ் நிலைக்க வாழ விரும்புவோர் பகிர்ந்தளித்து உண்ண வேண்டும் என்பதுதான்

பிறர் துயர் துடைக்கும் அருள் உள்ளம் உடையோரே பகிர்ந்தளிக்கும் பண்பினைப் பெறுவர். பிறர்க்கு அருளும் இரக்கம் மிக உயரியதாக எண்ணப் பெற்றது.

“தம்மையடைந்தார் படும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி அவர்கட்கு

வேண்டுவன அருளும் இரக்கமுடைமையினையே பண்டைத் தமிழ்ப்

புலவர் செல்வமெனப் பாராட்டினார்”³²

என்பார் அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணன்.

புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் தன் இல்லத்துள் குடிகொண்ட இல்லாமை என்னும் வறுமை நீங்க வேண்டி வள்ளல் குமணனைக் கண்டு கவி பாடினார். பெருஞ்சித்திரனாரின் இன்னல் அகன்று இனிமை நிறைய வேண்டும் என்று எண்ணிய வள்ளல் குமணன் பெரும் பொருளைப் பரிசாக அளித்து அனுப்பினான். வாட்டம் மிகு வாழ்க்கையில் துவண்டு கிடந்த தன் மனைவியிடம் தாம் பெற்ற பொருள் அத்தனையையும் கொடுத்து, அவற்றை அப்படியே நன்கு பாதுகாப்பாயாக என்று கூறவில்லை புலவர். எல்லோருக்கும் கொடு என்கிறார். யார் எவர் என்று எண்ணிப் பார்க்காமல், தன்னைச் சார்ந்த அனைவருக்கும் கொடு என்கிறார். பெரும் செல்வம் கிட்டி உள்ளது. இதனை வைத்துக் கொண்டு வளமாக வாழலாம் என்று எண்ணாமல் எல்லோருக்கும் கொடு என்கிறார்.

“நின்நயந்து உறைநார்க்கும் நீநயந்து உறைநார்க்கும்
 பன்மாண் கற்பின்நின் கிளைமுத லோர்க்கும்
 கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
 நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
 இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடும் சூழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
 எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
 பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
 திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே”³³

என்பதுதான் பெருஞ்சித்திரனார் தன் மனைவிக்குக் கூறியவை. தன்னோடு கலந்து
 பேசவும் வேண்டாம் என்கிறார். புலவரின் பேருள்ளம் இப்புறப்பாடலால் நன்கு
 புலப்படுத்துகின்றது.

“இரந்தோர் வாழ நல்கி இரப்போர்க்கு
 ஈதல் தண்டா மாசிதறு இருக்கை
 கண்டனென் செல்கு வந்தனென்”³⁴

என்று அரிசில்கிழாரும்,

“நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை யுலகத்து
 இல்லோர் புன்கண் தீர நல்கும்
 நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சிற்
 பாடுநர் புரவலன் ஆடுநடை அண்ணல்”³⁵

என்று பெருங்குன்றார் கிழாரும்,

“அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்
 எங்கோன் வளவன் வாழ்க”³⁶

என்று ஆலத்தூர் கிழாரும், பகிர்ந்தளிக்கும் பண்பைப் போற்றியுள்ளனர். பாட்டும் தொகையும் பகிர்ந்தளிக்கும் பண்பினைப் பலவாறு விவரிக்கும் பான்மையினைப் பல பாடல்களில் காணலாம்.

ஈகையும் இரக்கமும்

ஈகை என்பது மற்றவருக்குக் கொடுப்பது. மற்றவர் வறியவராய் இருக்கும்போது அவர் வறுமைபோக்க வழங்குவது ஈகை. பயன் எதிர்நோக்காது வழங்குவது ஈகை. இந்த ஈகைக் குணம் இரக்க உணர்வு உள்ளோரிடம் நிறைந்திருக்கும். ஈகை இரக்கத்திலிருந்து சுரக்கும் ஊற்றாகும்.

தமிழ் வேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் என்று பலரும் இல்லை என்று வந்தோர்க்கு இல்லை என்று கூறாமல் பொருளை வாரிவழங்கிய காலம் சங்க காலம். தம்மிடம் வந்து இரந்து நிற்போர்க்கு ஈயாமல் நிற்பது இழிவு என்று கருதப்பட்ட காலம் சங்க காலம்.

“தொலைவுஆகி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு”³⁷

என்றும்,

“இல் என இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு”³⁸

என்றும்,

“இடன்இன்றி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு”³⁹

என்றும் கலித்தொகை கூறுகின்றது.

“எத்துணை ஆயினும் ஈதல் நன்று என

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன்கை வண்மையே”⁴⁰

என்கிறது புறநானூறு.

“....இடும்பையால்

உரைத் தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலின்

சாதலும் கூடுமாம் மற்று”⁴¹

என்று இரக்க உணர்வற்றோரைச் சாவதுமேல் என எச்சரிக்கின்றார் சங்கப் புலவர்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
வஞ்சினம் கூறும்போது,

“இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே”⁴²

என்று வஞ்சினம் கூறினான். பிறர்க்கு ஈதல் மனித மாண்பு. அந்த மாண்பு
தன்னிடம் இல்லை என்று உலகம் கூறட்டும் என்று வஞ்சினம் மொழிந்தான்.
எனவே ஈகை என்பது இரக்கப் பண்பின் அடையாளம் என்பது புலப்படுகின்றது.
அத்தகைய இரக்க உணர்வு இல்லாமல், பிற உயிர் காக்கும் குணம் இல்லாமல்
வாழ்தல் என்பது சிறந்த வாழ்வாகாது என்று உணர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள் சங்க
மாந்தர் என்பது பாண்டியனின் வஞ்சின மொழிகளால் நன்கு புலப்படுகின்றது.

சோழன் நலங்கிள்ளி என்னும் மன்னன் வஞ்சினமாகப் பாடியுள்ள
பாடலும் ஈண்டு நினைத்தற்கு உரியது.

“மெல்ல வந்துஎன் நல்லடி பொருந்தி

ஈயென இரக்குவர் ஆயின் சீருடை

முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்

இன்னுயிர் ஆயினும் கொடுக்குவென்”⁴³

என்பான் அவன். தன்னிடம் இரந்து கேட்டால் தன் உயிரும் தரத் தயாராக இருந்த
மன்னனைக் காண முடிகின்றது.

சங்ககாலத்து மன்னர் தம்மை நாடி வருவோர் இல்லை எனினும்
வறுமையில் வாடுவோர் எங்குள்ளனரோ அங்குத் தேடிச் சென்று அவர்களின்
வறுமைத் துயரைத் துடைத்தனர் என்பதை,

“தம்மை நாடி இரப்போர் வாராராயினும் அவரைத் தேடித்
தேரையனுப்பி அழைத்து வரச் செய்து வேண்டுவனவெல்லாம்
கொடுத்துச் சிறப்பித்த செய்தியைப் பதிற்றுப் பத்து பகர்கின்றது”⁴⁴

என்னும் கூற்றால் அறியலாம்.

சேர வேந்தனின் ஈகைக் குணத்தைத் தெரிவிக்கும் பதிற்றுப் பத்தின் ஒரு
பகுதியும் ஈகையும் இரக்கமும் எந்த அளவுக்குப் போற்றப் பெற்றன என்பதைப்
புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

“ஒண்ணுதல் மகளிர் துனித்த கண்ணினும்
இரவலர் புன்கண் அஞ்சும்”⁴⁵

என்பது அப்பாடற் பகுதி. பாடல் அடிகளை விளக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது.

“தாம் விரும்பிய அழகிய மகளிர் ஊடலால் துளிர்த்த கண்ணீருக்கு
அரசன் அஞ்சுவதை விடப் புலவர்களின் வறுமைக்கு அஞ்சினான்
என்று கூறப்படுகிறது”⁴⁶

என்னும் பகுதி.

போரில் பெரும் படை சாய்க்கும் மாவீரனாக விளங்கும் மன்னன்
இரவலர்க்கு எவ்வளவு எளியவனாக விளங்குகின்றான் என்பதை ஆலத்தூர் கிழார்
பாடலால் அறிய முடியும்.

“ஒள்ளெரி புரையும் உருகெழு பசும்பூண்
கிள்ளி வளவர் படர்குவை ஆயின்
நெடுங்கடை நின்றலும் இலையே கடும்பகல்

தேர்வீச இருக்கை ஆர நோக்கி
 நீ அவற் கண்ட பின்றைப் பூவின்
 ஆடுவண்டு இமிராத் தாமரை
 சூடாய் ஆதல் அதனினும் இலையே”⁴⁷

என்பது அவர் பாடல் பகுதி.

மற்றவர்க்குக் கொடுத்து அதனால் புகழ் பெறுவதையே சங்க காலத்துச்
 செல்வர் எவரும் விரும்பினர் என்பதை,

“ஈத்தோன் எந்தை இசைதனது ஆக”⁴⁸

என்னும் பாடல் வரி சுட்டுகின்றது.

எனவே ஈகை என்னும் உயிர்க்காக்கும் உயரிய உயிரிரக்கப் பண்பு சங்க
 கால வேந்தர் முதல் மக்கள் வரையில் அனைவரிடமும் இருந்தது என்பது
 புலனாகும். வள்ளன்மையைப் பாடியுள்ள பாடல்கள் எண்ணற்றவை உள்ளன.
 வள்ளுவரும்,

“வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை”⁴⁹

என்றும்,

“ஈத்துவக்கும் இன்பம்”

என்றும் கூறிப் போந்தார். ஈகை என்னும் இரக்க உணர்வால் வாழ்வில் இன்பம்
 பொங்குவதைக் கண்டு மகிழ்ந்த பேரருளாளர்கள் பெருகியிருந்த காலம் சங்க
 காலம் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும் உண்மையாகும்.

சான்றாண்மை

உயிரிரக்கப் பண்புகள் அனைத்தும் ஒழுங்கு அமையப் பெற்றவரே
 சான்றோர் எனப் போற்றப் பெற்றனர்.

“அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோடு

ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண்”⁵¹

சான்றாண்மை என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர். இத்தகைய குணநலம் கொண்ட சான்றோர் சங்க காலத்தில் நிறைந்திருந்தனர். பிழை நேரும் இடமெல்லாம் ஓடிச் சென்று அதனைத் தடுத்து நிறுத்தி நலம் சேர்த்த புலவர்கள் பலர் இருந்ததைப் பாட்டும் தொகையும் பாங்குடன் காட்டுகின்றன.

“எல்லோருக்கும் இனியனாய் அருள் உள்ளம் படைத்தோனாய்

இருக்கும் நிலையே மென்கட் செல்வம் என்று போற்றப்படுகிறது”⁵²

என்பார் மு.சண்முகம் பிள்ளை. சான்றோர் என்பார் இத்தகைய மென்கட் செல்வம் பெற்றவரே ஆவர்.

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வம் அன்று தன்செய்வினைப் பயனே

சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே”⁵³

என்று சான்றோர் சால்பினைச் சாற்றுகின்றது நற்றிணைப் பாடற்பகுதி.

சான்றோர் நெஞ்சம் எத்தகையது என்பதை,

“பிறர்க்கு எனமுயலும் பேரருள் நெஞ்சம்”⁵⁴

என்னும் நற்றிணை வரி புலப்படுத்துகின்றது.

“பிறர்நோயும் தம்நோய்போல் போற்றி அறன் அறிதல்

சான்றவர்க்கு எல்லாம் கடன்”⁵⁵

என்கிறது கலித்தொகை. பிறர் துன்பம் கண்டு அவர் பால் இரக்கம் கொள்பவர்தான் சான்றோர் என்பதை இக்கலித்தொகைப் பாடல் பகுதி விளக்குகின்றது.

ஒரம்போகியார் என்னும் சான்றோர் நாடு நலம் பெற வேண்டும் என்பதில்
மிகுந்த நாட்டம் கொண்டவர். அவர்,

“நெல் பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க”⁵⁶

என்றும்,

“மாரி வாய்க்க வளம் நனி சிறக்க”⁵⁷

என்றும்,

“விளைக வயலே வருக இரவலர்”⁵⁸

என்றும்,

பால்பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க”⁵⁹

என்றும்,

“பசிஇல் லாகுக பிணிசேண் நீங்குக”⁶⁰

என்றும்,

“அறம்நனி சிறக்க அல்லது கெடுக”⁶¹

என்றும்,

“நன்று பெரிது சிறக்க தீது இல்லாகுக”⁶²

என்றும், நாடு சிறக்க வேண்டுகிறார். இத்தகைய தொடர்களால் அச் சான்றோரின்
உள்ளம் தெரிகிறது. பிறர் நலம் பேணும் உயிரிரக்கப் பண்புடைய சான்றோர் பலர்
வாழ்ந்த பொற்காலமாகச் சங்க காலம் விளங்கிய பான்மையினை இத்தகைய
அரிய சான்றுகளால் தெள்ளிதின் அறிய முடிகின்றது.

கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய வேந்தனின்,

“உண்டால் அம்ம இவ்உலகம் இந்திரர்

அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிது எனத்

தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவு இலர்

துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சவது அஞ்சி

புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழிஎனின்
 உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
 அன்னமாட்சி அனையர் ஆகி
 தமக்குளன முயலா நோன்தாள்
 பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”⁶³

என்ற பாடலும் சான்றாண்மைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

புல்லும் புள்ளும்

சங்கப் பாடல்களில் ஆற்றுப்படை என்னும் துறையில் அமைந்த பாடல்கள் பல உள்ளன. பத்துப்பாட்டில் நான்கு பாடல்கள் ஆற்றுப்படையாக அமைந்துள்ளன. தான் பெற்ற பெருவளம் பெறாதவர்க்கும் கிடைக்க வழிகாட்டும் பான்மையதுதான் ஆற்றுப்படை. வறுமையில் வாடி, களைத்து, ஏங்கி நிற்கும் இரவலரை வறுமை நீங்கி, வாட்டம் போக்கி வரும் இரவலர் ஆற்றுப்படுத்துவர். இப்பண்பு உயிரிரக்கப் பண்பின் ஓர் அடையாளம் என்பது முற்றிலும் பொருந்தும்.

உயிர் இரக்கப் பண்பில் மேம்பட்டு நின்ற பெரியவர் அருட்பிரகாச வள்ளலார் ஆவர். அவர் மனம், வாடிய பயிரைக் கண்டாலே வாடிவிடும் ஓரறிவு உயிர்தானே என்று பயிரின் வாட்டத்தைப் புறக்கணிக்காமல், அதற்காக மனம் வருந்தி வாடி நின்றவர் வடலூர் வள்ளல் பெருமான்.

மனிதம் எங்கே முழுமை அடைகின்றது என்று எண்ணிப் பார்த்தால் உயிரிரக்கப் பண்பில்தான் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். அத்தகைய மனித மாண்பு முழுவதும் நிரம்பிய மாமனிதராகத் திகழ்பவர்தான் வடலூர் வள்ளலார்.

வாழையடி வாழையாக வந்த திருக்கூட்டத்தில் உதித்தவர் அருட்பிரகாச அடிகள் எனப் போற்றப்படும் வள்ளலார். இந்த மனிதம் பல்லாயிரம்

ஆண்டுகளுக்கு முன்னரும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தது. சங்கப் பாடல்கள் அதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

“இவர் யார் என்குவை ஆயின் இவரே
ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித் தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசை
படுமணி யானைப் பறம்பின் கோமான்
நெடுமாப் பாரி”⁶⁴

என்பன புறநானூற்று அடிகள். இங்கே கபிலர் பாரியை அடையாளம் காட்டுகின்றார்.

தான் ஏறிச் சென்ற விலை மதிக்க இயலாத பொன்னும் மணியும் ஒளிரும் நெடுந்தேரினை, வாடிய முல்லைக்கொடி படர நிறுத்திச் சென்றான் என்கிறது சங்கப் பாடல். பாரியின் இவ் ஒப்பரிய பண்பினை வேறுவிதமாகப் பேசி அவன் இயல்பினை ஏளனம் செய்ய முனையாமல், அந்த நேரத்தில் தரையில் துவண்டு கிடந்த முல்லைக் கொடியின் துயரம் மட்டும்தான் பாரியின் புலனுக்குப் பட்டுள்ளது என்பதனைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

“சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்
பறம்பின் கோமான் பாரியும்”⁶⁵

என்று போற்றுகின்றார் நத்தத்தனார்.

“ஓரறிவு உயிர்களையும் உடன் பிறந்தாராகக் கொண்டு வாழும் உயிர்நிலையையும் இங்குக் காண்கிறோம். சகுந்தலை கன்வ முனிவரை விட்டுப் பிரிகையில் அங்கே, தான் நீருற்றி வளர்த்த செடிகளோடு எல்லாம் உறவு கொண்டாடுவதைச் சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவர் காளிதாசனின் சாகுந்தலத்தைப் படித்து பெரிதும்

பாராட்டி இயற்கையினத்தையும் உறவாகக் கொள்கிற இந்தியரின் பேருள்ளத்தை எண்ணி எண்ணி வியக்கின்றார். அத்தகைய பேருள்ளம் தமிழ்ப் பேருள்ளமேயாகும். நீருற்றி வளர்த்தாள் சகுந்தலை. பாலூற்றி வளர்த்தாள் தமிழ் மகள். அவ்வுறவைத்தான் மட்டுமின்றித் தன் மகளும் கொண்டாடுமாறு வாழ்ந்து வந்தாள். மணலில் கொட்டை முதலியவற்றை மறைத்து வைத்துப் பின் மணலை வரிந்து இரு கையையும் கோத்து வரிமணல் மேல் வைத்து ஒருத்தி இருப்பப் பிற மகளிர் அக் கொட்டையிருக்கும் இடத்தில் கை வைத்தெடுக்கும் விளையாட்டு இன்றும் தமிழ்ச் சிறுமிகள் மிக மகிழ்ந்து விளையாடும் ஒன்றாகும். அவ்வாறு விளையாடிய தமிழ் மகள் ஒருத்தி புன்னைக் கொட்டையை மணலிலே மறைத்து விட்டுச் சென்றாள். அது முளைவிட்டு வளரத் தொடங்கியது. தன் குழவி எனப் பேசத் தொடங்கினாள்; பாலும் நெய்யும் ஊற்றி வளர்த்தாள்; பின்னே மணமகளானாள்; மகளிரையும் பெற்றாள்; இம் மகளிரோ புன்னையைப் போல விட்ட இடத்திலே ஆர அமர நில்லாமல் ஓடி ஆடிப் பானையை உடைத்தும் பாலினை உருட்டியும் பிற குழவிகளை அலைக்கழித்தும் வந்தனர். அந்த நிலையில் அவர்கள் மேல் சிறிது சினம் தோன்ற நிற்பவள் தன் முதற் குழவியான புன்னை விட்ட இடத்திலே வேருன்றியதைப் புகழ்ந்தாள். இவ்வாறு பன்முறை வற்புறுத்தியதைக் கேட்ட மகளும் அப்புன்னையைத் தன் தமக்கையாகவே நம்பி வாழ்ந்தாள்; பின்னொரு நாள் தன் தலைவனோடு கூட வருகையில் அப்புன்னை தன் தமக்கையாகலின் அப்புன்னை நிழலிலே தலைவனோடு நகையாடவும் நாணி நின்றாளாம். உறவாடுதல் எத்தனை தொலைவு சென்றுள்ளது கண்டார்களா?”⁶⁶

என்னும் நீண்ட விளக்கத்தினை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
 மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய
 நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது
 நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகும் என்று
 அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே
 அம்ம! நாணுதும் நும்மொடு நகையே
 விருந்தின் பாணர் விளர்இசை கடுப்ப
 வலம்புரி வான்கோடு நரலும் இலங்குநீர்த்
 துறைகெழு கொன்க! நீநல்கின்
 இறைபடு நீழல் பிறவுமார் உளவே”⁶⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடலுக்கு அளித்துள்ள பான்மை சங்க கால மாந்தர்
 ஓரறிவுயிரிடமும் உயிரிரக்கப் பண்புடன் பிணைந்து வாழ்ந்த தன்மையினைக்
 காட்டுகின்றது.

புறாவின் துயர்தீர்க்க தன்னையே கொடுத்த மன்னரும் தமிழகத்தில்
 வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. சோழர் மரபின் சிறப்பினைக்
 குறிப்பிடும் புலவர் கோவூர்கிழார்,

“நீயே புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
 இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை”⁶⁸

என்பார். இதனால் பறவை என்று பாராமல் அதுவும் ஓர் உயிரினம் என்று எண்ணி
 அதன் இன்னல் போக்கிய பான்மை புலப்படுத்துகின்றது.

ஆய் என்னும் வள்ளலும் பறவைகளின் பால் அன்பு கொண்டு
 அவற்றைப் போற்றினான் என்பதைக் காண முடிகின்றது.

“புள்ளிற்கு ஏமம் ஆகிய பெரும்பெயர்
 வெள்ளைத் தானை எயினன்”⁶⁹

என்பார் பரணர்.

“ஆய் விருந்தினர்களை வரவேற்பது போலவே
அப் புதுப்புட்களை வரவேற்றுத் தடவிக்
கொடுப்பான். என்னே ஆயின் அன்பும் அருளும்”⁷⁰

என்பார் புலவர் குழந்தை.

புல்லிடமும் புள்ளிடமும் இரக்கம் காட்டியது போலவே விலங்குகளிடமும்
இரக்கம் காட்டினார் என்பதையும் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“ஈண்டு பெருந்தெய்வத்து யாண்டுபல கழிந்தெனப்
பார்த்துறைப் புணரி அலைத்தலின் புடைகொண்டு
மூத்து வினைபோகிய முரிவாய் அம்பி
நல் எருது நடைவளம் வாய்த்தென உழவர்
புல்லுடைக் காவில் தொழில் விட்டாங்கு
நறுவிரை நன்புகை கொடாஅர் சிறுவீ
ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னை யங்கொழுநிழல்
முழவுமுதற் பிணிக்குந் துறைவ! நன்றும்
விழுமிதின் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதில்
தவறு நன்கு அறியாய் ஆயின் எம்போல்
ஞெகிழ்தோள் கலுழந்த கண்ணார்
மலர் தீயந்தனையர் நின்நயன் தோரே”⁷¹

என்னும் நற்றிணைப் பாடலுக்கு,

“பல ஆண்டுகளாகப் பயன்பட்டு, துறையிலே அலைகள்
அலைத்தலால் மோதப்பட்டு பழமைப்பட்டு, தொழில் செய்ய
உதவாமற் போனது. முரிந்த வாயை உடைய தோணி. அது நல்ல
மணமும் நல்ல புகையும் கொடுக்கப் பெறாமல் ஞாழலோடு சேர்ந்த
புன்னை மரத்தின் வளமான நிழலிலே முழவு போன்ற அதன் அடி
மரத்திலே கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் நிலைமை நன்றாக உழைத்த

எருது நடக்க முடியாமற் போனதால் புல் நிறைந்த தோட்டத்தில்
தொழில் இல்லாமல் விட்டு வைக்கப்பட்டதைப் போன்றது”⁷²

என்று விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

நற்றிணை கூற்று

எருது வயலில் நாளும் உழைக்கும் விலங்கு. உழவனின் உற்ற நண்பனாக
விளங்குவது. அப்படி உழைத்துக் களைத்து வயதான எருதினைப்
புறக்கணிக்காமல், அது தானாக உண்டு தனியாக மகிழ்ச்சியுடன் வாழ வேண்டும்
என்பதற்காகப் புல் நிறைந்த தோட்டத்தில் விட்டிருந்தனர் என்பது விலங்கிடம்
இரக்க உணர்வோடு நடந்து கொண்டனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

ஓரறிவு உயிரான புல்லிடமும் இரக்கம்; நாலறிவுடைய பறவைகளிடமும்
இரக்கம்; ஐயறிவு உடைய விலங்கிடமும் இரக்கம் என்று இவ்வாறு எல்லா
உயிரினங்களிடமும் இரக்கம் காட்டிய சங்ககால மாந்தரின் உயிரிரக்க மாண்பு
என்றும் நிலைத்து நிற்பதாகும்.

பிறரால் துறக்கப்பட்ட மகளிரின் நிலைக்காக இரக்கம் காட்டியுள்ளனர்.⁷³
புறநானூறும் அத்தகைய செய்தியைக் கூறுகின்றது.⁷⁴ முதியோர் இரக்கம் காட்டும்
பான்மையினைக் காண முடிகிறது.⁷⁵

பண்பாட்டால் உயர்ந்திருந்தது சங்க காலச் சமுதாயம். நாகரிகத்தில் சிறந்து
விளங்கினர். மாற்றாரை மதித்து வாழ்ந்தனர்; மற்றவர் மதிக்கும்படி வாழ்ந்தனர்.
எவர்க்கும் உதவினர். எவ்வுயிர் மாட்டும் அருள் நெஞ்சுடன் பழகினர். பிறர் துயர்
துடைப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டனர். தான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும்
பெற வேண்டும் என்று எண்ணியவர் சங்க கால மாந்தர். உயிரிரக்கப் பண்பு
நிறைய பெற்ற மனிதம் மேம்பட்ட சமுதாயமாகத் திகழ்ந்தது என்பது தெளிவு.

சான்றெண் விளக்கம்

1. குறள் 314.
2. புலவர் ச.தமிழரசு (க.ஆ), சங்க இலக்கியம்: பன்முக நோக்கு, முனைவர் இரா.சந்திரசேகரன் (ப.ஆ), ப.184.
3. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், ப.232.
4. அகம் 4: 10-12.
5. ஐங்குறு. 1:2.
6. ஐங்குறு: 2:2
7. ஐங்குறு: 3:2
8. ஐங்குறு: 5:2
9. ஐங்குறு: 10:2
10. கலி.பாலைக்கலி, 1:15.
11. கலி.பாலைக்கலி, 1:19.
12. கலி.நெய்தல்கலி, 16:6.
13. புறம். 94.
14. புறம். 14.
15. புறம். 25.
16. புறம் 46.
17. புறம் 47.
18. க.சண்முகசுந்தரம், சங்க காலச் சோழ வேந்தர்கள், ப.38.

19. புறம். 173:1
20. புறம். 173:2-12.
21. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.46,
22. தொல். கற்பு.41.
23. குறள். 82.
24. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.45.
25. புறம். 189:5.
26. டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியன், சேநாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள், ப.84.
27. பதிற்று. 38:14-17.
28. குறள். 43.
29. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.117.
30. புறம். 182:1-3.
31. புறம். 27.
32. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.49.
33. புறம். 163.
34. பதிற்று. 76:7-9.
35. பதிற்று. 86:5-8.
36. புறம். 34:15-16.
37. கலித். 2:11.
38. கலித். 2:15.

39. கலித். 2:19.
40. புறம். 141:13-15.
41. கலித். 61:11-12.
42. புறம். 72:18.
43. புறம். 73:1-4.
44. வெ.வரதராசன், தமிழ்ப் பாணர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.134.
45. பதிற்று. 57:13-14.
46. டாக்டர் ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப.200.
47. புறம் 69. 14-20.
48. புறம். 386:9.
49. குறள். 221.
50. குறள். 228.
51. குறள். 983.
52. மு.சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.300.
53. நற். 210.5-9.
54. நற். 186:8.
55. கலித். 139:2-3.
56. ஐங்குறு. 1:2.
57. ஐங்குறு. 10.2.
58. ஐங்குறு. 2:2.

59. ஐங்குறு. 3:2.
60. ஐங்குறு. 5:2.
61. ஐங்குறு. 7:2.
62. ஐங்குறு. 9:2.
63. புறம். 182.
64. புறம். 201:1-5.
65. சிறுபாண். 88-90.
66. தொ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் (தலைமை உரை), நற்றிணைச்
சொற்பொழிவுகள், ப.9.
67. நற். 172.
68. புறம். 46:1-2.
69. புறம். 204:4-5.
70. புலவர் குழந்தை, சங்க இலக்கியச் செல்வம், ப.101.
71. நற்.315.
72. மு.வரதராசன், நற்றிணைச் செல்வம். ப.64.
73. கலித். 23:8-13.
74. புறம். 116.
75. அகம். 233:7-9.

இயல்-6

மந்திரமும் மானமும்

மனிதமும் மானமும்

மனம் படைத்தவன் மனிதன். மனம், உள்ளம், எண்ணம், சிந்தனை, அறிவு, பகுத்தறிவு அத்தனையையும் தன்னுள் கொண்டது. நல்ல உள்ளம், நல்ல சிந்தனை, நல்ல எண்ணம், தூய அறிவு, பகுத்தறிவு இவை யாவும் மனிதனின் மாண்பைக் காட்டுவன. இவற்றுக்கு மாறான போக்கு மனித மாண்பை இழக்கச் செய்யும். நாளும் நல்லனவே செய்யும் ஒருவரைப் பார்த்து அவர் ஒரு நல்ல மனிதர் என்று மற்றவர் சொல்லுவதும், அவ்வாறில்லாத ஒருவனைப் பார்த்து 'அவன் மனிதனே இல்லை' என்று பழிப்பதும் நாளும் நடைமுறையாக உள்ளன.

சிறியன சிந்தியாமல், நல்லனவற்றையே சிந்திக்கவும் செய்யவும் முனைந்தால் அவன் நலம் பெறுவதோடு அவனைச் சார்ந்தோரும் இன்பமாய் இருப்பர். பிறர் இன்புற வாழும் மனம் கொண்டோரே மனிதர். அன்பு, அருள், கருணை, இரக்கம், ஈகைக் குணம், பரிவு, பாசம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் பண்புகள் அனைத்தும் மனிதப் பண்புகளாக மதிக்கப் பெறுபவை. அத்தகைய மாண்புகள் நிறைந்த மனமே மனிதம் எனப் போற்றப்படுகிறது. மனிதத் தன்மை என்பதன் இன்னொரு சொல்தான் மனிதம்.

“மனித தத்துவத்திற்கு நாம் பல வார்த்தைகள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மனிதாபிமானம் என்றும், மானுடம் என்றும் இப்போது மனிதம் என்றும் சொல்லி ஏதோ ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். என்னைப் பொறுத்தவரை மனிதம் என்ற வார்த்தையே சிறப்பானதாகத் தோன்றுகிறது”¹

என்னும் கே.பாலதண்டாயுதம்,

“... உண்மையான மனிதாபிமானம் போர்க்குணம் மிக்கதாகும்.

அது தீமை கண்ட இடத்தில் கொதித்துக் குமுறும்; அநியாயம்

கண்ட இடத்தில் அதனை அழித்தெழிக்கக் கொடி தூக்கும்.
அத்தகைய போர்க்குணம் மிக்க மனிதாபிமானத்தையே நாம்
மனிதாபிமானமாக மதிப்பிடுகிறோம்”²

என்பார்.

இந்த மனித மாண்பு, மனிதம் நிறைந்த மனிதர்கள் சங்க காலத்தில்
மிக்கிருந்ததாலேயே, அது பொற்காலம் எனப் போற்றப்பெறுகின்றது.

“செல்வம் செழித்திருந்த அக்காலத்திலும், இந்நாட்டிலே ஏழைகள்
பலர் இருந்தனர். உணவு, உடை வாழ்விடம் இல்லாமல் வருந்தித்
திரிந்த வறிஞர்கள் பலர் இருந்தனர். உயர்ந்த மாட மாளிகைகளிலே
உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கும் நிலப் பிரபுக்களும் இருந்தனர்.
கற்றவர்கள் சிலர்; கல்லாதவர்கள் பலர். ஆனால் அனைவரிடமும்
மனிதத் தன்மை குடிகொண்டிருந்தது”³

என்பார் சாமி சிதம்பரனார்.

சங்க கால மாந்தர் காதலையும் வீரத்தையும் இரு கண்கள் எனப் போற்றி
வாழ்ந்தனர். அவ்விரண்டிலுமே மனிதமும் மானமும் இணைந்திருந்தன. இழிந்த
காதலும், இரக்கமற்ற வீரமும் மனித மாண்புக்கு இழுக்காகக் கருதப்பட்ட காலம்
அது. மான உணர்வு அறுபடாத உயரிய வாழ்வினராகச் சங்க மாந்தர் விளங்கினர்.

“சங்க காலத் தமிழர் காதல், மானம், வீரத்தில் சிறந்து இருந்தனர்
என்பதை உணரலாம்”⁴

என்னும் கூற்று எண்ணுதற்கு உரியது.

மனித மாண்பு

மனித மாண்பு என்பது யாது என்று விளக்குவது போன்று அமைந்த ஒரு
புறநானூற்றுப் பாடலைக் காணலாம். அப்புலவர் மனிதம் என்பதற்கு விளக்கம்
அளிப்பது போல் அப் பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

“செற்றோரை வழி தடுத்தனன்
 நட்டோரை உயர்பு கூறினன்
 வலியரென வழி மொழியலன்
 மெலியரென மீக் கூறலன்
 பிறரைத் தான் இரப்பறியலன்
 இரந் தோர்க்கு மறுப்பறியலன்
 வேந்துடை அவையத்து ஒங்குபுகழ் தோன்றினன்
 வருபடை எதிர் தாங்கினன்
 பெயர்புடை புறங்கண்டனன்
 கடும்பரிய மாக் கடவினன்
 நெடுந்தெருவில் தோர் வழங்கினன்
 ஒங்கு இயற் களிறு ஊர்ந்தனன்
 தீஞ்செறி தகம்பு தொலைச்சினன்
 பாண்உவப்பப் பசி தீர்த்தனன்
 மயக்குடை மொழி விடுத்தனன் ஆங்குச்
 செய்ப எல்லாம் செய்தனன்”⁵

என்பது அப்பாடல். பேரெயின் முறுவலார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ள இப்புறப் பாடல் மனிதமும் மானமும் சங்க மாந்தரிடம் எப்படி ஓங்கி நின்றன என்பதை விளக்கும் பான்மையால் அமைந்துள்ளது. மனித மாண்பைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றது. இப்பாடலில் பகை தகார்க்கும் பான்மை உள்ளது; நட்பின் உயர்வு தெரிகிறது; வலிமைக்குப் பணியாமை புரிகிறது; மெலிவை இகழாமை விளங்குகிறது; ஈகைக் குணம் புலப்படுகின்றது; மானம் ஓங்கி நிற்கிறது; வீரம் மிளர்கிறது; இறுமாப்பும் உள்ளது. மயக்கும் மொழி பேசி மனிதனைத் திசை திருப்பாமல், பயன் மிகு செயல் செய்யும் பான்மையையும் இப்புறப்பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

இயற்கையும் மனிதமும்

சங்க கால மாந்தர் இயற்கை எழிலையும் வளத்தையும் தம்மோடு பிணைத்துக் கொண்டவர்கள். இயற்கையோடு இயைந்த இனிய வாழ்வையே அவர்கள் மேற்கொண்டனர். செயற்கை கலவாத செம்மை வாழ்வாக அவர்களின் வாழ்வு ஒளிர்ந்தது.

“சங்க காலத் தமிழர்கள் - நம்முடைய முன்னோர்கள். இயற்கையோடு கலந்தே வாழ்ந்தார்கள். செயற்கை அந்த நாளில் அவர்கள் மனத்தை இந்நாள் போலக் கவியவில்லை. அதிலும் தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களோ, இயற்கையின் ஒவ்வோர் அமைப்பிலும் அசைவிலும் அழகையும் இனிமையையும் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தம் மகிழ்ச்சியைப் பிறரும் பெற வேண்டும் என்று நினைத்துத் தம் பாடல்களிலேயும் அமைத்து வைத்தார்கள். அதுநம் பெரும் பேறு”⁶

என்றும்,

“உலக வரலாற்றிற்கு முந்திய காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்ந்தவர்களே. இயற்கைக் காட்சிகள், இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவை இவர்களது வாழ்வில் மிகுதியும் இடம்பெற்றன. இயற்கையின் மாற்றத்திற்கும் போக்கிற்கும் ஏற்பத் தங்களது வாழ்வையும் அவர்கள் அமைத்துக் கொண்டனர். சங்க கால மக்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல”⁷

என்றும் கூறுவார் செய்திகள் ஈண்டு எண்ணத்தக்கன. இயற்கையின் இனிமை கலந்த வாழ்வே சங்க கால மாந்தரின் வாழ்வு. எனவே ஆங்கு மனிதம் மேலோங்கி நின்றது.

சரிநிகர் சமம்

சங்க காலத் தமிழகத்தில் இன்று உள்ளது போல் மக்களிடையே சாதி, சமய வேறுபாடுகள் மலிந்து கிடக்கவில்லை. கல்வி அறிவு பெற்றோர் மதிக்கப் பெற்றனர். மக்கள் அனைவரும் சமமாக மதிக்கப் பெற்றனர். அவரவர் மேற்கொள்ளும் தொழிலில்தான் வேறுபாடு காணப்பட்டதே தவிர, மனிதரில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாட்டைச் சங்க மாந்தர் அறிந்திருக்கவில்லை என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது. அரசியலில் பணியாற்றுவோர், கல்வியாளர், வணிகர், வேளாண்மையர் போன்ற பெருந்தொழிற் பிரிவினர் இருந்தனர். அதனால்தான் பாண்டியன் ஆரியப் படைக் கடந்த நெடுஞ்செழியன்,

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் மேற்பால்

ஒருவனும் அவன்கண் படுமே”⁸

என்று பாடினான்.

“பண்டைத் தமிழர் மாந்தர் எல்லாரையும் ஒரு குலத்தவராகவே மதித்துப் போற்றினர். ஒத்த அறிவும் செயலும் உடைய மக்களைப் பல்வேறு சாதியினராகப் பிரித்து வேறுபாடு கற்பிக்கும் இருநிலை, சங்க காலத் தமிழரிடையே காணப்படாத தொன்றாம். மக்கள் செய்யும் தொழில் வேற்றுமை காரணமாகவே அவர்களிடையே உயர்வு தாழ்வுகள் உண்டாகும் என்பது தமிழர் துணிபு”⁹

என்று க.வெள்ளைவாரணனார் சுட்டுவதும் எண்ணுதற்கு உரியது.

அன்பின் அடிப்படையில் அமையும் காதல் வாழ்க்கையையும், அறநெறி பிறழாப் புற வாழ்க்கையையும் சரிசமமாகக் கருதி வாழ்ந்தனர் சங்க மாந்தர். எந்நிலையிலும் தலைவன் தலைவியர் தம் இல்லற வாழ்வுக்கு இழிவு நேராமல் காத்து வந்தனர். அதே போன்று வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். அன்பின்

ஊற்றாய் விளங்கிய காதலினால் அகவாழ்வு இன்ப வாழ்வாக மலர்ந்தது. அறம் பிறழா மற வாழ்வில் நெறிமாறா நிலை இருந்தது. இவ்விரண்டிலும் கருத்தானறித் தம் வாழ்வை மேற்கொண்டதாலேயே சங்க கால மாந்தரின் வாழ்க்கையில் இன்னல்கள் நேரவில்லை; இன்பம் நிலைத்தது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

“உலக வரலாற்றில் காதலையும் வீரத்தையும் சரிநிகர் சமமாகக் கருதி வாழாமையால் பல நாடுகள் வீழ்ச்சியுற்றன. எடுத்துக்காட்டாக, காதல் களியாட்டங்களில் ரோம் திளைத்தது. வீரத்தை வாழ்வியலாகக் கொண்ட கிரேக்கம் கோட்டை கட்டி வாழ்ந்தது. எதற்கும் ஒரு எல்லைக் கோடு உண்டு. அந்த எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டுகின்றபோது சரிவு ஏற்படுவது இயற்கை. அந்த நிலையில் தொன்மை நாகரிகம் படைத்த ரோமும் கிரேக்கமும் காதலையும் வீரத்தையும் முழு நேரப் பணியாக ஆக்கிக் கொண்டதால் வீழ்ச்சியுற்றன. ஆனால் தொன்மைத் தமிழர் காதலையும் வீரத்தையும் சமமாகக் கருதி வாழ்ந்து வந்தனர். அகம் 400, புறம் 400 பாடிய பெருமை தமிழினத்திற்கே உண்டு. எனவே உலக வரலாற்றில் தமிழினம் இன்னும் வீழ்ச்சிப் பெறாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது”¹⁰

என்பார் முனைவர் ச.சு. இராமர்இளங்கோ.

சங்க கால மாந்தரிடையே ஆண் பெண் வேறுபாடும் இருந்ததில்லை. இருபாலரும் ஒத்த மதிப்புடையவராகவே வாழ்ந்தனர், ஒத்து வாழ்ந்தனர். இல்லறத்தின் பொறுப்பை மகளிரும், இல்லறம் சிறக்கப் பொருள் ஈட்டும் பொறுப்பை ஆடவரும் ஏற்றனர். இது வாழ்வு சிறக்க அவர்கள் மேற்கொண்ட முறையாகும். ஆடவர் போன்றே கவி பாடிய மகளிர் பலர் இருந்தனர். இஃது அவர்களது கல்வியால் சிறக்க அக்காலச் சமுதாயம் வழி கண்டதையே

காட்டுகின்றது. ஆடவர் போன்றே அயல் மன்னரிடம் மகளிரும் தூதாகச் சென்றுள்ளனர் என்பதற்கு அவ்வையார் தக்க சான்றாக விளங்குகின்றார்.

இயற்கையைப் போற்றி வணங்கியவர்கள் தமிழர். அதனால் அவர்களிடையே கடவுளின் அடிப்படையில் தோன்றும் சமய வேறுபாடு முகிழ்க்கவில்லை. எனவே, இன, மொழி, சமய அடிப்படையிலும் சரி ஆண், பெண் என்கிற அடிப்படையிலும் சரி, சங்க காலத்தில் வேறுபாடு தோன்றவில்லை. அனைவரும் சரிநிகர் சமமாக வாழ்ந்தனர். மனிதர்களுக்குள்ளே வேறுபாடு காணா நிலை, அக்காலத் தமிழரிடையே மனிதம் ஓங்கியிருந்ததையே காட்டுகின்றது. இந்த வேறுபாடு அற்ற நிலையே அக்கால மாந்தரை இன்றும் மாண்புமிக்கவர்களாகக் காட்டுகின்றது.

மன்னரும் மனிதமும்

நாடாளும் மன்னர்களாக விளங்கியவர்களும் மனிதநேயம் மிக்கவர்களாகவே விளங்கினர். குடிகாக்கும் கடமையே தம் ஆட்சியில் பெரிதெனப் போற்றி ஆட்சி நடத்தியவர்கள் சங்க கால மன்னர்கள். தன்னாட்சியில் வாழும் மக்கள், ஆட்சியைப் பழிப்பதை விரும்பாத மானம்மிக்க மன்னர்களாக, மனித மாண்பு மிக்க மன்னர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். மன்னன் தவறு செய்தால் அவனுக்கு அறிவுரை கூறியும், இடித்துரைக்கவும் மக்களுக்கு உரிமை இருந்தது. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்குப் பிசிராந்தையார் அறிவுறுத்தியாக அமையும்,

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே”¹¹

என்னும் பாடலைத் தக்க சான்றாகக் காணலாம். அதேபோல் வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்றும் புலவரின் அறிவுரையும் அமைகின்றது.¹²

“குடிபழி தூற்றும் கோலோன் ஆகு”¹³

என்று பாடினான் பாண்டியன்.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் அனைவரும் ஈகைக் குணம் படைத்தவர்களாக விளங்கினர் என்பதனைச் சங்கப் பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன. இல்லையென வந்தவர்க்கு இல்லையென்று கூறாமல், அவர்களின் ஏழ்மை என்னும் இன்னல் இல்லாது போகும் அளவுக்குப் பெரும் பொருளைத் தந்து மகிழ்ந்தனர் என்பதும் சங்கப் பாடல்கள் தரும் செய்தியாகும். பெருநில மன்னர்கள் மட்டுமல்லர்; குறுநில மன்னர்களாக விளங்கியவர்களும் வள்ளல்களாகவே விளங்கினர். பாரியும், பண்ணனும், பெருவேந்தரும் வியக்கத்தக்க வகையில் இரவலருக்கு ஈந்து மகிழ்ந்ததனையும் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. எனவே சங்க கால ஆட்சியாளர்களாக விளங்கிய மன்னர்கள் மனிதம் என்னும் உயரிய பண்பு உறையும் இதயம் கொண்டவர்கள் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

“நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”¹⁴

என்பார் புலவர் மோசிகீரனார்.

“வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்

கோல்அதூஉம் கோடா தெனின்”¹⁵

என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்,

“அறனொடு புணர்ந்த திறனறி செங்கோல்”¹⁶

என்பார் முடத்தாமக்கண்ணியார்.

“சேர மன்னர்களின் வில்லாற்றலும், பாண்டியர்களின் கல்வித் திறனும், சோழர்களின் உணவால் விளைந்த அறத்தின் வழிப்பட்ட பெருஞ்செல்வமும் ஒன்று சேர்ந்து துணை செய்தமையால், தமிழ் மக்களது அரசியல் வாழ்வு திறம்பெற மேம்படுவதாயிற்று. தமிழ் வேந்தர்கள் தமிழகமாகிய உடம்புக்கு உயிர் போன்று

இன்றியமையாதவர்களாய் வினையாற்றி விளங்கினார்கள். அதனால், தமிழகம் இம் மூவர்க்கும் ஒப்ப உரியதாயிற்று. ‘வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்ப’ என இத்தமிழகத்தை மூவேந்தர்க்கும் பொதுவாகத் தொல்காப்பியனார் உரிமை செய்து கூறுவர்”¹⁷

என்பார் கூற்றும் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது.

“நாட்டு மக்களைத் தன் குடும்பத்தாராகவும் தன்னைக் குடும்பத் தலைவனாகவும் எண்ணிய மன்னன், மக்களுக்குத் துன்பந்தரும் இடையூறுகளை முன்னறிந்து விலக்குவதிலும் அவர்கள் விரும்பும் இன்பத்திற்குரிய வழி துறைகளை நிலைபெற ஆக்குவதிலும் இடைவிடாது உழைத்து வருவானாயினன்”¹⁸

என்று கூறும் க.வெள்ளைவாரணனார்,

“நாட்டு மக்களுக்கு உரிமை வழங்காது அவர்களை அடிமைகளாக அடக்கியாளும் கொடுங்கோலாட்சி முறை சங்க காலத் தமிழ் மன்னர்க்குக் கனவிலுந் தெரியாத தொன்றாகும். தவறு கண்டால் அரசனையும் இடித்துரைத்துத் திருத்தும் உரிமையும், தம் உள்ளக் கருத்தினை அஞ்சாது எடுத்துரைக்கும் பேச்சுரிமையும், தாம் விரும்பிய முறையில் கடவுள் வழிபாட்டினை அமைத்துக் கொள்ளும் சமய உரிமையும், விரும்பிய இடங்களுக்குத் தடையின்றிச் செல்லும் போக்குவரத்துரிமையும், தமக்கு இயன்ற தொழில்களைச் செய்யும் பொருளீட்டுதற்குரிய தொழிலுரிமையும் ஆகிய இவையெல்லாம் குடிமக்களின் கிழமைகளாகவே கருதப்பட்டு, அக்காலத் தமிழ் வேந்தர்களாற் காக்கப்பெற்றன. நுணுகி நோக்குங்கால் அக்காலத் தமிழர் அரசியல், ‘முடியாட்சி’ என்ற பெயரால் நடைபெற்ற குடியாட்சியாகவே விளங்கினமை இனிது புலனாகும்”¹⁹

என்றும் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, சங்க கால மன்னர்கள் மக்கள் நலம் கருதும் மனித நேயர்களாகவே விளங்கிய பான்மை நன்கு புலனாகிறது.

வாய்மை

அய்யன் திருவள்ளுவர் 'வாய்மை'க்குத் தனி அதிகாரமே வகுத்தார். மனிதம் வாழ வேண்டுமானால் வாய்மை நிலைக்க வேண்டும். பொய்யுரையாத புண்ணியர்களாக மனிதர்கள் வாழ்கின்றபோது, மனித நேயம் தவிர வேறு எதுவும் தலைதூக்க இயலாது. குறிப்பாக அறிஞர்கள் பொய்யுரையாதவர்களாக விளங்க வேண்டும். சங்க காலப் புலவர்கள் பலரும் அறிஞர்களே. அவர்கள் பொய்யுரைப்பதில் நாட்டம் செலுத்தாதவர்களாக விளங்கினர். உள்ளதை உள்ளவாறு இயம்பும் இயல்பினராக விளங்கினர்.

“இயற்கை அரங்கு, மனித அரங்கு ஆகிய இரண்டு களங்களே
கவிஞனின் தொழிற்சாலைகள்”²⁰

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசன்.

முனைவர் மு.வரதராசனார் கூறும் இலக்கணத்திற்குச் சங்கப் புலவர்களே இலக்கியங்கள். அவர்கள் பொய் உரையாத சிறந்த சான்றோர்களாக இருந்தார்கள்.

“வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய் கூறேன் மெய் கூறு வல்”²¹

என்பது சங்கப் புலவரின் வாய்மொழி.

“தமது வறுமை நீங்க நிறைந்த பெரும் பொருளைப் பெற்று
இன்புறுதல் வேண்டுமென்ற கருத்தால் பெருமையில்லாத மக்களை
உயர்த்திக் கூறும் புகழ்ச்சியை விரும்பி அவர்கள் செய்யாதவற்றைப்
செய்தனவாகப் பொய்யாகப் பாராட்டுதலைப் பண்டைத் தமிழ்ப்
புலவர்கள் அறவே வெறுத்தார்கள். 'வாழ்தல் வேண்டிப் பொய்

கூறேன்; மெய் கூறுவல்” என்பது மருதனிளநாகனார்
வாய்மொழியாகும்”²²

என்று பொய்யுரையாப் பண்பைப் புலப்படுத்துகின்றார் அறிஞர்
வெள்ளைவாரணனார்.

பொய் மனித பண்பைக் கெடுக்கும்; வாய்மை மனித மாண்பை
உயர்த்தும், அதனால் பொய் பேசுவதை அக்கால அறிஞர்கள் வெறுத்தனர். எது
வரினும் பொய் பேசாமையும், எந்நிலையிலும் உண்மையினைத்
தெளிவுறுத்துவதுமே அவர்களின் இயல்பாகவும் நோக்கமாகவும்
அமைந்திருந்ததைக் காண முடிகின்றது. பொய்மை என்னும் பொல்லா நெருப்பில்
மனிதம் கருகி விடாமல், காத்த சங்க மாந்தர், வாய்மை என்னும் ஒளி கூட்டி
வாழ்வை நலம் மிக்கதாக ஆக்கினர் என்பது தெளிவு.

நட்பும் மனிதமும்

சிறந்த மனித மாண்புகளுள் ஒன்று நட்பு. நட்பு பயன் நோக்காதது.
அன்பே அடிப்படை. உள்ளத்தின் ஆழத்தில் உறையும் இயல்பினது. எந்தச்
சூழலிலும் மாற்றுக் குறையாத மாண்பினது.

இனிய பொழுதினும். இன்னலின்போது வந்து உதவும் பாங்கினது நட்பு.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே

இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு”²³

என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

உதவுமாறு கேட்ட பின்னர் வந்து உதவுவது சிறந்த நட்பாகாது. உணர்ந்து
உதவுவதுதான் நட்பு.

பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழன் நட்பு அத்தகையதே. இருவரும்
ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டதே இல்லை. உள்ளத்தால் பிணைக்கப்

பெற்றவர்கள். கோப்பெருஞ்சோழன் மானம் கருதி வடக்கிருந்தான். அவனை அடக்கம் செய்யும் இடத்தில் பிசிராந்தையாருக்கும் ஓர் இடம் அமைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான் கோப்பெருஞ்சோழன். இதுகாறும் வாராத பிசிராந்தையார் இனிமேல் வருவது உறுதியில்லை என்று அய்யுற்றனர் அண்மையிலிருந்த சான்றோர். அவர்களை நோக்கி, கோப்பெருஞ்சோழன் மிக உறுதியோடு, 'நான் இன்புற்றிருந்த காலத்தில் வரவில்லை என்றாலும், என்னுடைய துன்பக் காலத்தில் என் நண்பர் பிசிராந்தையார் உறுதியாக வருவார் என்று கூறினார். அதனை ஒரு பாடலாகவே பாடி முடித்தான் கோப்பெருஞ்சோழன். நட்புக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது அப்புறப்பாடல்.

“கவைக் கதிர் வரகின் அவைப்புறு வாக்கல்

தாதெரு மறுகின் போதொடு பொதுளிய

வேளை வெண்பூ வெண்தயிர்க் கொளீஇ

ஆய்மகள் அட்டஅம்புளி மிதவை

அவரை கொய்யுநர் ஆர மாந்தும்

தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டு உள்ளும்

பிசிரோன் என்ப, என்உயிர்ஓம் புநனே

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லன் மன்னே”²⁴

என்பது அப்பாடல். அய்யன் திருவள்ளுவரின் குறளுக்கு இலக்கியம் போன்று திகழ்கிறது இப்பாடல்.

நட்பை வகைப் பிரித்துக் காட்டி, எத்தகையவரோடு நட்புக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் விவரிக்கின்றார் சோழன் நல்லுருத்திரன். நட்பின் வகையை அடையாளம் காட்டும் சோழன் எலியையும் புலியையும் கண்முன் கெண்டு வருகின்றார்.

எலி பிறர் உழைப்பில் விளைந்த கதிர்களைக் கவர்ந்து வந்து தன் வளைக்குள் மறைத்து வைக்கும். அவ்வாறு மறைத்து வைத்த அப்பொருளைத் தானே தனித்து உண்ணும் இத்தகைய பண்பு படைத்தவரோடு நட்பு பாராட்ட வேண்டாம் என்கிறார்.

புலி மிக்க பசியோடு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு, ஒரு காட்டுப் பன்றியை வீழ்த்தியதாம். இது இடப்பக்கமாக வீழ்ந்தது. அவ்வளவு பசி இருந்தும் இடமாக வீழ்ந்த பன்றியை உண்ணாமல், தன் இருப்பிடம் சென்று விட்டது. அடுத்த நாள் ஒரு பெரிய களிற்றினை வலப்பக்கமாக வீழுமாறு வேட்டையாடி, அதனைத் தன் பசிக்கு உணவாக்கியது. அத்தகு கொள்கையாளரோடு தான் நட்புக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் நல்லுருத்திரன்.

எந்தக் கொள்கையும் இல்லாதவன், மனித நலம் இல்லாதவன். தன்னலம் கொண்டோன் பிறர் பயன்பட வாழும் பண்பில்லாதவன், பிறர்க்குப் பயன்படாமலும் கொள்கையே இல்லாமலும் வாழ்வது மனித வாழ்வாகாது. எனவே கொள்கைச் சான்றோரைச் சார்ந்து அவர்களின் அன்பைப் பெற்று, அதன் வழி அவர்களை நண்பர்களாகக் கொள்வதே சிறந்தது. அவ்வாறு நட்புக் கொள்வதால் மனிதம் வளரும்.

நட்பு அய்யத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. மாறுபட்ட கருத்துக்கு இடம் தராதது. வெறுப்புணர்ச்சி தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை.

“...கண்ணோட்டமுடைய பேரன்பர்கள் தமது அன்பினர், நஞ்சைக் கொண்டு தரினும், மறுக்காதுவாங்கியுண்ணும் பேரருளுடையராய் விளங்கினர். இவரை ‘நாகரிகர்’ என்று குறிப்பிடுவர்”²⁵

என்பார் அறிஞர் மு.சண்முகம்பிள்ளை. இது,

“முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனி நா கரிகர்”²⁶

என்னும் நற்றிணை அடிகளுக்கு விளக்கமாக அமைகின்றது.

“நயனும் நண்பும் நாணுநன்கு உடைமையும்

பயனும் பண்பும் பாடு அறிந்து ஒழுகலும்”²⁷

என்னும் நற்றிணை அடிகளும், இதனையே குறிக்கின்றன.

‘சால்பும் செம்மையும் உடைய’²⁸ நட்பே மிகச் சிறந்த நட்பாக அமைய முடியும். நட்பு மனித நேயம் தழைக்க உதவும் மிகச் சிறந்த பண்பாகும். நட்பே மனிதர்களின் உறவின் விரிவைப் பெரிதாக்கும் பண்பு. நட்பு மனிதனுக்கு மனிதன் உதவும் சீரிய பண்பு. எனவே நட்பு மனிதநேயத்தின் சீரிய அடையாளமாகத் திகழ்வது என்று கூறலாம்.

விருந்தும் மனிதமும்

இல்லம் தேடி வரும் விருந்தினரை ஓம்புதல் மனித நேயத்தின் ஒரு கூறு. இன்னும் சொல்லப் போனால் அஃதோர் சீரிய கூறு. விருந்தினர் என்பதற்கு இன்று உறவினர் என்ற பொருளைக் கொள்கின்றோம். விருந்தினரை உபசரித்தல் என்றால் உறவினரைப் போற்றுதல் என்றே இன்றைய மாந்தர் எண்ணுகின்றனர். சங்க காலத்து மாந்தர், இல்லத்திற்கு வரும் முன் பின் தெரியாத புதியவர்களையே விருந்தினர் என்று அழைத்தனர்; போற்றினர். விருந்து என்பதற்குப் புதிய என்று பொருள் சங்க காலத்தில் இருந்தது.

“விருந்தே தானும்

புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே”²⁹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா விருந்து என்பதற்குப் புதிது என்ற பொருளைத் தருவதைக் காணலாம்.

மலைவாழ் மக்களிடமும் புதியவர்களை உபசரிக்கும் உயரிய பண்பு இருந்தது என்பதை மலைபடு கடாம் சுட்டுகிறது என்னும் கருத்தினை,

“தம்பால் வரும் விருந்தினரை உபசரிப்பதோடு மலையில் யாரேனும் வழி தவறி திகைத்து நிற்பாராயின் அவர்களுக்கு வழிகாட்டியும் இவர்கள் உதவுவர்”³⁰

என்னும் பகுதியில் தெரிவிக்கின்றார் அறிஞர் மு.சண்முகம் பிள்ளை.

“தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தி. அவர்கள் தம் வீடு தேடி வந்தோர் யாவராயினும் அவர்களை உபசரிக்காமல் விடமாட்டார்கள். தாம் உண்ணும் உணவு எதுவாயினும் அதை விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்வர். தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த எல்லா மக்களிடமும் இக்குணம் உண்டு”³¹

என்று விருந்தோம்பும் பான்மையினைப் போற்றிக் கூறுவர்.

“..... இந்திரர்

அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிது எனத்

தமியர் உண்டலும் இலரே”³²

என்பன புறப்பாடல் அடிகள்.

அய்யன் திருவள்ளுவரும்,

“விருந்து புறத்தாத் தான்உண்டல் சாவா

மருந்து எனினும் வேண்டற்பாற் றன்று”³³

என்றார்.

நெடுந்தொலைவு நடந்து களைத்த வழிப்போக்கர்கள் களைப்பும் பசியும் மீதூர இல்லம் இருக்கும் இடம் தேடி வருவர். களைப்பு நீக்க இடமும் உணவும் அளித்து அவர்களைக் காத்து அனுப்பினர் சங்கத் தமிழர். பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப்படை பாடல்கள் அனைத்தும் இந்த அரிய செய்தியை விரிவாகப் பேசுகின்றன. வள்ளல்கள் இரவலர்களைப் போற்றிய பாங்கும் சங்கப்

பாடல்களின் வழி பலப்பட புலப்படுகின்றது. பசி ஒரு பிணி. அதனைப் போக்குவது மனித மாண்பு. அத்தகைய மாண்புமிக்க குணம் சங்கத் தமிழர்களிடம் இயல்பாகவே இருந்தது. விருந்தோம்பல் இல்லறத்தின் இனிய கடமையாகக் கருதப் பெற்றது.

குலமும் மனிதமும்

ஒருவர் தாம் பிறந்த குலத்திற்கு ஏற்ற மனித இயல்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் எண்ணினர் சங்க கால மாந்தர்.

“தாம் தாம் தோன்றிய குடிக்குரிய தகுதியில் ஒவ்வொருவரும் ஒழுகுதல் வேண்டும். பிறர்க்கு இடங்கொடாமலும் இருக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு முன், பிற பொருள் முயற்சிகளும் பகையுணர்ச்சிகளும் கருதத்தக்கன அல்ல”³⁴

என்பார் இளவழகனார்.

ஒரு குடி பிறந்தோரில் ஒருவர் மனிதத் தன்மையில்லாமல் ஒழுக முற்படுவாரேயானால், அவரைச் சார்ந்த பிறரும் அவ்வாறு ஒழுகத் தேவையில்லை. மற்றவர் மனிதம் காக்க வேண்டும் என்று எடுத்துரைப்போர் அக்காலத்தில் இருந்தனர்.

கோப்பெருஞ்சோழனின் பிள்ளைகள் முரண்பட்ட கருத்துடையவராய், தம் தந்தையுடனேயே போருக்குப் புறப்பட்டனர். சோழனும் சினம் கொண்டு அவர்களைத் தாக்கி அழிக்க முற்பட்டான். இது மனித மாண்பாகாது என்று எடுத்துரைத்து அப்போரினைத் தடுத்து நிறுத்தினார் புலவர் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார்.

“எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்

நின்பெரும் செல்வம் யார்க்குளஞ் சுவையே

அமர்வெஞ் செல்வ நீஅவர்க்கு உலையின்
 இகழுநர் உவப்பப் பழியெஞ் சுவையே
 அதனால் ஒழிகதில் அத்தை நின்மறனே வல்விரைந்து
 எழுமதி வாழ்க நின்உள்ளம் அழிந்தோர்க்கு
 ஏமம் ஆகும்நின் தாள்நிழல் மயங்காது
 செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே வானோர்
 அரும்பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
 விதும்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே”³⁵

என்பது அவர் கோப்பெருஞ்சோழனுக்குப் பாடிய பாடலாகும். தம்குடியின் சிறப்பையும் மாண்பையும் காக்காது போனால் பிறர் கூறும் பழியை ஏற்க நேரிடும். அதனால் பிறந்த குலத்திற்கு இழுக்கு வந்து சேரும் அத்தகைய நிலையை உருவாக்கக் கூடாது. அவ்வாறு ஒரு சூழ்நிலை உருவானால் யாராவது ஒருவர் அந்தத் தவறு நடக்காமல் இருக்க முயற்சிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் குலத்தின் மாண்பு சிதையாமல் இருக்கும். குலப் பண்பு சிதையாமல் காத்தல் மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாகும் என்பதை மனத்திருத்தி வாழ்ந்தனர் என்பது புலப்படுகிறது.

மானத்தின் மாண்பு

மனிதனுக்கு மானம் மிகவும் இன்றியமையாதது. மானம் உயிரினும் மேலானது. மானம் காக்க உயிரையும் கொடுப்பர் என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

“மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
 உயிர்தீப்பர் மானம் வரின்”³⁶

என்பது குறள்.

எனவே, மானமா உயிரா என்னும்போது மானமே பெரிதென எண்ணினர் சங்க கால மாந்தர் என்பது புலப்படுகின்றது. தன் குல மானம் போய்விடும் என்பதை அறிஞர் எடுத்துரைத்தவுடன் வடக்கிருந்து மாண்டான் மன்னன் கோப்பெருஞ் சோழன்.

“வீரத்திற்கும் பெருமைக்கும் இழுக்கு நேரும் போதெல்லாம்
உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்விடும் பழக்கத்தை
மேற்கொண்டுள்ளனர்”³⁷

என்பார் சி.இலக்குவனார்.

கரிகால் பெருவளத்தானும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் போரிட்டனர். போரில் கரிகாலன் எய்த வேலால் முதுகில் புண் உண்டாயிற்று. அது தன் மானத்திற்கு இழுக்கு என எண்ணிய சேரன் வடக்கிருந்து உயிர் விட்டான். அவன் தோற்றுப் போனதை விட, முதுகில் புண் ஏற்பட்டதை மிகப் பெரிய இழவாகக் கருதினான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மான உணர்வை வெண்ணிக் குயத்தியார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் கரிகால் பெருவளத்தானிடமே எடுத்தியம்புகின்றார்.

“நளியிரு முந்தீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக
களிஇயல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றுஅமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய், நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே”³⁸

என்பது பெருஞ்சேரலின் மானத்தின் மாண்பைக் குறித்து வெண்ணிக்குயத்தியார் இயற்றிய பாடல். இதே செய்தியை,

“மண்முழா மறப்பப் பண்யாழ் மறப்ப
 இருங்கண் குழிசி கவிழ்ந்து இழுது பறப்பச்
 சுரும்பு ஆர் தேறல் சுற்றம் மறப்ப
 உழவர் ஒதை மறப்ப விழவும்
 அகலுள் ஆங்கண் சீறார் மறப்ப
 உவவுத் தலைவந்த பெருநாள் அமையத்து
 இருசுடர் தம்முள் நோக்கி ஒரு சுடர்
 புண்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்குத்
 தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித்து எறிந்த
 புறப்புண் நாணி மறத்தகை மன்னன்
 வாள்வடக்கு இருந்தனன் ஈங்கு
 நாள்போற் கழியல ஞாயிற்றுப் பகலே”³⁹

என்ற பாடலும் கூறுகின்றது.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி மானத்தின் மாண்பை விளக்கும்
 பாங்கில் பாடியுள்ள பாடல் அடிகள் ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கன. பழி எனின்
 அஞ்ச வேண்டும்; புகழ் வரும் எனில் உயிரைக் கொடுத்தாவது அதனைப் பெற
 வேண்டும் என்கிறார் அவர். பழிக்கு அஞ்சுதல் மானத்தின் மாண்பு என்பதனை,

“..... பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
 புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்”⁴⁰

என்னும் பகுதியால் புலப்படுத்தியுள்ளான் மன்னன் இளம்பெருவழுதி. மானம்
 இழந்து, உலகையே ஆளவும் விரும்பாத உயர்நிலை மாந்தர் சங்க கால மாந்தர்
 என்பது புலப்படுகின்றது. சங்க மாந்தர் மானத்தின் மாண்பு காத்துவாழ்ந்த
 பாங்கும் தெளிவாகிறது.

ரன்ன செம்மலு முடைத்தே' என்றார். (புறம் 47) இதனால் புலவர்கள் தாம் சிறப்புப் பெற வருந்துவதோடு அரசனைப் போலத் தலைமை பெறவும் விரும்புவார்கள் என்பது தெரியவரும். அரசர்கள் புலவர்களின் தகுதியை மதித்து நடந்தார்கள்”⁴²

என்னும் கருத்து ஈண்டு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

கொண்கானங்கிழான் என்னும் குறுநில மன்னனைப் பாடும் மோசிகீரனாரின் கூற்று அவர்தம் மாண்பினை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. என்னிடம் வறுமை நிலைத்துள்ளதால் உன்னிடம் பொருள் வேண்டி வந்துள்ளேன். ஆனால் நான் ஈ என இரப்பவன் அல்லன். நீ பரிசில் தரினும் தராவிட்டாலும் உன்னுடைய கொண்கான நாட்டைப் பாடுவேன். அது எனக்கு மிக எளிய செயல் என்று இறுமாந்து கூறுகின்றார்.

“திரைபொரு முந்நீர் கரைநணிச் செலினும்
அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்தர் அதுபோல்
அரசர் உழையராகவும் புரைதபு
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர் அதனால்
யானும் பெற்றதும் ஊதியம் பேறியாது என்னேன்
உற்றனென் ஆதலின்உள்ளிவந் தனனே
ஈயென இரத்தலோ அரிதே நீ அது
நல்கினும் நல்காய் ஆயினும் வெல்போர்
எறிபடைக்கு ஓடா ஆண்மை அறுவைத்
தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
தண்பல இழிதரும் அருவிநின்
கொண்பெருங் கானம் பாடல் எனக்கு எளிதே”⁴³

என்பது அவர் பாடல். இப்பாடலில் மோசிகீரனாரின் செம்மாந்த மாண்பு வெளிப்படுகின்றது. பொருள் பெறத்தான் வந்தார். ஆனால் அதனை இரப்பவர்க்குத் தருவது போல தருதல் கூடாது. தம் மாண்பும் திறமும் உணர்ந்து நல்க வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்ப்பது இப்பாடலில் நன்கு தெரிகின்றது.

மன்னனைக் காண வருவோரின் தரமும் திறமும் உணர்வும் தெரிந்து, தெளிந்து, அதனை மன்னனுக்கு எடுத்துரைத்து விளங்கச் செய்யும் பொறுப்பினையும் அறிஞர்கள் ஏற்றிருந்தனர் என்று அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து

வல்லார் ஆயினும் புறம்மறைத்து சென்றோரைச்

சொல்லிக் காட்டி சோர்வு இன்றி விளக்கி

நல்லிதின் இயக்கும்”⁴⁴

என்னும் மலைபடுகடாம் அடிகளால் அறிய முடிகிறது. எனவே சங்க கால அறிஞர் பெருமக்கள் தம் வரிசைக்கு வருந்தியது போலவே பிறர்தம் சாற்பும் குன்றாதவாறு காத்து வந்த பான்மையினை நன்கு தெரிந்துகொள்ள இயல்கிறது.

“மன்னனைப் பார்ப்பதற்கு வருவோர் சிலர், தம் கருத்தைத் திறம்படச்

சொல்ல அறியாது திகைத்து நிற்கும்பொழுது, அரசனுக்கு

அண்மையில் இருக்கும் அறிஞர்கள், அவர்கள் சொல்லவெண்ணிய

செய்தியைக் கேட்டுத் தெரிந்து, அதனைத் தாமே அரசனிடம்

தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லி, அவர்கள் வந்த நோக்கத்தை

நிறைவேற்றி வைப்பது வழக்கம்”⁴⁵

என்று கூறுவர் பேராசிரியர் லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார்.

அக்கால அறிஞர்களாகிய புலவர் பெருமக்கள் ஓர் அரசனையோ வள்ளலையோ காணச் சென்றால், அவர் அரசரோ வள்ளலோ தம்மை நேரில் கண்டு போற்றிப் பரிசில் நல்கினால் மட்டுமே அப்பரிசிலைப் பெற்று மகிழ்வார்.

காணாது தந்தால் அது எவ்வளவு பெரும்பொருளாகயிருந்தாலும் ஏற்க மாட்டார். தம் வறுமையைப் போக்கும் என்று எண்ணி அதனை பெறும் நிலையில் அவர்கள் என்றும் இருந்ததில்லை. தம் திறம் போற்றுவார் பொருளையே பெற்று உவந்தனர்.

“காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான்ஓர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் பேணி

தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது அவர்

துணைஅளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே”⁴⁶

என்பது பெருஞ்சித்திரனாரின் பெருமையினை உணர்த்தும்.

அக்கால அறிஞர் பெருமக்கள் பெரியோரைக் கண்டு வியத்தலும் இலர்; சிறியோரை இகழ்தலும் இலர். அரசர்களின் பெரிய செல்வம் ஒருபோதும் அவர்களுக்கு மலைப்பைத் தந்ததில்லை. அரசரின் பெருஞ்செல்வத்தை அவர்கள் எளிதாகவே எண்ணினர். இதனை,

“மண்கெழு தானை ஒன்பூண் வேந்தர்

வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலே இலமே”⁴⁷

என்னும், கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாரின் கூற்றால் நன்கு உணரலாம். அவரே,

“உணர்ச்சி இல்லோர் உடைமை உள்ளேம்”⁴⁸

என்றும் கூறியுள்ளது நோக்குதற்கு உரியது. வந்திருப்பவர் யார், அவரின் தகுதி என்ன என்று உணர்ந்தும், மனமுவந்தும் வழங்கும் பரிசிலையே புலவர் பெறுவர். அங்ஙனமின்றி, ஏதோ வந்துள்ளார், அவர்க்கு ஏதேனும் தந்து அனுப்பலாம் என்ற எண்ணத்தில், எளிதாக எண்ணிப் பரிசில் தந்தால் அப்பரிசிலைப் புலவர் பெருமக்கள் ஏற்க மாட்டார்கள் என்பதும் இதனால் புலப்படுகிறது.

கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாரின் கூற்றை உறுதிப்படுத்துவது போன்று அமைகின்ற ஒரு பாடலையும் காண முடிகின்றது.

“எழு இனி நெஞ்சம் செல்கம் யாரோ

பருக அன்ன வேட்கை இல்அழி

அருகிற் கண்டும் அறியார் போல

அகம்நக வாரா முகன்அழி பரிசில்

தாள்இலாளர் வேளார் அல்லர்

வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே

பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே

மீளி முன்பின்ஆளி போல

உள்ளம் உள்அவிந்து அடங்காது வெள்ளென

நோவா தோன் வயன் திரங்கி

வாயா வன்கனிக்கு உலமரு வோரே”⁴⁹

என்பது பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல். எனவே உணர்ந்து தருவதையே பெறுவர் என்பதும் உணராதார் பொருளை ஒருபோதும் விரும்பார் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

“..... தம் வறுமையைப் போக்க வேண்டி, கொடையிற் சிறந்த பல

புரவலரிடம் சென்று தம் வறுமை கூறி நிற்பார். அப்புரவலன் தக்க

பரிசில் நல்காவிடினும், பரிசில் கொடுத்தற்குக் காலம் தாழ்த்தினும்

தான் பரிசில் வேண்டிச் சென்றதையும் மறந்து, மான மேலிட்டால்

திரும்பி விடுவர்”⁵⁰

என்பார் டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியன்.

இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்ற புலவராகத் திகழ்கின்றார்

பெருஞ்சித்திரனார். தம்மை இகழ்ந்த இளவெளிமானின் காவல் மரத்தில், தாம்

பிறிதோர் அரசனிடம் பெற்ற களிற்றினைக் கட்டி, அவனை இழிவுபடுத்திய

துணிவையும் காண முடிகின்றது. இது புலவரின் அறிவுச் செறுக்கினையும், அவர்களின் அறிவுக்கு அக்காலத்தில் இருந்த மதிப்பினையும் காட்டுவதாகும்.

“இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை

புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்

இரவலர் உண்மையும் காண்கினி இரவலர்க்கு

ஈவோர் உண்மையும் காண்கினி நின்னூர்க்

கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த

நெடுநல் யானைஎம் பரிசில்

கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே”⁵¹

என்பது பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல்.

சங்க காலத்துச் சான்றோர் அன்பற்றார் யாராக இருந்தாலும் அவரிடம் பொருள் பெற்று வாழ்ந்தாரில்லை. அவர்கள் தமிழகம் முழுவதும் ஆளும் மூவேந்தருள் ஒருவராக இருந்தாலும், பெட்டி அறியாது தருவதைப் பெறமாட்டார். இதனை,

“முற்றிய திருவின் மூவராயினும்

பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே”⁵²

என்னும் பெருந்தலைச் சாத்தனார் கூற்றால் அறியலாம்.

“பண்டைக் காலத்தில் புலவர்கள் உலகுக்குப் பயன்பட வாழ்ந்து விளங்கினர். அவ்வாழ்க்கைக்கேற்றபடி அவர்கள் தம் சொற்களையும் செயல்களையும் பிறர் மதிக்கும்படி வைத்துக் கொண்டனர். உண்மையே பேசுதலும், உண்மையாய் ஒழுகுதலும் அவர்கள் கடைப்பிடியாயிருந்தன. தம்மைப் பொருள் செய்யாதவரைத் தாம் எக்காரணம் கொண்டும் பொருள் செய்யாதவராய் வீறுபடைத்து வயங்கினர். உணர்வுக் கொழுந்துகள் என்னும்படி திகழ்ந்தனர்.

எந்நிலையிலும் பிறர்க்கு நலமே எண்ணி உதவுதலும், பிறர் செய்த நலங்களை எஞ்ஞான்றும் அன்பின் நினைந்து நெக்குருகி நன்றி மறவாது நடத்தலும் அவர்கள் உயிரொழுக்கங்களாய் மிளிர்ந்தன. இதனால், அவர்கள் தன் காலத்தில் எங்கும் நன்மதிப்பம் செல்வாக்கும் உடையவர்களாய் மேலோங்கி நின்றனர்.”⁵³

என்பார் கூற்று சங்கச் சான்றோர்க்குத் தரும் நன்மதிப்புச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

தன்னைஅறிதலும், தன் மதிப்பு காத்தலும் மிக மிக இன்றியமையாதன. மனிதன் தன் நிலை தாழாது வாழ இது பெரிதும் உதவும். மானமிகு அறிவே உயர்ந்தது. எவ்வளவு பேரறிவு படைத்தவராயினும் தன் மானம் இல்லாமலோ. தன் நிலை தாழ்ந்தோ வாழ்வாராயின் பயன் இல்லை. தன் அறிவால் தான் மட்டும் வாழாமல் பிறர் வாழ்வதற்கும் பயன்பட வேண்டும். எப்படியும் வாழலாம் என்று எண்ணாமல், ஒரு உயர்ந்த நோக்குடன், குறிக்கோளுடன் வாழ்தலே சிறப்பு. அறிவு மனித மேம்பாட்டின் அடையாளம். மேம்பட்ட அறிவு பெற்றவர் தாழ்ந்திடக் கூடாது. இதனை நன்கு உணர்ந்தோரே சங்க கால அறிஞர்களாகிய புலவர் பெருமக்கள். அவர்கள் மானம் மிக்க மனிதர்களாக அறிஞர்களாக விளங்கினர்.

வீரமும் மானமும்

வீரத்தில் சிறந்த நாடு தமிழ்நாடு. ஆடவரும் மகளிரும் வீரம் செறிந்தவராகவே விளங்கினர். நேர்மைத் திறம் மிக்கவர்களாக இருந்ததனால் அவர்களிடம் வீரம் இயல்பாகவே மிக்கிருந்தது. அதனால்தான் சங்கப் பாடல்களே வீர யுகப் பாடல்கள் என்று போற்றப்பெறுகின்றன. சங்கத் தமிழர் வீரம் என்பது வீண் போருக்கோ, பொருளுக்கோ நடந்ததில்லை. ஒருவன் வீரம் காட்டுவது தன் நாட்டின் மானம் காக்கவே. நாட்டின் நலம் காப்பது மானம் காப்பதாகும். அப்படி நடந்த போர்களே மிகுதியாக இருந்தன.

போரிலே புறப் புண் ஏற்பட்டால் உயிர் வாழ விரும்ப மாட்டார்கள். போரில் புறமுதுகு காட்டி ஓட மாட்டார்கள். அப்படி ஒருவன் போரில் புறமுதுகு காட்டுவானேயானால் அவனோடு போரிட மாட்டார்கள். புறமுதுகு காட்டுபவனோடு போரிடுவது இழுக்கு மட்டும் அன்று; மானக்கேடு என்று கருதினர்.

தமிழ் அறிஞர்கள் வீரத்தை மதித்தது போலவே மானத்தையும் போற்றினர்.

“...தன் நாட்டரசன் திருமாவளவன் - வெற்றி பெற்றான் என்றறிந்த நிலையில் பிறந்த இன்பம் ஒருவகை. செருக்களத்தில் தோற்று முடிய சேரலாதன் மான வீரனாய் வடக்கிருந்து மாண்டான் என்று கேள்வியுற்றபோது பெற்ற இன்பம் மற்றொரு வகை. வாகை சூடிய வளவனை நோக்கி, ‘அரசே! வெண்ணிப் போர்க்களத்தில் மாற்றார் மீது சாடினாய்; வெற்றிமாலை சூடினாய். வல்லவன் நீயே; ஆயினும் மானம் பொறாது உயிர் துறந்த சேரன் நின்னினும் நல்லவன்’ என்று பாடினாளர். எனவே வளவனது வீரத்தை வியந்து பாராட்டிய தமிழ் உலகம் சேரன் மானத்தையும் மதித்துப் புகழ்ந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்”⁵⁴

என்பார் டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை. வீரத்தால் விளைந்த வெற்றியைப் போற்றிய அதே புலவர், வெற்றி கண்டவனிடம் தோற்றவன் மானம் மிக்கவன் என்பதால் அவனையும் பாராட்டுகின்றார். இதனால் வீரம் போற்றப் பெற்றது போலவே மானமும் பெரிதாகப் போற்றப் பெற்றதைக் காண முடிகின்றது. அதுவும் ஒரு போரில் நிகழ்ந்த இரு நிகழ்வுகள். ஒன்று வெற்றி; இன்னொன்று தோல்வி. வெற்றி வீரத்திற்காகப் பாராட்டப் பெறுகின்றது. மானம் மேலோங்கி நின்றதைக் கண்டதால் அங்கே தோல்வி தெரியவில்லை. மானமே தெரிகிறது. அதனால்தான் வென்றவனைப் பாடும் புலவர் தோற்றவன் மானத்தையும் சேர்த்துப் பாடிப் போற்றியுள்ளார்.

முனைவர் சி.பாலசுப்பிரமணியமும்,

“இருபெரும் வேந்தர் பொருது போர் புரிந்தபோது, பகைவன் எய்த அம்பு மார்பின் வழியாகப் பாய்ந்து முதுகில் புண் ஏற்பட்டமையின், அதற்கு நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்”⁵⁵

என்று இந்நிகழ்வைத் தம் சேரநாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அறிஞர் அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை ஆற்றிய புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவில்,

“தம்மோடு எதிர்நின்று பொரும் வேந்தன் அஞ்சிய போது அவனோடு பொருவது வீரமன்று; பகை வேந்தர் போந்து தம் அரணை முற்றுகையிட்டுக் காவல் மரத்தைத் தடியக் கண்டும் வேந்தர் மடிந்திருப்பரேல், அவரொடு பொருவது மானம் மிக்க தமிழ் வேந்தர்க்கு நானுடைச் செயலாகத் தோன்றுகிறது. கருவூரிடத்தே மடிந்திருந்த வேந்தனை விட்டொழியாது பொருதழிக்கலுற்ற சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை ஆலத்தூர்கிழார் என்னும் சான்றோர்,

“தண்ணான் பொருநை வெண்மணல் சிதையக்

கருங்கை கொல்லன் அறஞ்செய்யஅவ்வாய்

நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து

வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்

கடிமரந் தடியுமோசை தன்னூர்

நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப

ஆங்கினி திருந்த வேந்தனொடு ஈங்குநின்

சிலைத்தார் முரசம் கறங்க

மலைத்தனை யென்பது நானுத்தக வுடைத்தே”

என்று பாடித் தெருட்டுகின்றார்.”⁵⁶

என்று புறநானூற்று முப்பத்தாறாம் பாடலைக் காட்டி விளக்கம் கூறுகின்றார்.

இப்பாடலில் புறமுதுகு காட்டி ஓடும் எதிர் மன்னனைக் காட்டவில்லை. கோட்டையை அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே இருக்கும் மன்னன் பற்றிக் குறிக்கப் பெறுவதைக் காண முடிகிறது. போருக்கு மாற்றரசன் வந்துள்ளான் என்றால் போர்க்களத்திற்குத் தன் படையுடன் வந்து அவனைச் சந்திக்க வேண்டும். இப்பாடலில் இடம்பெறும் மன்னன் அவ்வாறு செய்யாமல் கோட்டைக் கதவடைத்து உள்ளே உள்ளான். இச்செயல் அவன் அச்சத்தைக் காட்டுகின்றது.. அஞ்சிக் கதவடைத்துள்ள ஒருவனைவீழ்த்த முனைவது வீரமாகாது என்பது புலவரின் கருத்து. அதனால்தான் அம் முற்றுகையினை ‘நானுத்தகவுடைத்து’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மனைவியைப் பிரிவதும், அறம் தவறுவதும், அரிய நண்பரை இழப்பதும் இழிவு எனக் கருதிய காலம் சங்க காலம். அவர்களோடு எல்லாம் சேர்ந்து வாழ்தலே மானம் மிக்க வாழ்வு எனக் கருதினர்.⁵⁷ புறநானூற்று வஞ்சினப் பாடல்கள் அனைத்தும் போர் வேகம் மிக்கவை. அப்படிப் பாடப்பெற்ற பாடல்களிலும் அரசர்கள் இத்தகைய உணர்வையே வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கினைக் காண முடிகிறது. எனவே வீரத்தைப் போற்றிய சங்க கால வேந்தர்களும் மறவர்களும் மானத்தைக் காக்கவும் விழைந்தனர் என்பது நன்கு புலப்படும். மானம் காத்தல் வீரத்தைப் போலவே ஓர் அரிய கடமையாக, தன்நிலை தாழாமையே நிலைநிறுத்ததாகக் கருதப்பெற்றதை அறிய முடிகின்றது. சங்க கால மாந்தரின் வீரம் சிறந்தது; மானம் உயர்ந்தது; இரண்டில் எதையும் இழக்க அவர்கள் ஒருகாலும் எண்ணியதில்லை. வீரம் உடல் வலிமையைக் காட்டுவதாக அமைந்தது. மானம் மன வலிமையைக் காட்டுவதாக இருந்தது. சங்க கால மாந்தர்

உடல் வலிமையையும் உள்ள வலிமையையும் ஒருசேரப் போற்றி பேணினர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

குலமும் மானமும்

தன்னால், தன் நடத்தையால் தன் குலத்திற்கு இழுக்கு நேருவதை விரும்பாதவர்கள் சங்க கால மாந்தர். ஏதோ ஒரு வேகத்தில் ஒருவர் குலப் பெருமை கருதாது செயலில் ஈடுபட்டாலும் அதனை அறிஞர் பெருமக்கள் எடுத்துரைக்கும்போது உணர்ந்து கொள்வர். அத்தகைய நல்லுணர்வை இக்காலத்திலும் போற்றி வளர்க்க வேண்டும் என்பார் டாக்டர் பொற்கோ.

“சங்க காலத் தமிழகத்தின் மாண்புகளும் மனித நேயமும் நாம்

தொடர்ந்து போற்றி வளர்க்கத்தக்கன”⁵⁸

என்பார் அவர்.

நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் சோழர் குலத்தினர். இருவரும் பகை கொண்டு போர்க்களம் கண்டனர். புலவர் கோவூர்கிழார் இதனை அறிந்தவுடன் போர்க்களம் நோக்கிச் சென்றார். ஒரு குலத்தில் தோன்றிய உங்கள் இருவரில் யார் தோற்றாலும் சோழர் குலம் தோற்றதாகவே பிறர் கூறி ஏளனம் பேசுவர். இருவரும் வெற்றி பெறுவது இயல்பன்று. எனவே உங்கள் குலத்தின் மாண்பைக் காக்க; மானத்தைக் காக்க, போரினைக் கைவிடுங்கள் என்று வேண்டினார். போர் நின்றது.

“இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்

கடுஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்

நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே நின்னொடு

பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே

ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பது நும் குடியே

இடுவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே அதனால்

குடிப்பொருள் அன்று நும்செய்தி கொடித்தேர்

நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு

மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ்இகலே”⁵⁹

என்பது கோவூர்கிழாரின் பாடல்.

மிகு சினம் கொண்டு களத்தில் மோதும் நேரத்திலும் புலவர் கூறிய அறிவுரை அவர்களின் உள்ளத்திற்குப்பட்டது. புலவர் கூற்றில் உள்ள உண்மை தெரிந்தது. போரை விட்டனர். இதற்குக் காரணம் புலவர் உங்களைப் போன்ற பிற மன்னர் உங்கள் குலத்தைப் பழிப்பர் என்று கூறியதுதான். குல மானம் கருதி, தங்களுக்குள்ளே இருந்த பகை உணர்ச்சியைத் தணித்துக் கொண்டனர் என்பது இப்பாடலால் புலப்படுத்துகின்றது.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை, சோழன் கோச் செங்கணானனால் சிறைபிடிக்கப் பெற்றுக் குடவாயில் என்னும் இடத்தில் அடைத்து வைக்கப் பெற்றான். அடுத்தலும் படுத்தலும் போரின் நிகழ்வுகள்தான். ஆனால் சிறையில், அதுவும் மாற்றான் சிறையில் அடைக்கப்பெற்றுள்ளபோது, அங்குள்ள காவலர்கள் கூட தன்னை மதிக்காதபோது, அத்தகைய ஒரு வாழ்வு என் குலத்திற்கே இழுக்கு எனக் கருதினான் கணைக்காலிரும்பொறை. தன் வேண்டுகோளின்படி குடிக்கத் தண்ணீர் தருவதிலும் அலட்சியம் கண்ட மன்னன், இந்நீரைக் குடித்து உயிர் வாழ்ந்தால் பின்னாளில் வருவோர் தன்னை மட்டும் அன்று, தன் சேரர் குலத்தையே பழிப்பர் என எண்ணினான்.

“குழனி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆஅளன்று என்று வாளின் தப்பார்

தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்

தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோ இவ்வுலத் தானே”⁶⁰

என்ற பாடலை எழுதி வைத்து விட்டு உயிரை விட்டான். தன் உயிரினும் குலமானம் பெரிதெனக் கருதினான் சேரமன்னன் என்பது தெரிகிறது.

சங்கத் தமிழ் தீட்டிய கலைஞர் மு.கருணாநிதி இப்பாடலுக்கு விளக்கம் எழுதும்போது,

“ஏழடிப் புறப்பாடல் ஒன்றை எழுதிவிட்டு - சிங்க

ஏறுபோல் சேரமன்னன் பெயரைப் புகழில்நட்டான்”⁶¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே குலமானம் காப்பது தங்கள் புகழுக்குப் புகழ் சேர்ப்பது எனக் கருதினர் என்பதோடு, அஃதோர் கடமை என்றே கொண்டனர் என்றும் உணர முடிகின்றது. அந்த வீறுமிக்க உணர்வு இன்றும் தமிழரிடையே உள்ளது என்றே கூற வேண்டும். தமிழுக்கு இன்னல் வந்த போதெல்லாம் தமிழர் அனைவரும் வீறுமிக்கவர்களாக மாறியதை எண்ணிப் பார்த்தால் இது நன்கு புலனாகும்.

புகழும் மானமும்

புகழோடு வாழ்தலையே சங்கமாந்தர் விரும்பினர். புகழ்பட வாழ்தலே வாழ்வதன் பொருளாகக் கருதினர்.

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக”⁶²

என்பார் அய்யன் திருவள்ளுவர்.

எப்படியாவது புகழ் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவர்களிடம் இருந்ததில்லை. புகழீட்ட வேண்டும் என்பதற்காகப் பொல்லாங்கு புரியும் இழிமனம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை என்றே கூற வேண்டும். பழிக்கு நாணுவது போலவே, தம்மைப் பிறர் புகழும் போதும் ஒருவகை நாணம் கொண்டனர் என அறிய முடிகின்றது. பிறர் தம்மைப் புகழ்ந்துரைக்கும் போது, அதனை உவகையோடு ஏற்று இன்புறுதல் நல்ல புகழாளர்களுக்கு உரிய இயல்பன்று.

பிறர் புகழ்ந்துரைக்கும் போது ஒரு பணிவு தோன்ற வேண்டும். அதுதான் உண்மையான புகழாளர்களின் இயல்பு. அறிஞர் மு.வரதராசனார்,

“சான்றோர், பிறர் தம்மைப் புகழ்வதற்கு முன்னும் நானுவார்கள்.

புகழ்ச்சியைத் தாங்க முடியாத அவர்கள், பழியை எவ்வாறு
தாங்குவார்கள்”⁶³

எனக் குறிப்பிடுவார்.

“....சான்றோர்

புகழும் முன்னர் நானுப

பழியாங்கு ஒல்பவோ காணுங் காலே”⁶⁴

என்பது குறுந்தொகைப் பாடல் பகுதி.

சங்க மாந்தர் புகழ் எனின் தம் உயிரையும் கொடுப்பர். பழி என்றால் இந்த உலகமே கிடைப்பதாக இருந்தாலும் வேண்டார். மானத்திற்காக உயிரை வேண்டுமானால் விடுவர்.

“உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்”⁶⁵

என்பதுதான் அய்யன் திருவள்ளுவர் கண்ட தமிழர் சாற்பு.

“புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்

உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்”⁶⁶

என்பது புறநானூற்றுப் பாடல் பகுதி.

எனவே, சங்கமாந்தர் பழிக்கு நாணினர் என்பது புலப்படுகின்றது. புகழை விரும்பினர் என்பது தெரிகிறது. எவ்வாறேனும் புகழை அடைய அவர்கள் விரும்பினர் அல்லர். நல்ல வழியில் புகழ் பெறவே விழைந்தனர். புகழோடு வாழ்தல் தான் மானமிகு நல்வாழ்வு எனக் கருதினர் என்பது தெளிவாகிறது.

பொருளும் மானமும்

நேர்மையும் தன்மான உணர்வும் மிளிர்வே பொருளீட்டும் செயலும் அமைந்தது. பொருள்தான் வாழ்க்கையின் மேன்மைக்கும் இனிமைக்கும் அடிப்படை. அப்படிப்பட்ட பொருளை எப்படிகையினும் பெற்றுவிட வேண்டும் என்று அக்காலத் தமிழர் எண்ணியதில்லை என்று அறிய முடிகின்றது. நேரிய வழியிலேயே தம் பொருளைச் சேர்த்தனர். கொள்வதும் மிகை கொள்ளாது, கொடுப்பதும் குறையாகக் கொடுக்காமல் பொருள் ஈட்டினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் பல நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

பிறர் உழைப்பில் வந்த பொருளைக் கொண்டு பெருமையுடன் வாழ்தலையும் அவர்கள் விரும்பியதில்லை. பெற்றோர் சேர்த்து வைத்த பெரும் பொருளைத் தம் பொருளாகக் கொண்டு வாழ்வதையும் அவர்கள் விரும்பினாரில்லை. தாமே பொருளீட்டி, அப்பொருளின் பயனால் இல்லறத்தை நல்லறமாக்க வேண்டும்; அதுவே தன் மானமிகு வாழ்க்கை என்று கருதினர்.

சங்க மாந்தரின் இப்பொருளியல் வாழ்க்கை மானமிகு வாழ்க்கையாக அமைந்திருந்தது என்பதை,

“உழைத்து பொருள் ஈட்டி அதனைக் கொண்டு வாழாமல், தமக்குத் தாயபாகமாகக் கிட்டிய பொருளைச் செலவழித்து வாழ்வோர் செல்வமுடையோர் என்று அறிஞர்களால் பாராட்டப்படுவோரல்லர்; தம் முயற்சியால் சேர்க்கும் பொருளில்லாதோர் வாழும் வாழ்க்கை பிச்சையேற்று வாழும் வாழ்க்கையைக் காட்டிலும் இழிவானதாகும் என்னும் உயர்ந்த கொள்கையைப் போற்றி வாழ்ந்தனர்”⁶⁷

என்னும் கூற்றால் எடுத்துரைத்துள்ளார் முனைவர் தெ.ஞானசுந்தரம்.

சங்க கால அக வாழ்வில் பிரிவு வகைகளுள் ஒன்று பொருள்வயிற் பிரிவு. தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பொருளீட்டப் பிரிவான். அதாவது அவளை

மணம் செய்து கற்பு வாழ்வில் ஈடுபடும்போது, அவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருளைத்தானே ஈட்டுதற் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்வான். எத்தகைய செல்வக் குடியில் பிறந்தவராக இருந்தாலும் தான் ஈட்டிய பொருளில் இல்லறம் நடத்துதலையே விரும்பினர் என்பது புலப்படுகின்றது. அதுதான் மானமிகு வாழ்க்கை என்று உணர்ந்து வாழ்ந்தனர்.

அறமும் மானமும்

அறம் செய்து வாழ்வது நல்லோர் இயல்பு. அஃதோர் உயிரிரக்கப் பண்பு. இல்லாமையை அகற்றி நிறைவை உண்டாக்கும் பாங்கு, நேரிய வழியில் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு, வேண்டுமென வந்தார்க்கு ஈந்துவாழ வேண்டும் என்ற உயரிய கொள்கையினர் சங்க கால மாந்தர். தம்மை நாடி வந்தோர்க்கு இல்லை என்று கூறாமல், இன்முகம் காட்டி அறம் செய்வதையே தம் நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் என்பதற்குச் சான்று கூற பல பாடல்கள் உள்ளன.

அறம் என்பது ஒரு வழிப்பாதை. கொடுப்பதுடன் சரி. அது மீண்டும் கொடுத்தவருக்குத் திரும்பி வராது. வரும் என எதிர்பார்த்துக் கொடுப்பது அறம் ஆகாது. அது கடன் என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். தன்னிடம் ஒன்று பெற்றுச் சென்றவன் பிரிதொரு நாள் அதனைத் தனக்குத் திருப்பித் தர வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தல் இல்லை. அவ்வாறு யாரேனும் எதிர்பார்த்தால் அதை விட இழிவும் வேறில்லை.

“இல்லை என்று துன்பத்தால் வருந்தி இரந்து கேட்ட ஒருவர்க்குக் கொடுத்த பொருளைத் திரும்பப் பெறக் கூடாது. திரும்பக் கொடுக்குமாறு கேட்கக் கூடாது. அவ்வாறு கேட்பதைவிட உயிரையே விட்டுவிடலாம்”⁶⁸

என்பார் அறிஞர் மு.வரதராசனார்.

“இடுக்கண் அஞ்சி இரந்தோர் வேண்டிய

கொடுத்தலை தானெச் சொல்லினும்

இன்ன தோநம் இன்னுயிர் இழந்தே”⁶⁹

என்பது சங்கப் பாடலின் பகுதி.

எனவே அறம் செய்வது வாழ்க்கையின் ஒரு நெறி. அஃது இல்லோர்க்கு இருப்போர் வழங்கும் மாண்பு. அது திரும்ப வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொடுத்தால் மானத்திற்கு இழிவு. அப்படி எதிர்பார்ப்பதைக் காட்டிலும் இறப்பது மேல் என்று எண்ணி வாழ்ந்தவர்கள் சங்க கால மாந்தர். அறம் செய்வது புகழ் பெற மட்டும் அன்று; தம் குல மானம் காக்கவும் அறம் செய்தனர் என்பது சங்கப் பாடல்கள் தரும் உயரிய செய்தியாகும்.

இல்லறமும் மானமும்

இல்லறத்தின் வளமைக்கும் செழுமைக்கும் தலைவன் ஈட்டும் பொருளே அடிப்படையாய் அமைந்தது. தலைவியும் தான் எத்தகைய செல்வர் மகளாக இருந்தாலும், தன் தலைவன் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டே இல்லறம் நடத்தினாள். பிறந்த வீட்டின் செல்வத்தைப் பெரிதெனப் போற்றும் இயல்பு சங்க கால மகளிர் பால் இல்லை. தன் கணவன் ஈட்டிய பொருளால் கிடைக்கும் கூழே. தன் பிறந்த வீட்டின் தேன் சோற்றினும் சிறந்தது எனக் கருதி வாழ்ந்தனர்.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவற் கீழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலுழி நீரே”⁷⁰

என்று தம் இல்லம் போற்றி வாழ்ந்த மகளிரே அக்காலத்தில் இருந்தனர்.

நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று இல்லறம் நடத்தும் தலைவியைக் காட்டுகின்றது.

“பிரசம் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்

விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒருகை ஏந்திப்

புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
 உண்ணென்று ஒக்குபு பிழைப்பத் தெண்ணீர்
 முத்தரிப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று
 அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர்
 பரிமெலிங் தொழியப் பந்தர் ஓடி
 ஏவல் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
 அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்த தனள்கொல்
 கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
 கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்
 ஒழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
 பொழுது மறந்து உண்ணும் சிறுமது கையளே”⁷¹

என்பது அப்பாடல்.

தான் பிறந்த இல்லம் செல்வம் கொழிக்கும் இல்லமாக இருந்தும் அதனைச்
 சிறிதும் எண்ணாமல், தன் இல்லத்து வறுமையையும் பொருட்படுத்தாது,
 கிட்டியபோது உண்டு மகிழ்கின்ற அத்தலைவி, இத்தகைய உயர்ந்த அறிவையும்
 ஒழுக்கத்தையும் அவள் யாண்டு பெற்றாள் என்று வியந்து போற்றுகின்றாள்
 செவிலி. தன் இல்லறம் தன் தலைவன் ஈட்டும் பொருளால்தான் நடைபெற
 வேண்டும் என்ற கொள்கையோடு வாழ்ந்தனர் சங்க கால மகளிர். அதுவே
 இல்லற மானமாகக் கருதினர், அதனைக் காத்தனர்.

தன் மானம்

தன் மானம் மிக்கவர்களாகச் சங்க கால மாந்தர் விளங்கினர் என்பதற்குச்
 சான்றுகள் பலவற்றைச் சங்கப் பாடல்கள் தருகின்றன.

“மானமே உயிரினும் சிறந்ததென்பது தமிழ் நாட்டார் கொள்கை.

‘மானங் கெடவரின் வாழாமை முன் இனிதே’ என்றார் ஒரு தமிழ்ப்

புலவர். எனவே மானம் காத்த வீரனை மனமாரப் போற்றும் வழக்கம்

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. நாட்டின் மானத்தைக் காத்தருளிய வீரன் ஒருவனுக்கு 'மானங் காத்தான்' என்ற பட்டம் சூட்டிய நாடு தமிழ்நாடு. அவன் பெயரைத் தாங்கிய ஊர்கள் இன்றும் பாண்டி நாட்டில் நின்று நிலவுகின்றன”⁷²

என்பார் டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை.

சங்கப் பாடல்களில் அமையும் வஞ்சினப் பாடல்கள் அனைத்தும் தன் மானம் குறித்தவையே.

“இளையன் இவன் என உளையக் கூறி”⁷³

யதனாலேயே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சேர, சோழரையும், குறுநில மன்னரையும் ஒருசேரத் தாக்கி வென்றான். தங்களிடம் பெரும்படை உள்ளது என்ற செருக்கால் போருக்கு வந்தோரை அடலேறு எனச் சினந்து வென்றான் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்னும் செய்தியையும் அறிய முடிகின்றது.⁷⁴

“.....இந்நிலத்து

ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றாது என்

உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதின்

துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன்”⁷⁵

என்று சினம் கொண்டான் சோழன் நலங்கிள்ளி. இத்தகு தன் மான உணர்வைக் காட்டும் பாடல்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடியும்.

இதுகாறும் கண்டவற்றால் சங்க கால மாந்தரின் மனிதநேயம் நன்கு தெரிகின்றது. அவர்கள் எந்நிலையிலும் மனித மாண்புக்கு மாறாக நடக்க விரும்பவில்லை. அகத்திலும் புறத்திலும் மனித மாண்பைக் காத்தனர். மானமே பெரிதென வாழ்ந்தனர். மானத்தை உயிரினும் பெரிதெனப் போற்றினர். இல்லறத்தையும் மனம் செறிந்ததாகப் போற்றிக் காத்தனர். அத்தகைய மனிதமும் மானமும் நிறைந்த வாழ்வை வாழ்ந்ததனால்தான் சங்க கால மாந்த வாழ்வு இன்றும் ஒளிவிடும் வாழ்வாகத் திகழ்கின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

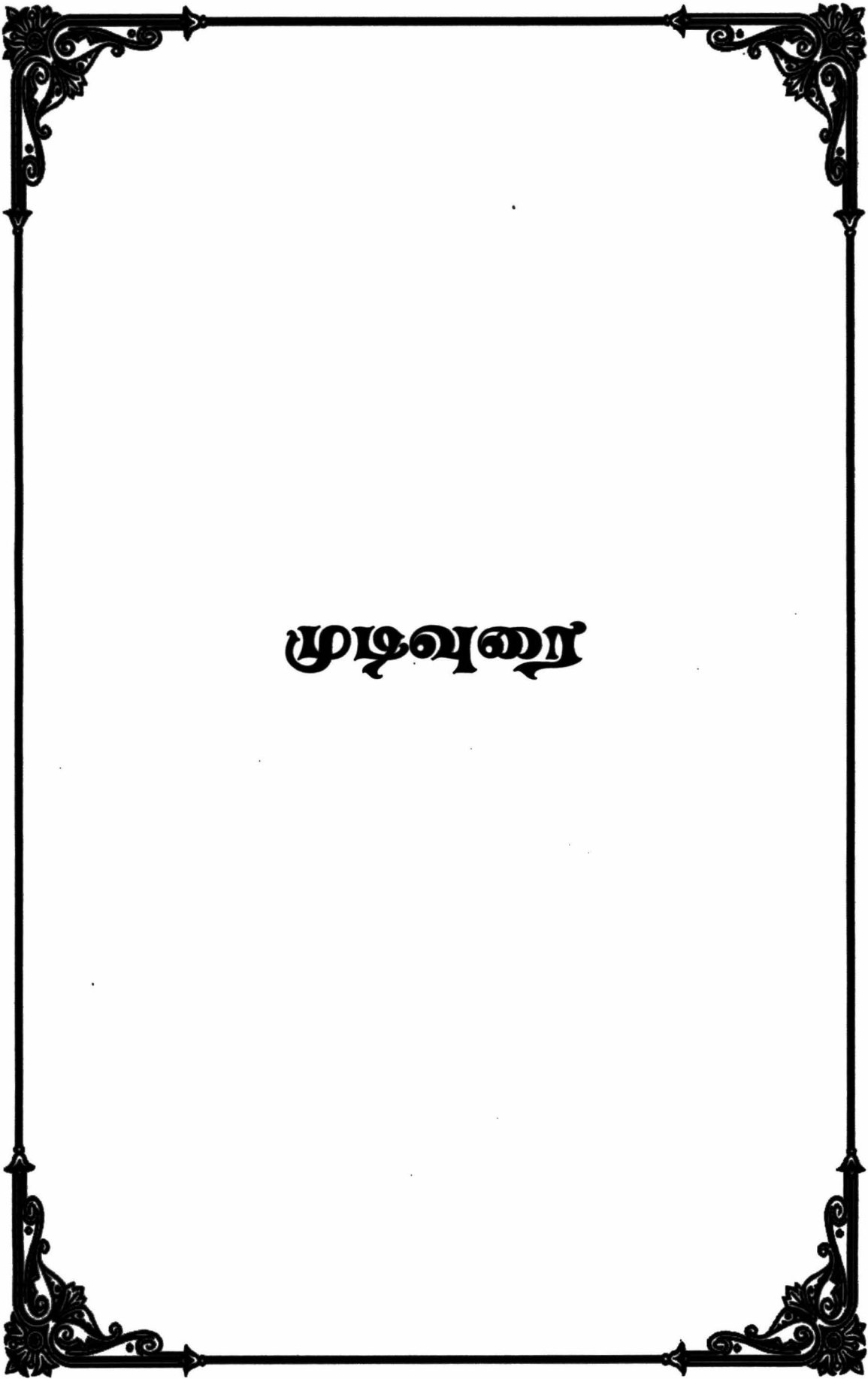
1. கே. பாலதண்டாயுதம், இலக்கியத்தில் மனித நேயம், ப.1
2. கே. பாலதண்டாயுதம், இலக்கியத்தில் மனித நேயம், ப.122.
3. சாமி சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டு பண்டைத் தமிழரும், ப. 15.
4. செ. பழனிவேலு (க.ஆ) சங்க இலக்கியம்: பன்முகப் பார்வை, ப.31.
5. புறம்.239.
6. இல. தாணம்மாள்
... பதிப்புரை, சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.111.
7. இல. தாணம்மாள், சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப.79.
8. புறம் 183.
9. க. வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத்தமிழ் மக்கள், ப.25-26.
10. .... முனைவர் ச.ச.இராமர் இளங்கோ, அணிந்துரை- சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்
11. புறம் 184.
12. புறம் 35.
13. புறம் 72.
14. புறம் 186.
15. குறள் 546.
16. பொருநராற்றுப் படை 230.
17. க. வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத்தமிழ் மக்கள், ப.10.
18. க. வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத்தமிழ் மக்கள், பக்.14-15.
19. க. வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத்தமிழ் மக்கள், பக்.15-16.
20. டாக்டர் மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.12.

21. புறம் 139, 5-6.
22. க. வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத்தமிழ் மக்கள், ப.140.
23. குறள் 788.
24. புறம் 215.
25. மு. சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப.264.
26. நற். 355: 6-7.
27. நற், 160: 1-2.
28. நற். 196: 4.
29. தொல். பொருள். செய்யுளியல், 237.
30. மு. சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.45.
31. சாமி சிதம்பரனார், பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.186.
32. புறம் 182: 1-3.
33. குறள் 82.
34. இளவழகனார், சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு, ப.45.
35. புறம் 213: 15-24.
36. குறள் 969.
37. சி. இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், சங்க காலம், ப.113.
38. புறம் 66.
39. புறம் 65.
40. புறம் 182:4-6.
41. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க காலத் தமிழ் நூல்கள், ப.142.

42. க.சண்முகந்தரம், சங்க காலச் சோழ வேந்தர்கள், ப.88.
43. புறம். 154.
44. மலைபடு. 77-80.
45. லெ.ப.கரு.இராமநாதன் செட்டியார், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு, ப.54.
46. புறம். 208:6-9.
47. புறம் 197:7-8.
48. புறம். 197:16.
49. புறம். 207.
50. டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியன், சேர நாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள், ப.306.
51. புறம். 162.
52. புறம். 205:1-2.
53. இளவழகனார், சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு, முன்றாம் பாகம், ப.46.
54. டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப.23.
55. டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியன், சேரநாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள், ப.315.
56. அவ்வை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (க.ஆ), புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், பக்.216-217.
57. புறம். 71.
58. டாக்டர் பொற்கோ, சிறப்புரை, சங்க கால வேந்தர்களின் சமுதாயப் பணி, ப.XI.
59. புறம். 45.

60. புறம். 74.
61. கலைஞர் மு.கருணாநிதி, சங்கத் தமிழ், ப.14.
62. குறள் 232.
63. மு.வரதராசன், குறுந்தொகைச் செல்வம், ப.123.
64. குறுந். 252.
65. குறள் 969.
66. புறம் 182:5-6.
67. முனைவர் தெ.ஞானசுந்தரம், குறுந்தொகைத் தெளிவு, ப.111.
68. மு.வரதராசன், குறுந்தொகைச் செல்வம், பக்.171-172.
69. குறுந். 349.
70. ஐங்குறு. 203.
71. நற். 110.
72. டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப.22.
73. புறம் 72:2.
74. புறம். 71.
75. புறம் 73:4-7.

A decorative rectangular border with ornate, symmetrical corner designs and small arrow-like motifs at the midpoints of each side.

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க கால மாந்தரின் மனிதம் மாண்புடையது. இயற்கை நெறியில் இனிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதே சிறப்பு என்னும் தெளிவினைச் சங்க கால மாந்தர் பெற்றிருந்தனர்.

தாம் இனிது வாழ்ந்து, தம்மைச் சார்ந்தாரையும் இனிது வாழ வைக்கும் தூய அக வாழ்வையே சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர்.

தமிழில் அகத்துறைச் சொல்லாக விளங்குவது ஊடல். இச்சொல்லை வேறு எந்த மொழியிலும் இதே பொருள் தருமாறு மொழி பெயர்த்தல் எளிதன்று.

தன் தலைவனின் நலமே தன் நலம் என எண்ணி வாழ்ந்தவள் சங்க காலத் தலைவி.

தலைவியின் நலத்திற்காகவும், தன்னைச் சார்ந்தவர் நலத்திற்காகவும் வாழ்ந்த ஆடவர்களையே சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

ஒழுக்கமும் வாய்மையும் தழைக்கும் வயலாக அகவாழ்வு மிளிர்ந்தது.

இரு பாலரும் போற்ற வேண்டிய ஓர் உயர் அறமாகவே கற்பு கருதப்பெற்றது.

புறவாழ்வின் செம்மையும் செழுமையும் அக வாழ்வின் வளத்துக்கு வழிகண்டன.

‘புறத்திணை’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதாலேயே போரில் கடைப்பிடித்த ஒழுங்கு நன்கு விளங்குகிறது.

ஒழுங்கும் நேர்மைத் திறமும் இல்லாத போரினை ஒருபேரூதம் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்றதில்லை.

போரிலே புறமுதுகிடுதல் மிகவும் இழிந்த பண்பாகக் கருதப்பெற்றது.

கையில் படைக்கலன் இல்லாதாரைத்தாக்கும் இழிநிலை அன்றில்லை.

மறைந்திருந்து தாக்குதலும், இரவு நேரத்தில் தாக்குதலும் பண்டைத் தமிழர் அறியாப் போர் முறையாகும்.

போர், வீரத்தையும் வலிமையையும் வெளிப்படுத்தும் ஓர் அறிய கலையாகவே பண்டைக் காலத்தில் போற்றப் பெற்றது.

போருக்கு அடிப்படைக் காரணம் மானம் காத்தலும் புகழ் நிறுத்தலுமே ஆகும்.

சங்க கால மகளிர் வீரம் மிக்க ஆடவரையே பெரிதும் விரும்பினர்.

வலிமை மிக்க யானையை வீழ்த்துவது மிகப் பெரிய வீரமாகக் கருதப்பெற்றது.

வலிய வீரத்திலும் மனித மாண்பு, மனிதம் பேணப் பெற்றது.

பகைவர் பழித்தபோது தமிழ்வேந்தர் சினந்து அவர்கள் மீது போர் தொடுத்தனர்.

அறம் காக்கவும் அயலார் அச்சுறுத்தலை அடக்கவுமே போர் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அறம் மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது.

இனிய வாழ்வை, வளம் நிறைந்த வாழ்வை வாழப் பண்டைத் தமிழர் எண்ணினர். அதனாலேயே அவர்கள் அறத்தைப் பெரிதும் போற்றினர்.

மனத்தில் குற்ற உணர்வு அண்டாமல் காக்கும் திறம் அறத்திற்கு மட்டுமே உண்டு.

ஒழுங்கும் அறமும் ஒன்றையொன்று தழுவியது.

சங்க கால வேந்தரும் மாந்தரும் அறத்தை ஒரு கொள்கையாக, கடமையாகப் போற்றினர்.

வாய்மை தவறாமல் நடத்தலே அற வழியில் நடத்தலாக அமையும்.

அறம் பிறழா நேரிய வழியிலேயே இல்லறம் சிறக்கப் பொருளிட்டினர்.

சங்க கால மாந்தர் விருந்தோம்புதலை ஓர் அறமாகக் கருதினர்.

எங்கும் எவரும் பசியால் வாடக் கூடாது என்ற உயரிய நோக்கம் தமிழரிடையே ஓங்கி இருந்தது.

அறவழி நடப்போர் நிறைந்த நாடு நலமிகு நாடாக மிளிரும்.

செய்ந்நன்றி போற்றுதல் ஓர் அறம்.

அரசனின் அறம் பிறழா ஆட்சியையே செங்கோல் ஆட்சி என்று அறிஞர் பெருமக்கள் போற்றினர்.

தன்னைப் பழித்த மாற்றரசன் மீதும் அறம் பிறழப் படை நடத்தும் இயல்பு தமிழ் மன்னர்களிடம் இருந்ததில்லை.

சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அறம் காக்கும் அறிஞர்களாக விளங்கினர்.

அறம் காக்கும் மன்றங்கள் ஊர் நடுவே இருந்தன.

அறத்தின் மாண்பு காக்கப் பெற்றதாலேயே சங்க காலம் பொற்காலம் எனப் போற்றப் பெற்றது.

கால எல்லையை இன்று வரை உறுதி செய்ய இயலாமல் உள்ள சங்க இலக்கியங்களில் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகள் பல மிளிர்வதைக் காண முடிகின்றது.

பொதுமைச் சிந்தனைகளே நிலைத்த உண்மைகளாகின்றன.

மனம் தெளிந்த பின்னர் வேறுபாடுகள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை.

உலகத்தின் இயல்பை நன்கு உணர்ந்து செயல்படுவார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் இடையூறாக அமையாது.

வாழுகின்ற காலத்தில் பிறருக்குப் பயன்பட வாழ வேண்டும்.

ஓர் அரசன் கையில் பிடித்திருக்கின்ற கூரிய வேலால் வெற்றி காண முடியாது. அவன் தரும் நல்லாட்சியே சிறந்த வெற்றியாகும்.

தீயனவற்றைச் செய்யாமல், நல்லனவற்றைப் போற்றும் மனிதர் நிறைந்த நாடுதான் சிறந்த நாடு.

உள்ளத்தின் உயர்வே வாழ்வின் உயர்வு. உயரிய குறிக்கோள் மனிதனை உயர்த்தும்.

நாகரிகம் என்பது ஓர் உலகப் பொதுமைச் சொல். அதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளித்துக் கொண்டிருந்தாலும், பண்பு போற்றுதல் என்பதுதான் மிகச் சிறந்த பொருள்.

மனிதன் மனிதனை நேசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நட்பு பாராட்டுதல் நாகரிகத்தின் அடையாளம்.

நற்செயல்களின் வழி மற்றவரை ஈர்த்து வாழ்வதுதான் உண்மையான உயரிய வாழ்வாகும்.

நல்லது செய்வது எவ்வளவு சிறப்போ அதைவிடவும் சிறந்தது நல்லது செய்தாரைப் போற்றுதல் சிறந்ததாகும்.

செய்ந்நன்றி போற்றுதலை ஒரு தலைசிறந்த அறமாகப் போற்ற வேண்டும்.

புகழுக்கு முயல வேண்டும்; பழிக்கு அஞ்ச வேண்டும்.

செல்வம் நிலையில்லாதது; இளமை நிலையில்லாதது; இன்பம் நிலையில்லாதது. இதைச் சரியாக உணர்ந்து கொண்டால் உலகம் நலமும் வளமும் கொண்டதாக அமையும்.

தமிழரின் முதிர்ந்த சிந்தனைக்கு “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” மிகச் சிறந்த சான்றாகும்.

எல்லா உயிரிடமும் அன்பு செலுத்துவது, கருணை காட்டுவது, அருள் உணர்வுடன் நடந்து கொள்ளுதல், துன்பம் களைய முற்படுதல், உதவி புரிதல், மோதலைத் தவிர்க்க முயலுதல், பகிர்ந்துண்ணுதல், ஈர நெஞ்சுடையவராய் நடந்து கொள்ளுதல் போன்றவை உயிரிரக்கப் பண்புடையாரின் இயல்பாகும்.

சங்க கால மாந்தரிடம் உயிரிரக்கப் பண்பு ஓங்கி இருந்தது.

எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதே சங்க கால மாந்தரின் மனநிலையாக இருந்தது.

மறத்தன்மை வாய்ந்த வீரத்திலும் ஈரம் நிறைந்திருக்கும்.

அசோகன்காலத்துக்கும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, போர்க்களத்தின் கொடுமை கண்டு உளம் இரங்கிய தமிழ் வேந்தன் இருந்தான்.

பசிப்பிணி போக்கிய அருளாளர்களைச் சங்கப் புலவர்கள், வள்ளல்கள் என்று போற்றினர்.

பசி போக்கிய வள்ளல்கள் பசிப்பிணி மருத்துவர் என்று போற்றப் பெற்றனர்.

இந்திரர் உலகத்து அமிழ்தாக இருந்தாலும் பகுத்தளித்து உண்பதையே பண்டைத் தமிழர் விரும்பினர்.

உயிரிரக்கப் பண்பில் தான் மனிதம் நிறைவடைகின்றது.

சங்க கால மாந்தரின் உயிரிரக்கப் பண்பிற்குப் பாரி ஒரு பதச் சோறாகத் திகழ்கின்றான்.

சிறியன சிந்தியாமல், நல்லனவற்றையே சிந்திக்கவும் செய்யவும் முனைந்தால், அவன் நலம் பெறுவதோடு அவனைச் சார்ந்தோரும் இன்பமாய் இருப்பர்.

மனிதத் தன்மை என்பதன் இன்னொரு சொல்தான் மனிதம்.

இயற்கையின் இனிமை கலந்த வாழ்வே சங்க கால மாந்தரின் வாழ்வு. எனவே ஆங்கு மனிதம் மேலோங்கி நின்றது.

நாடாளும் மன்னர்களும் மனிதநேயம் மிக்கவர்களாகவே விளங்கினர்.

புலவர்கள் பொய் போற்றாத சான்றாண்மையராக விளங்கினர்.

மானமே பெரிதென எண்ணி வாழ்ந்தனர்.

சிறுமைக்கு நானுவதும் பெருமைக்கு மகிழ்வதும் தான் சங்க கால அறிஞர்களின் மாண்பாகும்.

சங்க மாந்தர் புகழ் எனின் உயிரையும் கொடுப்பர். பழி எனின் உலகமே கிடைப்பதாக இருந்தாலும் வேண்டார்.

அகத்திலும் புறத்திலும் மனித மாண்பைக் காத்தனர்.

மானத்தை உயிரினும் பெரிதாகப் போற்றினர்.

தூய அக வாழ்வை மேற்கொண்டனர்.

மேன்மை மிக்க புறவாழ்வைப் போற்றினர்.

அறத்தின் மாண்பைக் காப்பதில் கருத்து நிறைந்தவராய் விளங்கினர்.

சங்க மாந்தர் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்களாக ஒளிர்ந்தனர்.

உயிரிர்க்கப் பண்பு தலையாயதாய் மிளிர்ந்தது.

மனிதமும் மானமும் பிணைந்த மாண்புமிக்க வாழ்வைச் சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர்.

மனிதம் மேலோங்கி இருந்த பொற்காலம் சங்க காலம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மேலும் ஆய்விற்கு உரிய களன்கள் உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் காணத்தகும் சமூகப் பொறுப்புணர்வுகள்

சங்க காலச் சமுதாயத்தின் சீரமைப்பு

மானுடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம்

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

இளவழகனார்	சங்க இலக்கியத்தில் இன்கவித் திரட்டு, (மூன்றாம் பாகம்), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1955.
இளவழகனார்	கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள் கழகம், சென்னை 1970.
கருணாநிதி .மு	சங்கத் தமிழ், ராக்ஃபோர்ட் பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 1987.
கலியாணசுந்தரம் .தெ	சங்க அகப்பாடல்கள் உணர்வுப் போராட்டம் வாணி பதிப்பகம், கோவை, 1992.
குழந்தை	சங்க இலக்கியச் செல்வம் பவானி, 1966.
சஞ்சீவி .ந	சங்க காலச் சான்றோர்கள், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1957.
சண்முகம் பிள்ளை .மு	சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1997.
சண்முகசுந்தரம் .க	சங்க காலச் சோழ வேந்தர்கள், பெ. கந்தசாமி நாயக்கர் கல்வி அறக்கட்டளை, சென்னை, 1997.
சந்திரசேகரன் .இரா	சங்க இலக்கியம், பன்முகப் பார்வை, மகாகவி பாரதியார் நூலகம், கோவை, 2001.
சந்திரசேகரன் .இரா	சங்க இலக்கியம், பன்முக நோக்கு, மகாகவி பாரதியார் நூலகம், கோவை, 2001.
சந்திரசேகரன் .இரா	சங்க இலக்கியம், பன்முக ஆய்வு, மகாகவி பாரதியார் நூலகம், கோவை, 2001.
சரளா ராசகோபாலன்	சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை, 1986.
சாமி .பி.எல்	இலக்கியத்தில் அறிவியல், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1990.

சாமி சிதம்பரனார்

பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்
ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1961.

சாரதாம்பாள் .செ

சங்கச் செவ்வியல்
(சங்க இலக்கியத்தில் செவ்வியல் பண்புகள்)
மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1992.

சிவபாத சுந்தரம் .சு

அகநூல்
புரோகிரசிவ் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
யுவ வருடம், ஐப்பசி மாதம் 22.

சீனிவாசன் .ரா

சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்,
அணியகம், சென்னை, 1973.

சுசீலா கோபாலகிருஷ்ணன்

சங்க இலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள்
பாலாஜி பதிப்பகம், மதுரை 1987.

சுப்ரமணியம் .அ.வே

சங்கப் பாட்டில் பொங்கும் உணர்ச்சி,
சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1983.

செந்துறை முத்து

தமிழன் போரியல்,
வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1962.

செயராமன் .நா

சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம், சென்னை, 1963.

செல்வராசன் .பு

சங்க நூற் செய்திகள்,
லோட்டஸ் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1963.

சேதுப்பிள்ளை .ரா.பி

தமிழர் வீரம்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு, 1971.

ஞான சம்பந்தம் .அ.ச

அகமும், புறமும்
கழகம், சென்னை, 1991.

ஞானசுந்தரம் .தெ

குறுந்தொகைத் தெளிவு,
தாயம்மை பதிப்பகம், சென்னை, 1999.

தமிழ்வாணன் .லேனா

சங்க இலக்கியத்தில் புறக்காட்சிகள்
மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 1982.

தமிழண்ணல்

சங்க இலக்கியத்தில் ஒப்பீடு இலக்கிய வகைகள்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை 1978.

தாணம்மாள் .இல

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்
வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1981.

துரைசாமிப் பிள்ளை .சு

புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்,
(பேராசிரியர் பன்னிருவர் சொற்பொழிவுகள்)
கழகம், சென்னை, 1956.

நசீமா பானு .சா

சங்க இலக்கியத்தில் மனையறம்,
பாத்திமா பதிப்பகம், காரைக்கால், 1983.

பரமசிவானந்தம் .அ.மு

சமுதாயமும் பண்பாடும்,
தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை, 1962.

பாண்டிரங்கன் .கி

பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும்
தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்,
வெற்றிவேல் வெளியீடு, சென்னை, 1986.

பாலசுப்ரமணியன் .கு.வே

சங்க இலக்கியத்தில் கலையும்
கலைக் கோட்பாடும்
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1998.

பாலசுப்ரமணியன் .சி

சேரநாட்டுச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள்,
நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை- 1985.

பாலசுப்ரமணியன் .சி

சங்க இலக்கிய மகளிர்,
நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை- 1983.

பாலதண்டாயுதம் .கே

இலக்கியத்தில் மனித நேயம்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்.,
சென்னை, 1975.

பாஸ்கரதாஸ் .ஈ.கோ

அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவி,
தமிழ் உறவு, சென்னை, 1982.

பிச்சை .அ

தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுகள்,
கபிலன் பதிப்பகம், சென்னை, 1983.

பிரான்ஸிஸ் சவரி முத்து

குறுந்தொகைக் காட்சிகள்,
மாணிக்கம் பதிப்பகம், சென்னை, 1991.

பொன்னுசாமி .மு

சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள்,
இந்து பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், 1990.

பொன்னையா .நா

தொல்காப்பியம் - பொருளாதாரம்,
(முதற்பாகம்), நச்சினார்க்கினியர் உரை,
திருமகள் அச்சகம், கன்னாகம், 1948.

மறைமலையடிகள்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி,
டி.எம். அச்சுக்கூடம், பல்லாவரம்,
மூன்றாம் பதிப்பு, 1930.

மாணிக்கம் .வ.சுப

மீனாட்சி சுந்தரம் .தெ.பொ

முத்து கண்ணப்பர் .தி

மெய்யப்பன் .ச

இரத்தினம் பிள்ளை .கோ

இராசமாணிக்கனார் .மா

இராமநாதன் செட்டியார் .ஆ.வ

இராமநாதன் செட்டியார் .லெ.ப.கரு

இலக்குவனார் .சி

வரதராசன் .மு

வரதராசன் .மு

வரதராசன் .வெ

வரதராசன் .மு

தமிழ்க்காதல்,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.

நற்றிணைச் சொற்பொழிவுகள்,
கழகம், சென்னை, 1957.

கடற்கரைக் காதலர்,
கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1996.

கபிலர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1995.

சங்க காலக் கதைகள்,
பி. சுந்தரேசன் கம்பெனியார், சென்னை, 1968.

தமிழர் வாழ்வு,
சாந்தி நூலகம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1961.

தமிழர் செல்வம்,
வெள்ளையன் பதிப்புக் கழகம், கண்டனூர்,
இராமநாதபுரம் மாவட்டம்,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1952.

சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு,
அண்ணாமலை நகர், சீவகன் அச்சகம்,
சென்னை, 1964.

இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் –
சங்க காலம்
வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1966.

பழந்தமிழர் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரி நிலையம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1979.

நற்றிணைச் செல்வம்,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1958.

தமிழ்ப் பாணர் வாழ்வும் வரலாறும்,
பண்ணன் பதிப்பகம், சென்னை, 1973.

குறுந்தொகைச்செல்வம்,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1958.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1958.

DIATISED

வெங்கடாசலம் பிள்ளை .ஆர்

அகநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழகம், சென்னை, சிதம்பரம் பதிப்பு,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1946.

வெள்ளைவாரணன் .க

பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1957.

வெள்ளைவாரணன் .க

சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்,
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை, 1950.

வையாபுரிபிள்ளை .எஸ்

தமிழர் பண்பாடு,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு, 1955.

ஐம்புலிங்கம் .அ

சங்க கால வேந்தர்களின் சமுதாயப் பணி,
இந்துமதி பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2003.

ஜீவானந்தம் .ப

சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக் காட்சிகள்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்,
சென்னை, 1973.

COMPUTERISED

சங்க இலக்கியத்தில் மனிதம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழக
பிஎச்.டி (Ph.D) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

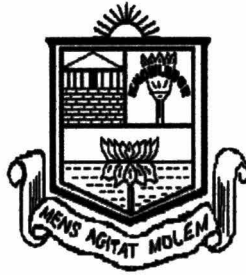
DIGITISED

ஆய்வாளர்

ப. முருகையன் எம்.ஏ., எம்.எட்., எம்.பில்

நெறியாளர்

முனைவர் சா.வளவன்
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னை - 600 030.

தமிழ்த்துறை

பச்சையப்பன் கல்லூரி

சென்னை - 600 030

அக்டோபர் - 2005

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க கால மாந்தரின் மனிதம் மாண்புடையது. இயற்கை நெறியில் இனிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதே சிறப்பு என்னும் தெளிவினைச் சங்க கால மாந்தர் பெற்றிருந்தனர்.

தாம் இனிது வாழ்ந்து, தம்மைச் சார்ந்தாரையும் இனிது வாழ வைக்கும் தூய அக வாழ்வையே சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர்.

தமிழில் அகத்துறைச் சொல்லாக விளங்குவது ஊடல். இச்சொல்லை வேறு எந்த மொழியிலும் இதே பொருள் தருமாறு மொழி பெயர்த்தல் எளிதன்று.

தன் தலைவனின் நலமே தன் நலம் என எண்ணி வாழ்ந்தவள் சங்க காலத் தலைவி.

தலைவியின் நலத்திற்காகவும், தன்னைச் சார்ந்தவர் நலத்திற்காகவும் வாழ்ந்த ஆடவர்களையே சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

ஒழுக்கமும் வாய்மையும் தழைக்கும் வயலாக அகவாழ்வு மிளிர்ந்தது.

இரு பாலரும் போற்ற வேண்டிய ஓர் உயர் அறமாகவே கற்பு கருதப்பெற்றது.

புறவாழ்வின் செம்மையும் செழுமையும் அக வாழ்வின் வளத்துக்கு வழிகண்டன.

‘புறத்திணை’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதாலேயே போரில் கடைப்பிடித்த ஒழுங்கு நன்கு விளங்குகிறது.

ஒழுங்கும் நேர்மைத் திறமும் இல்லாத போரினை ஒருபேரூதம் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏற்றதில்லை.

போரிலே புறமுதுகிடுதல் மிகவும் இழிந்த பண்பாகக் கருதப்பெற்றது.

கையில் படைக்கலன் இல்லாதாரைத்தாக்கும் இழிநிலை அன்றில்லை.

மறைந்திருந்து தாக்குதலும், இரவு நேரத்தில் தாக்குதலும் பண்டைத் தமிழர் அறியாப் போர் முறையாகும்.

போர், வீரத்தையும் வலிமையையும் வெளிப்படுத்தும் ஓர் அறிய கலையாகவே பண்டைக் காலத்தில் போற்றப் பெற்றது.

போருக்கு அடிப்படைக் காரணம் மானம் காத்தலும் புகழ் நிறுத்தலுமே ஆகும்.

சங்க கால மகளிர் வீரம் மிக்க ஆடவரையே பெரிதும் விரும்பினர்.

வலிமை மிக்க யானையை வீழ்த்துவது மிகப் பெரிய வீரமாகக் கருதப்பெற்றது.

வலிய வீரத்திலும் மனித மாண்பு, மனிதம் பேணப் பெற்றது.

பகைவர் பழித்தபோது தமிழ்வேந்தர் சினந்து அவர்கள் மீது போர் தொடுத்தனர்.

அறம் காக்கவும் அயலார் அச்சுறுத்தலை அடக்கவுமே போர் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அறம் மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது.

இனிய வாழ்வை, வளம் நிறைந்த வாழ்வை வாழப் பண்டைத் தமிழர் எண்ணினர். அதனாலேயே அவர்கள் அறத்தைப் பெரிதும் போற்றினர்.

மனத்தில் குற்ற உணர்வு அண்டாமல் காக்கும் திறம் அறத்திற்கு மட்டுமே உண்டு.

ஒழுங்கும் அறமும் ஒன்றையொன்று தழுவியது.

சங்க கால வேந்தரும் மாந்தரும் அறத்தை ஒரு கொள்கையாக, கடமையாகப் போற்றினர்.

வாய்மை தவறாமல் நடத்தலே அற வழியில் நடத்தலாக அமையும்.

அறம் பிறழா நேரிய வழியிலேயே இல்லறம் சிறக்கப் பொருளிட்டினர்.

சங்க கால மாந்தர் விருந்தோம்புதலை ஓர் அறமாகக் கருதினர்.

எங்கும் எவரும் பசியால் வாடக் கூடாது என்ற உயரிய நோக்கம் தமிழரிடையே ஓங்கி இருந்தது.

அறவழி நடப்போர் நிறைந்த நாடு நலமிகு நாடாக மிளிரும்.

செய்ந்நன்றி போற்றுதல் ஓர் அறம்.

அரசனின் அறம் பிறழா ஆட்சியையே செங்கோல் ஆட்சி என்று அறிஞர் பெருமக்கள் போற்றினர்.

தன்னைப் பழித்த மாற்றரசன் மீதும் அறம் பிறழப் படை நடத்தும் இயல்பு தமிழ் மன்னர்களிடம் இருந்ததில்லை.

சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அறம் காக்கும் அறிஞர்களாக விளங்கினர்.

அறம் காக்கும் மன்றங்கள் ஊர் நடுவே இருந்தன.

அறத்தின் மாண்பு காக்கப் பெற்றதாலேயே சங்க காலம் பொற்காலம் எனப் போற்றப் பெற்றது.

கால எல்லையை இன்று வரை உறுதி செய்ய இயலாமல் உள்ள சங்க இலக்கியங்களில் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனைகள் பல மிளிர்வதைக் காண முடிகின்றது.

பொதுமைச் சிந்தனைகளே நிலைத்த உண்மைகளாகின்றன.

மனம் தெளிந்த பின்னர் வேறுபாடுகள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை.

உலகத்தின் இயல்பை நன்கு உணர்ந்து செயல்படுவார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் இடையூறாக அமையாது.

வாழுகின்ற காலத்தில் பிறருக்குப் பயன்பட வாழ வேண்டும்.

ஓர் அரசன் கையில் பிடித்திருக்கின்ற கூரிய வேலால் வெற்றி காண முடியாது. அவன் தரும் நல்லாட்சியே சிறந்த வெற்றியாகும்.

தீயனவற்றைச் செய்யாமல், நல்லனவற்றைப் போற்றும் மனிதர் நிறைந்த நாடுதான் சிறந்த நாடு.

உள்ளத்தின் உயர்வே வாழ்வின் உயர்வு. உயரிய குறிக்கோள் மனிதனை உயர்த்தும்.

நாகரிகம் என்பது ஓர் உலகப் பொதுமைச் சொல். அதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளித்துக் கொண்டிருந்தாலும், பண்பு போற்றுதல் என்பதுதான் மிகச் சிறந்த பொருள்.

மனிதன் மனிதனை நேசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நட்பு பாராட்டுதல் நாகரிகத்தின் அடையாளம்.

நற்செயல்களின் வழி மற்றவரை ஈர்த்து வாழ்வதுதான் உண்மையான உயரிய வாழ்வாகும்.

நல்லது செய்வது எவ்வளவு சிறப்போ அதைவிடவும் சிறந்தது நல்லது செய்தாரைப் போற்றுதல் சிறந்ததாகும்.

செய்ந்நன்றி போற்றுதலை ஒரு தலைசிறந்த அறமாகப் போற்ற வேண்டும்.

புகழுக்கு முயல வேண்டும்; பழிக்கு அஞ்ச வேண்டும்.

செல்வம் நிலையில்லாதது; இளமை நிலையில்லாதது; இன்பம் நிலையில்லாதது. இதைச் சரியாக உணர்ந்து கொண்டால் உலகம் நலமும் வளமும் கொண்டதாக அமையும்.

தமிழரின் முதிர்ந்த சிந்தனைக்கு “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” மிகச் சிறந்த சான்றாகும்.

எல்லா உயிரிடமும் அன்பு செலுத்துவது, கருணை காட்டுவது, அருள் உணர்வுடன் நடந்து கொள்ளுதல், துன்பம் களைய முற்படுதல், உதவி புரிதல், மோதலைத் தவிர்க்க முயலுதல், பகிர்ந்துண்ணுதல், ஈர நெஞ்சுடையவராய் நடந்து கொள்ளுதல் போன்றவை உயிரிரக்கப் பண்புடையாரின் இயல்பாகும்.

சங்க கால மாந்தரிடம் உயிரிரக்கப் பண்பு ஓங்கி இருந்தது.

எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதே சங்க கால மாந்தரின் மனநிலையாக இருந்தது.

மறத்தன்மை வாய்ந்த வீரத்திலும் ஈரம் நிறைந்திருக்கும்.

அசோகன்காலத்துக்கும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, போர்க்களத்தின் கொடுமை கண்டு உளம் இரங்கிய தமிழ் வேந்தன் இருந்தான்.

பசிப்பிணி போக்கிய அருளாளர்களைச் சங்கப் புலவர்கள், வள்ளல்கள் என்று போற்றினர்.

பசி போக்கிய வள்ளல்கள் பசிப்பிணி மருத்துவர் என்று போற்றப் பெற்றனர்.

இந்திரர் உலகத்து அமிழ்தாக இருந்தாலும் பகுத்தளித்து உண்பதையே பண்டைத் தமிழர் விரும்பினர்.

உயிரிரக்கப் பண்பில் தான் மனிதம் நிறைவடைகின்றது.

சங்க கால மாந்தரின் உயிரிரக்கப் பண்பிற்குப் பாரி ஒரு பதச் சோறாகத் திகழ்கின்றான்.

சிறியன சிந்தியாமல், நல்லனவற்றையே சிந்திக்கவும் செய்யவும் முனைந்தால், அவன் நலம் பெறுவதோடு அவனைச் சார்ந்தோரும் இன்பமாய் இருப்பர்.

மனிதத் தன்மை என்பதன் இன்னொரு சொல்தான் மனிதம்.

இயற்கையின் இனிமை கலந்த வாழ்வே சங்க கால மாந்தரின் வாழ்வு. எனவே ஆங்கு மனிதம் மேலோங்கி நின்றது.

நாடாளும் மன்னர்களும் மனிதநேயம் மிக்கவர்களாகவே விளங்கினர்.

புலவர்கள் பொய் போற்றாத சான்றாண்மையராக விளங்கினர்.

மானமே பெரிதென எண்ணி வாழ்ந்தனர்.

சிறுமைக்கு நானுவதும் பெருமைக்கு மகிழ்வதும் தான் சங்க கால அறிஞர்களின் மாண்பாகும்.

சங்க மாந்தர் புகழ் எனின் உயிரையும் கொடுப்பர். பழி எனின் உலகமே கிடைப்பதாக இருந்தாலும் வேண்டார்.

அகத்திலும் புறத்திலும் மனித மாண்பைக் காத்தனர்.

மானத்தை உயிரினும் பெரிதாகப் போற்றினர்.

தூய அக வாழ்வை மேற்கொண்டனர்.

மேன்மை மிக்க புறவாழ்வைப் போற்றினர்.

அறத்தின் மாண்பைக் காப்பதில் கருத்து நிறைந்தவராய் விளங்கினர்.

சங்க மாந்தர் உலகப் பொதுமைச் சிந்தனையாளர்களாக ஒளிர்ந்தனர்.

உயிரிரக்கப் பண்பு தலையாயதாய் மிளிர்ந்தது.

மனிதமும் மானமும் பிணைந்த மாண்புமிக்க வாழ்வைச் சங்க கால மாந்தர் மேற்கொண்டனர்.

மனிதம் மேலோங்கி இருந்த பொற்காலம் சங்க காலம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மேலும் ஆய்விற்கு உரிய களன்கள் உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் காணத்தகும் சமூகப் பொறுப்புணர்வுகள்

சங்க காலச் சமுதாயத்தின் சீரமைப்பு

மானுடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம்